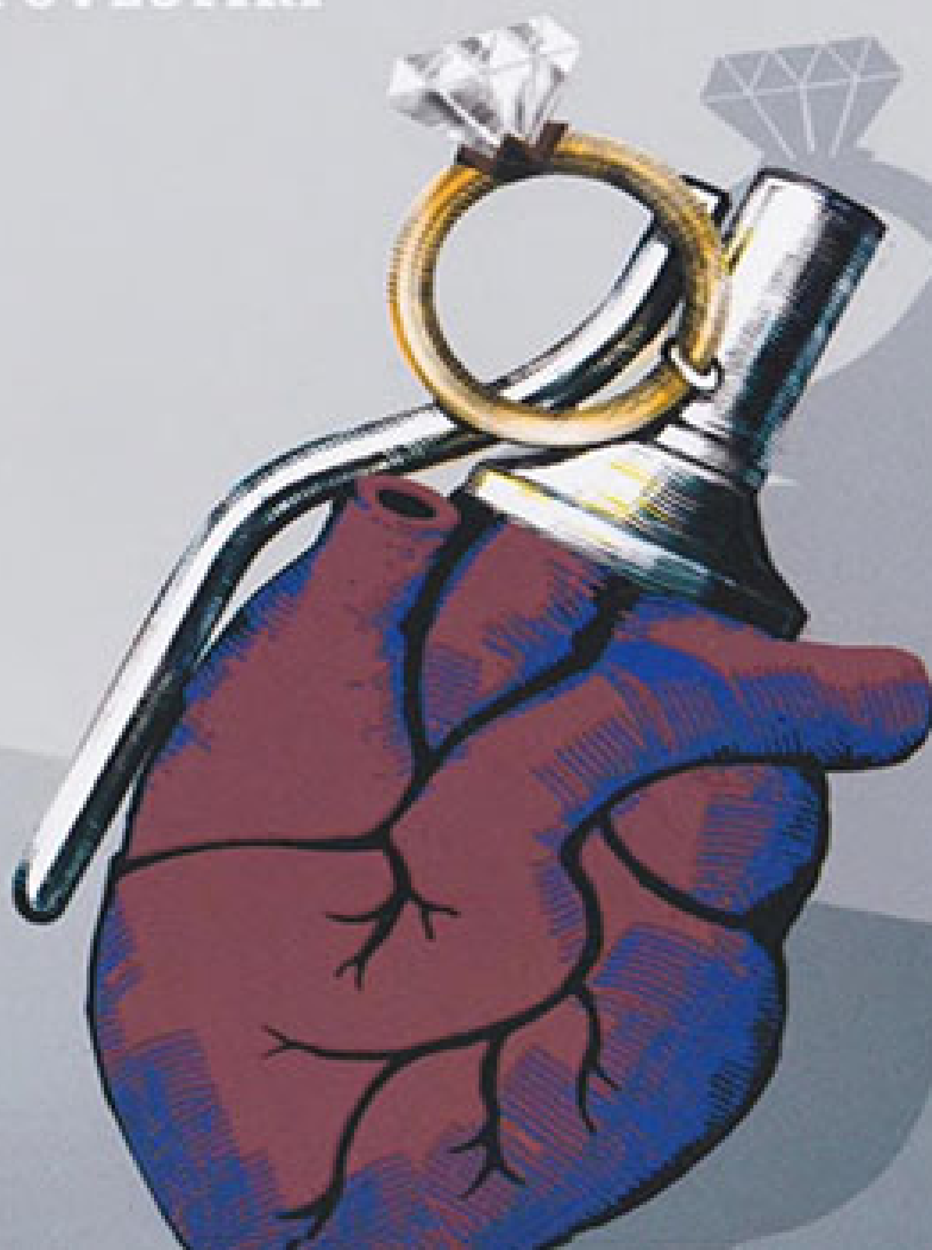
JO NESBØ

CRIME

Specialistul în gelozie

ȘI ALTE POVESTIRI

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

SPECIALISTUL ÎN GELOZIE ŞI ALTE POVESTIRI

Original: *Sjalusimannen og andre fortellinger* (2021)

Traducere din limba norvegiană:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

— 2022 —

LONDRA

Nu mi-e frică să zbor cu avionul. Probabilitatea ca pasagerul unui avion să moară într-un accident aviatic este de unu la unsprezece milioane. Altfel spus, posibilitatea să mori în scaunul unui avion din cauza unui infarct este de opt ori mai mare.

Am aşteptat ca avionul să decoleze şi să se stabilizeze în zbor înainte să mă aplec într-o parte şi, cu o voce joasă ce se dorea a fi liniştitoare, să-i împărtăşesc aceste statistici femeii care suspina şi tremura pe scaunul de la geam.

— Dar, desigur, statisticile nu au prea mare importanţă când îţi este teamă, am adăugat eu. Pot spune asta pentru că ştiu exact cum te simţi.

Tu – care până acum te uitai neclintită pe hublou – te-ai întors încet şi m-ai privit, ca şi cum abia ţi-ai dat seama că pe scaunul alăturat stă cineva. Lucrul ciudat la clasa business este că acei câţiva centimetri dintre scaune îţi permit, dacă te concentrezi puţin, să îţi imaginezi că eşti singur. Iar printre călătorii de la clasa business există o înţelegere nescrisă ca nimeni să nu destrame această iluzie spunând altceva decât formule de politeţe şi chestiuni practice necesare (Este în regulă dacă trag parasolarul?). Şi, întrucât spaţiul suplimentar dintre scaune ne permite să putem trece fără efort unul pe lângă altul pentru a merge la toaletă, să deschidem compartimentul pentru bagajul de mână şi aşa mai departe, se prea poate ca, adesea, să ne ignorăm reciproc în cazul în care călătoria durează o jumătate de zi.

După expresia de pe chipul tău deduc că ai fost puţin surprinsă că am încălcat cea mai importantă regulă a clasei business. Ceva din vestimentaţia ta delicat de elegantă – o pereche de pantaloni şi un pulover colorat despre care încă nu sunt convins că s-ar potrivi, dar, având în vedere cine le poartă, presupun că se asortează – mi-a dat de înţeles că a

trecut ceva vreme de când ai călătorit la clasa economic, asta dacă într-adevăr ai mai călătorit aşa vreodată. Dar, la urma urmei, tu ai fost cea care plângea, aşadar tu ai încălcat înţelegerea, nu-i aşa? Pe de altă parte, ai plâns şi mi-ai întors spatele, arătând în mod clar că nu era ceva ce doreai să împărtăşeşti cu ceilalţi pasageri.

Ei bine, să mă abţin să-ţi adresez un cuvânt de consolare ar fi însemnat să fiu lipsit de sentimente, aşa că pot doar să sper că îmi înţelegi dilema.

Aveai chipul palid şi plâns, dar totuşi minunat, aidoma frumuseţii unei zâne. Sau poate că tocmai paloarea şi lacrimile şiroind îl făceau să fie atât de frumos? Mereu am avut o slăbiciune pentru cei fragili şi vulnerabili. Ţi-am oferit şerveţelul pe care însoţitoarea de zbor l-a aşezat sub paharele noastre cu apă înainte să decolăm.

— Mulţumesc, mi-ai spus luându-l.

Ai schiţat un zâmbet şi ai şters cu şerveţelul machiajul ce se scurgea sub ochi şi ai adăugat:

— Dar nu cred asta.

Apoi te-ai întors iar cu faţa spre hublou, ţi-ai sprijinit capul de plexiglas de parcă te-ai fi putut ascunde şi trupul tău s-a zgâlţâit din nou din cauza plânsului. Ce anume nu crezi? Că nu ştiu cum te simţi? Oricum, mi-am îndeplinit obligaţia, iar de-acum nu te voi mai deranja. Voi încerca să urmăresc un film până la jumătate şi apoi voi încerca să dorm, chiar dacă nu mă aştept la un somn mai lung de o oră; rareori reuşesc să dorm, indiferent de durata zborului, mai ales când ştiu că ar trebui să mă las furat de somn. La Londra voi rămâne doar şase ore, după care mă voi întoarce la New York.

Lumina indicatorului pentru centurile de siguranţă s-a stins şi o însoţitoare de zbor a venit şi ne-a reumplut cu apă paharele goale aşezate pe cotierele late şi solide dintre noi. Înainte să decolăm, căpitanul ne spusese că zborul de la New York la Londra avea să dureze cinci ore şi zece minute. În jurul nostru, unii pasageri îşi lăsau deja scaunele pe spate şi se înveleau cu pături, în timp ce

alţii aveau chipul luminat de ecranele din faţa lor, aşteptând mâncarea. Şi eu, şi femeia de lângă mine am refuzat când însoţitoarea de zbor se plimba cu meniurile, înainte de decolare. Spre încântarea mea, am găsit un film la categoria Clasice, *Străini în tren*[1], şi mă pregăteam să-mi pun căştile, când ţi-am auzit vocea:

— Este vorba despre soţul meu.

Cu căştile în mâini m-am întors spre tine.

Rimelul nu mai curgea şi îţi conturase ochii într-un machiaj ca dintr-o scenă de teatru dramatică.

— Mă înşală cu prietena mea cea mai bună.

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama că era cam ciudat să te referi la această persoană ca fiind cea mai bună prietenă a ta, dar, ca să spun aşa, nu era treaba mea să te corectez.

— Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să mă amestec…

— Nu-ţi cere scuze, este frumos când îi pasă cuiva. Puţini sunt cei cărora le pasă. Suntem îngroziţi de ceea ce ne întristează şi ne supără.

— Probabil că ai dreptate, am spus, fără să ştiu dacă ar fi trebuit să las sau nu căştile din mână.

— Presupun că fac dragoste chiar acum, ai spus tu. Robert este mereu excitat. Şi Melissa este la fel. Şi-o trag chiar acum pe cearşafurile mele de mătase.

Cu ochii minţii am văzut automat imaginea unui cuplu, cu ambii parteneri în jur de treizeci şi ceva de ani, în care el aduce bani în casă, destul de mulţi chiar, iar tu ai ales lenjeria de pat. Creierele noastre sunt experte în formularea unor stereotipuri. Uneori dau greş. Alteori, nu.

— Probabil că te simţi groaznic, am spus eu încercând să nu par prea dramatic.

— Vreau să mor, ai răspuns. Aşa că te înşeli cu privire la avion. Sper să se prăbuşească.

— Dar eu încă mai am multe de făcut, am replicat, afişând o mină îngrijorată.

Preţ de o clipă, m-ai fixat cu privirea. Posibil să fi fost o glumă proastă, sau cel puţin prost

sincronizată şi puţin prea nesărată în situaţia dată. La urma urmei, tocmai ai spus că vrei să mori şi chiar ai oferit un motiv plauzibil. Gluma putea fi percepută fie ca nepotrivită şi răutăcioasă, fie ca o diversiune eliberatoare de la gândul cumplit de sumbru. Un episod comic, după cum se spune, cel puţin atunci când destinde oamenii. Oricum, am regretat gluma, şi chiar mi-am ţinut respiraţia. Apoi ai zâmbit. A fost un zâmbet în colţul gurii, care a dispărut într-o clipită, însă eu am început iar să respir.

— Stai liniştit, ai spus în şoaptă. Doar eu voi muri.

Te-am privit nedumerit, dar mi-ai evitat privirea şi te-ai uitat dincolo de mine, undeva în cabina avionului.

— Cei de pe rândul al doilea au un bebeluş, mi-ai spus apoi. Un copil care ar putea plânge toată noaptea la clasa business. Ce părere ai despre asta?

— Ce-ar trebui să cred?

— Că părinţii ar trebui să înţeleagă că pasagerii care au plătit în plus ca să stea aici au făcut-o pentru că trebuie să doarmă, că poate mâine dimineaţă merg direct la o şedinţă sau la muncă.

— Mda. Cât timp compania aeriană nu interzice accesul copiilor la clasa business, părinţii nu au de ce să-şi refuze posibilitatea aceasta.

— Atunci compania aeriană ar trebui amendată pentru că ne păcăleşte.

Ţi-ai şters discret lacrimile din colţul ochiului, după ce ai înlocuit şerveţelul pe care ţi l-am oferit eu cu un altul pe care-l aveai la tine şi ai continuat:

— Pentru clasa business se face reclamă cu fotografii cu pasageri ce dorm profund.

— Pe termen lung, compania va primi ceea ce merită. Nu vom mai fi dispuşi să plătim pentru ceva ce nu primim.

— Dar de ce fac asta?

— Părinţii sau compania aeriană?

— Bănuiesc că părinţii o fac pentru că au mai mulţi bani decât ruşine. Dar de ce să piardă bani

compania aeriană pentru că oferta lor de la clasa business se deteriorează?

— Vor pierde şi din reputaţie dacă sunt etichetaţi ca o companie care nu agreează prezenţa copiilor la clasa business.

— Cu siguranţă copilului nu-i pasă dacă plânge la clasa business sau la economic.

— Ai dreptate, m-am referit la tolerarea părinţilor care au copii mici, am spus zâmbind. Probabil, companiile aeriene se tem să nu lase impresia că practică vreo formă de discriminare. Desigur, problema ar putea fi rezolvată dacă cei care plâng la clasa business ar fi obligaţi să se mute la economic, cedând locul unei persoane zâmbitoare şi relaxate care şi-a cumpărat un bilet ieftin.

Râsul tău delicat şi captivant ţi-a cuprins de data aceasta şi ochii. Te gândeşti imediat – şi eu m-am gândit – că este de neconceput ca o femeie aşa frumoasă ca tine să fie înşelată, dar asta e. Nu este vorba despre frumuseţea exterioară. Şi nici despre cea interioară.

— Cu ce te ocupi? m-ai întrebat.

— Sunt psiholog şi cercetător.

— Ce anume cercetezi?

— Fiinţele umane.

— Normal. Şi ce ai aflat?

— Că Freud avea dreptate.

— În ce privinţă?

— Că oamenii, cu mici excepţii, nu valorează prea mult.

Ai râs.

— Amin, domnule…

— Spune-mi Shaun.

— Maria. Dar, Shaun, nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Când zic că oamenii, cu câteva excepţii, nu valorează prea mult? De ce nu aş vorbi serios?

— Ai dovedit că eşti empatic, iar pentru un adevărat mizantrop, compasiunea este lipsită de sens.

— Înţeleg. Dar de ce aş minţi în legătură cu asta?

— Din acelaşi motiv: manifeşti compasiune. Vorbeşti cu mine, mă linişteşti pretinzând că, la fel ca mine, îţi este frică să zbori cu avionul. Când îţi spun că sunt înşelată, mă alini spunându-mi că lumea este plină de oameni răi.

— Ei, parcă eu eram psihologul aici.

— Vezi, chiar şi cariera pe care ţi-ai ales-o te trădează. Nu trebuie decât să recunoşti că eşti cea mai bună dovadă împotriva afirmaţiei pe care ai făcut-o adineauri. Eşti o persoană valoroasă.

— Maria, aş vrea să fie aşa, dar mă tem că empatia mea aparentă este doar rezultatul educaţiei mele britanice aristocratice şi nu prezint valoare decât pentru mine însumi.

Te-ai întors cu câteva grade imperceptibile spre mine.

— Atunci, educaţia este cea care îţi conferă valoare, Shaun. Şi ce? Ceea ce te face valoros este ceea ce faci, nu ceea ce gândeşti sau simţi.

— Cred că exagerezi. Educaţia mea înseamnă doar că nu-mi place să încalc normele sociale acceptate, nu fac vreun sacrificiu real. Mă adaptez şi evit disconfortul.

— Cel puţin în calitatea ta de psiholog eşti valoros.

— Mă tem că şi din acest punct de vedere te voi dezamăgi. Nu sunt suficient de inteligent sau de perseverent în munca mea încât să găsesc un leac împotriva schizofreniei. Dacă s-ar prăbuşi avionul acum, lumea ar pierde doar un articol destul de anost despre prejudecăţi dintr-o revistă de specialitate, citită de o mână de psihologi. Atâta tot.

— Îţi place să flirtezi?

— Da, şi asta poate fi adăugată la lista mea de defecte.

Acum ai râs cu poftă.

— Nu ai nici măcar o soţie sau copii care să îţi simtă lipsa dacă dispari?

— Nu, am răspuns scurt.

Din moment ce nu stăteam la geam, nu puteam pune capăt discuţiei întorcându-mă spre hublou sub

pretextul că văd ceva interesant acolo jos, în Oceanul Atlantic, în toiul nopţii. Să scot revista din buzunarul aflat pe spătarul scaunului din faţa mea ar fi fost prea ostentativ.

— Îmi pare rău, ai spus domol.

— Nu-i nimic, am răspuns. Ce-ai vrut să spui atunci când mi-ai zis că vei muri?

Privirile ni s-au întâlnit şi, pentru prima dată, ne-am văzut unul pe celălalt. Şi chiar dacă privesc în urmă, cred că amândoi am întrezărit ceva care ne-a făcut chiar din acea clipă să ne dăm seama că aceasta era o întâlnire care putea să schimbe totul. Da, deja totul se schimbase. Poate că începuseşi să te gândeşti la asta, dar ai fost distrasă aplecându-te înspre mine peste cotieră şi văzându-mă că adulmec.

Parfumul tău m-a făcut să mă gândesc la ea, la mirosul ei şi la faptul că se întorsese.

— O să mă sinucid, ai şoptit.

Apoi te-ai lăsat în scaunul tău şi te-ai uitat la mine.

Nu ştiu ce expresie aveam pe chip, dar ştiam că nu minţeai.

— Cum te-ai gândit să procedezi? a fost singura întrebare care mi-a venit în minte.

— Vrei să-ţi povestesc? m-ai întrebat afişând un zâmbet enigmatic, aproape vesel.

Am încercat să mă dumiresc. Oare chiar voiam să ştiu?

— Apropo, nu este adevărat ce-am spus. În primul rând, nu mă voi sinucide, am făcut deja asta oricum. În al doilea rând, nu mă voi sinucide, ci ei mă vor ucide.

— Care ei?

— Am semnat un contract pentru…

Te-ai uitat la ceas, un Cartier, cadou de la Robert, bănuiam. Înainte sau după ce te-a înşelat? După. Această Melissa nu a fost prima, te-a înşelat mereu.

— În urmă cu patru ore.

— Care ei? am repetat eu întrebarea.

— Echipa de eutanasiere.

— Vrei să spui… ca în Elveţia? Eutanasiere asistată?
— Da, doar cu mai multă asistenţă. Deosebirea este că te omoară astfel încât să nu pară sinucidere.
— Cum aşa?
— Am impresia că nu mă crezi.
— Eu… ei bine, sunt doar uimit.
— Înţeleg. Trebuie să rămână între noi, întrucât contractul are o clauză de confidenţialitate, aşa că nu prea am voie să vorbesc despre asta cu oricine. Doar că…
Ai zâmbit în timp ce ochii ţi se umpleau iar de lacrimi…
— Sunt nespus de singură. Iar tu eşti un străin. Şi psiholog. Eşti obligat să păstrezi confidenţialitatea, nu?
Mi-am dres glasul.
— Da, în cazul pacienţilor.
— Atunci sunt pacienta ta. Văd că ai timp pentru o consultaţie chiar acum. Cât ceri pe şedinţă, doctore?
— Mă tem că nu putem face asta, Maria.
— Normal că nu, ar fi contrar normelor etice ale profesiei tale, dar mă poţi asculta în calitate de persoană privată, nu?
— Trebuie să înţelegi că pentru mine, ca psiholog, este o problemă de etică atunci când o persoană mărturiseşte că vrea să se sinucidă, iar eu nu intervin.
— N-ai înţeles? E prea târziu să intervii. Sunt deja moartă.
— Eşti moartă?
— Contractul nu poate fi anulat. Voi fi ucisă în trei săptămâni. Ei îţi explică de la început că nu există un buton de panică, odată ce ţi-ai trecut numele pe hârtie, în caz contrar, ar apărea tot felul de probleme legale după aceea. Stai lângă un cadavru, Shaun.
A început să râdă, dar, de această dată, mai puternic şi cu amărăciune.

— Poţi să bei un pahar cu mine şi să mă asculţi puţin?

Ţi-ai întins braţul lung şi firav spre butonul de servire care a trimis un sunet prin întunericul din cabina avionului, aidoma unui sonar.

— Bine, am convenit eu. Dar nu-ţi ofer niciun sfat.

— Perfect. Şi promiţi să nu spui nimic, nici după moartea mea?

— Promit, am spus. Deşi nu cred că ar mai conta pentru tine.

— O, ba da. Dacă încalc clauza de confidenţialitate din contract, pot să-mi execute silit proprietăţile pentru despăgubiri substanţiale şi nu ar mai rămâne decât firimituri pentru organizaţia căreia i-am lăsat banii moştenire.

— Cu ce vă pot servi? ne-a întrebat însoţitoarea de zbor care se ivise pe nesimţite lângă noi.

Te-ai aplecat spre mine şi ai cerut câte un gin tonic pentru amândoi. Gulerul puloverului tău s-a lăsat puţin în jos şi ţi-am văzut pielea deschisă la culoare, iar acum mi s-a părut că nu miroşi ca ea. Aveai un miros uşor dulceag, picant, ca de benzină. Da, de benzină. Şi ca un soi de lemn al cărui nume nu mi-l amintesc. Era un miros aproape masculin.

După ce însoţitoarea de zbor a stins lumina de veghe şi a plecat, te-ai descălţat, te-ai întors pe o parte în scaun, ţi-ai ghemuit picioarele sub tine şi ţi-ai întins o pereche de glezne delicate îmbrăcate în ciorapi de nylon care, evident, m-au dus cu gândul la balet.

— Compania de eutanasiere are sediul într-o zonă frumoasă din Manhattan, mi-ai spus. Este o firmă de avocatură care susţine că totul este perfect legal şi nu am nicio îndoială că n-ar fi aşa. De exemplu, nu iau viaţa celor care au tulburări psihice. Trebuie să faci o evaluare psihologică serioasă înainte să poţi semna contractul. Şi trebuie să anulezi orice asigurare de viaţă, ca să nu poată fi daţi în judecată de companiile de asigurări. Mai sunt mult alte clauze, dar cea mai importantă este clauza de

confidenţialitate. În SUA, drepturile a doi adulţi care încheie un acord în mod voluntar au efecte mai ample decât în majoritatea altor ţări; dar, dacă practica devine cunoscută şi i se face publicitate, se tem că reacţiile îi vor determina pe politicieni să-i pună capăt. Nu îşi fac publicitate, clienţii lor sunt în exclusivitate oameni bogaţi care au aflat de ei din gură în gură.

— Înţeleg de ce vor să rămână discreţi, într-adevăr.

— Iar clienţii lor doresc discreţie; la urma urmei, sinuciderea este o faptă ruşinoasă. La fel ca avortul. Clinicile unde se fac avorturi nu fac nimic ilegal, dar nici nu fac reclamă acestui serviciu la intrare.

— Asta aşa este.

— Şi, bineînţeles, întreaga afacere se bazează pe discreţie şi ruşine. Clienţii lor sunt dispuşi să plătească sume mari ca să li se pună capăt zilelor în cel mai confortabil şi neaşteptat mod cu putinţă. Dar cel mai important lucru este că ar trebui să se întâmple astfel încât nici familia, nici prietenii, dar nici lumea în general să nu aibă motive să suspecteze sinuciderea.

— Şi cum se procedează?

— Nu se ştie asta, evident. Doar ţi se aduce la cunoştinţă că există nenumărate metode şi că se va întâmpla în trei săptămâni de la semnarea contractului. Nu se dau nici exemple, pentru că atunci, conştient sau nu, vom evita anume situaţii şi vom resimţi o teamă de care nu este nevoie. Singurul lucru care se spune este că nu suferi deloc şi că nu poţi anticipa momentul.

— Înţeleg că pentru anumiţi oameni este important să ascundă că se sinucid, dar de ce s-ar aplica asta şi în cazul tău? Dimpotrivă, nu ar fi o cale prin care te-ai răzbuna pe ei?

— Pe Robert şi Melissa, vrei să spui?

— Dacă ar fi evident că te-ai sinucis, nu le-ar provoca doar sentimente de ruşine, ci şi de vinovăţie. Robert şi Melissa s-ar învinovăţi pe ei înşişi mai mult sau mai puţin conştient, s-ar

învinovăţi unul pe altul. Astfel de situaţii sunt foarte des întâlnite. De exemplu, ştii care este rata divorţurilor în familiile în care un copil s-a sinucis? Sau rata de suicid din rândul părinţilor?

În loc să-mi răspunzi, doar m-ai privit.

— Scuze, am spus eu simţind că roşesc puţin. Am presupus că eşti dornică de răzbunare doar pentru că eu cu siguranţă asta aş fi simţit, dacă aş fi fost în locul tău.

— Shaun, acum tu crezi că te-ai expus.

— Da.

Ai râs forţat câteva secunde.

— Este în regulă, pentru că, evident, vreau răzbunare. Dar tu nu-i cunoşti pe Robert şi Melissa. Dacă m-aş sinucide şi le-aş lăsa un bilet de adio în care l-aş acuza pe Robert de infidelitate, el ar nega totul. Ar scoate în evidenţă că am fost tratată împotriva depresiei, ceea ce este adevărat, şi că, în ultima vreme, am devenit paranoică. El şi Melissa au fost foarte discreţi, aşa că poate nimeni nu ştie despre relaţia lor. Presupun că timp de şase luni de la înmormântarea mea, de dragul aparenţelor, ea se va întâlni cu unul dintre finanţiştii din cercul lui Robert. Toţi salivează după ea şi ea mereu s-a fofilat, aşa atrăgătoare cum este. Apoi, ea şi Robert se vor afişa în sfârşit ca un cuplu şi vor spune că tocmai durerea pe care o resimţeau faţă de pierderea mea i-a adus împreună.

— OK, s-ar putea să fii mai mizantropă decât mine.

— Sunt convinsă de asta. Şi ceea ce mă face să vomit cu adevărat este că, în sinea lui, Robert ar fi simţit o oarecare mândrie dacă m-aş fi sinucis.

— Mândrie?

— Da, pentru că o femeie n-a mai vrut să trăiască din cauză că nu-l putea avea doar pentru ea. Aşa ar privi el lucrurile. La fel şi Melissa. Sinuciderea mea l-ar face şi mai valoros, iar astfel ei ar deveni şi mai fericiţi.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Nu ştii teoria lui René Girard despre dorinţele mimetice?
— Nu.
— Girard spune că, dincolo de a ne asigura nevoile de bază, nu ştim ce vrem. Aşa că imităm mediul înconjurător, apreciem ceea ce alţii apreciază. Dacă auzi suficient de multe persoane din jurul tău spunând că Mick Jagger este sexy, atunci ajungi să îl doreşti, chiar dacă, la început, credeai că este urât. Dacă luându-mi viaţa îl fac mai valoros pe Robert, Melissa îl va dori şi mai mult şi vor fi şi mai fericiţi împreună.
— Înţeleg. Şi dacă va părea că ai murit într-un accident sau din cauze naturale?
— Atunci efectul va fi opus. Eu voi fi aceea care şi-a pierdut viaţa într-un accident sau pentru că aşa mi-a fost sortit. Iar Robert va începe să privească altfel dispariţia mea şi pe mine ca persoană. Încet, dar sigur, voi deveni o sfântă. Aşa că, în ziua în care Melissa va începe să îl enerveze pe Robert – şi o va face –, el îşi va aminti cât de frumoasă eram şi îi va lipsi ceea ce a fost între noi. Acum două zile i-am trimis o scrisoare spunându-i că îl părăsesc pentru că am nevoie de libertate.
— Asta înseamnă că el nu ştie că tu ai aflat că te înşală cu Melissa?
— Le-am citit toate mesajele de pe telefonul lui, dar n-am suflat o vorbă nimănui până acum. Doar ţie ţi-am spus despre ei.
— Şi care a fost scopul scrisorii?
— La început, se va simţi uşurat că nu a fost el nevoit să plece. Nu doar că economiseşte banii pe care i-ar fi cheltuit la divorţ, pe deasupra va părea că este băiatul bun, personajul pozitiv, chiar dacă în scurt timp va fi împreună cu Melissa. Dar, până la urmă, ideile pe care scrisoarea i le-a sădit în minte vor da roade. Ideea că l-am părăsit pentru a fi liberă, pe de o parte, dar şi că ştiam că pot întâlni pe cineva mai bun decât el. Da, că poate exista deja altcineva când am plecat. Şi imediat ce Robert începe să se gândească la asta…

— …asta înseamnă că tu eşti cea condusă de dorinţele mimetice. Şi de aceea ai căutat firma de eutanasiere.

Tu ai ridicat din umeri.

— Şi cât de mare este rata divorţurilor în rândul părinţilor ai căror copii s-au sinucis?

— Poftim?

— Şi care dintre cei doi părinţi ai unui copil se sinucide? Mama, nu-i aşa?

— Păi, tu să-mi spui, am spus mirat, fixând cu privirea spătarul scaunului din faţa mea.

Însă am simţit că nu mă slăbeai din priviri, în aşteptarea unui răspuns mai detaliat. Am fost salvat de două pahare cu cupă largă, apărute din întuneric, ca prin magie, pe cotierele ce ne despărţeau.

Mi-am dres vocea.

— Nu este destul de greu de suportat să aştepţi atât de mult timp? Să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu gândul că în acea zi s-ar putea să fii asasinată?

Ai ezitat, nu doreai să mă laşi să scap atât de uşor. Dar până la urmă mi-ai răspuns:

— Nu şi dacă îmi face mai rău gândul că e posibil să nu fiu ucisă azi. Deşi, desigur, ocazional suntem cuprinşi de teama de moarte şi de o dorinţă nestăvilită de a ne apăra, frica de moarte nu este mai rea decât teama de a trăi. Bineînţeles, tu, pentru că eşti psiholog, ştii asta.

Acum am senzaţia că accentuezi mult prea tare cuvântul psiholog.

— Oarecum, am spus. Însă s-au făcut studii pe triburile nomade din Paraguay, unde consiliul suprem al tribului decide când cineva e prea bătrân şi prea slăbit, astfel încât devine o povară prea mare pentru trib şi, pe cale de consecinţă, trebuie ucis. Nici victima nu ştie când şi cum se va întâmpla, dar acceptă situaţia. La urma urmei, tribul a supravieţuit într-un mediu cu puţină mâncare şi drumuri lungi şi istovitoare, deoarece i-a sacrificat pe cei slabi, astfel încât să poată avea grijă de cei care au dreptul la viaţă şi o pot continua. Poate că, atunci când erau tineri, cei condamnaţi acum la moarte au fost

nevoiţi să-şi elimine vreo mătuşă fragilă, într-o noapte întunecată, în faţa colibei. Studiile arată foarte clar că pentru membrii tribului, incertitudinea provoacă un nivel de stres extrem de mare, ceea ce poate constitui o cauză a speranţei de viaţă mai mici în aceste triburi.

— Bineînţeles că există stres, mi-ai spus, căscând şi întinzându-ţi piciorul acoperit de ciorap până mi-a atins genunchiul. Aş fi preferat să dureze mai puţin de trei săptămâni, dar cred că va fi nevoie de timp pentru a găsi cea mai bună şi mai sigură metodă. De exemplu, dacă vrei să pară un accident şi, în acelaşi timp, să-i asiguri o moarte uşoară cuiva, atunci este necesară o planificare minuţioasă.

— Îţi vei recupera banii dacă acest avion se va prăbuşi? am întrebat-o eu, luând o înghiţitură de gin tonic.

— Nu. Mi s-a spus că, din moment ce au cheltuieli mari cu fiecare client, iar clienţii lor sunt, la urma urmei, sinucigaşi, trebuie să se asigure că fiecare a fost la ei în prealabil, voluntar sau involuntar.

— Hm. Deci mai ai maximum douăzeci şi una de zile de trăit.

— În curând douăzeci şi jumătate.

— Exact. Şi cum te-ai gândit să te bucuri de ele?

— M-am gândit să fac lucruri pe care nu le-am făcut până acum. Să povestesc şi să beau cu necunoscuţi.

Ţi-ai golit paharul dintr-o singură înghiţitură. Şi inima a început să-mi bată cu putere şi să duduie de parcă ar fi ştiut ce urma să se întâmple. Ai pus jos paharul şi mi-ai pus o mână pe braţ.

— Şi apoi am chef să fac dragoste cu tine.

Nu ştiam ce să răspund.

— Acum mă duc la baie, mi-ai spus. Dacă vii în două minute, sunt acolo.

Am simţit că se întâmplă ceva, o bucurie interioară care nu era doar dorinţă, ci ceva legat de întregul corp, un fel de renaştere pe care nu o mai

simţisem de mult, mult timp şi, sincer vorbind, n-am crezut că aveam s-o mai simt vreodată.

— Apropo, ai spus, nu sunt atât de dură precum par. Vreau să ştiu dacă vii.

Am mai luat o înghiţitură pentru a câştiga timp. S-a uitat la paharul meu în timp ce aştepta.

— Şi dacă îţi zic că am o iubită? i-am spus, auzindu-mi vocea răguşită.

— Dar nu ai.

— Şi dacă nu te găsesc atrăgătoare? Sau dacă sunt homosexual?

— Ţi-e frică?

— Da. Mă intimidează femeile care preiau iniţiativa în materie de sex.

Mi-ai studiat chipul de parcă ai fi căutat ceva.

— OK, pe asta o cred. Îmi pare rău, nu sunt aşa de obicei, dar nu prea mai am timp să mă învârt în jurul cozii. Deci ce facem?

Am simţit că m-am mai calmat. Inima îmi bătea în continuare repede, dar panica şi instinctul de a fugi se risipeau. Am întors paharul în mână.

— Din Londra ai vreun zbor de legătură mai departe?

A încuviinţat.

— Spre Reykjavik. Pleacă la o oră după ce aterizăm. La ce te-ai gândit?

— La un hotel din Londra.

— Care?

— Langdon.

— Langdon e un hotel bun. Personalul îţi învaţă numele dacă stai acolo mai mult de 24 de ore. Asta în cazul în care nu suspectează că ai o aventură extraconjugală. Pentru că atunci se fac că nu aud şi nu înţeleg nimic. Dar oricum nu vom sta acolo mai mult de o zi.

— Vrei să spui…

— Pot să amân plecarea la Reikjavik pentru mâine.

— Eşti sigură?

— Da. Te bucuri?

Am încercat să-mi dau seama. Nu mă bucuram.

— Dar dacă… am început să spun, dar nu mi-am terminat ideea.

— Ţi-e teamă că s-ar putea s-o facă în timp ce eşti împreună cu mine? m-ai întrebat şi ai ciocnit veselă paharul cu al meu. Te temi ca nu cumva să te alegi cu un cadavru?

— Nu, ţi-am răspuns eu zâmbind. Vreau să spun… dacă ne vom îndrăgosti unul de altul. Şi tu ai semnat un contract prin care să fii ucisă? Un contract imposibil de reziliat?

— Este prea târziu, mi-ai spus tu şi ţi-ai pus mâna peste a mea, pe cotieră.

— Da, exact asta spun.

— Nu, eu mă refeream că este prea târziu pentru chestia cealaltă. Deja ne-am îndrăgostit unul de altul.

— Serios?

— Puţin. Suficient, mi-ai spus şi m-ai strâns de mână, te-ai ridicat în picioare şi mi-ai spus că te întorci imediat, iar apoi ai adăugat: Suficient cât să mă bucur că mai am poate încă trei săptămâni de trăit.

Cât timp ai fost la toaletă, a venit stewardesa şi ne-a luat paharele şi am rugat-o să ne dea două perne în plus.

Când te-ai întors erai proaspăt machiată.

— Nu m-am machiat pentru tine, ai specificat când ai observat privirea mea. Ţie ţi-a plăcut să mă vezi cu machiajul puţin întins, nu-i aşa?

— Îmi place şi aşa, i-am spus eu. Deci pentru cine te-ai machiat atunci?

— Pentru cine crezi?

— Pentru ei? am întrebat-o şi am făcut semn cu capul înspre pasageri.

Tu ai dat din cap în semn că nu.

— Am comandat recent un sondaj în care majoritatea femeilor au răspuns că se machiază doar pentru a avea o stare de bine. Dar ce vor ele să spună prin stare de bine? Se referă doar la absenţa disconfortului? Disconfortul de a fi văzute cum sunt

ele în realitate? Machiajul este într-adevăr doar o *burka*[2] pe care ne-o punem de bună voie?

— Machiajul nu e folosit mai mult pentru a evidenţia ceva decât pentru a ascunde? am întrebat-o.

— Să scoţi în evidentă ceva înseamnă să ascunzi altceva. Toată modificarea este o operaţiune de acoperire, dar te şi lămureşte. Persoana care se machiază vrea ca machiajul să atragă atenţia asupra ochilor frumoşi, astfel încât nimeni să nu observe nasul prea mare.

— Dar este ca o burka? Nu dorim cu toţii să fim văzuţi?

— Nu toţi. Şi nimeni nu vrea să fie văzut aşa cum este. Apropo, ştiai că, pe parcursul unei vieţi, femeile petrec la fel de mult timp ca să se machieze cât fac bărbaţii stagiul militar în ţări precum Israel şi Coreea de Sud?

— Nu ştiam, dar sună ca o comparaţie de informaţii aleatorii.

— Exact. Dar nu ca o comparaţie aleatorie de informaţii.

— Cum aşa?

— Comparaţia a fost aleasă de mine şi este, desigur, o afirmaţie în sine. Fake news nu înseamnă neapărat ştiri false. Pot fi redactate într-o manieră manipulativă. Ce spune comparaţia aceasta despre cum văd eu relaţiile între sexe? Spun cumva că bărbaţii trebuie să-şi servească ţara şi să-şi rişte viaţa, în timp ce femeile aleg să se fardeze? Poate. Dar nu este nevoie decât de o minusculă redactare pentru ca aceeaşi coroborare de date să susţină că femeilor le este la fel de frică să fie văzute exact aşa cum sunt, precum le este şi popoarelor teamă să nu fie cotropite de puteri străine.

— Eşti jurnalistă? am întrebat-o.

— Sunt editorul unei reviste care nu merită hârtia pe care este tipărită.

— O revistă pentru femei?

— Da, în cel mai rău sens posibil al acestor cuvinte. Ai bagaje?

Am ezitat să răspund.

— Adică atunci când aterizăm în Londra, putem merge direct să luăm un taxi?

— N-am decât bagajul de mână, i-am spus. Nu mi-ai răspuns de ce te-ai machiat.

Ai ridicat mâna şi m-ai mângâiat cu degetul arătător pe obraz, chiar sub ochi, de parcă şi eu aş fi plâns.

— O altă comparaţie care implică fapte aleatorii, a spus ea. În fiecare an mor mai mulţi oameni din cauza suicidului decât din cauza războiului, a terorismului, a cartelurilor de droguri, a crimelor din gelozie, şi da, a tuturor crimelor luate la un loc. Fără îndoială, cel mai probabil ucigaş al tău eşti tu însuţi. De aceea m-am machiat. M-am uitat în oglindă şi nu am putut suporta faţa goală a ucigaşului meu. Nu acum când sunt îndrăgostită.

Ne-am privit. Mă pregăteam să o iau de mână, când ea mi-a luat-o înainte. Degetele ni s-au împreunat.

— Nu putem face nimic? am şoptit, brusc fără respiraţie, de parcă aş fi alergat. Nu putem plăti ca să anulăm acel contract?

Şi-a înclinat puţin capul, de parcă ar fi vrut să mă privească dintr-un alt unghi.

— Dacă s-ar fi putut face asta, nu sunt sigură că ne-am fi îndrăgostit, a spus ea. Faptul că nu ne putem avea unul pe altul constituie o parte importantă a atracţiei, nu crezi? Şi ea a murit?

— Poftim?

— Cealaltă femeie. Despre ea n-ai vrut să vorbeşti când te-am întrebat dacă ai soţie şi copii. Genul acela de pierdere care te împiedică să te îndrăgosteşti din nou de cineva de care să-ţi fie dor. Cea care te-a făcut să eziţi atunci când te-am întrebat dacă ai bagaje. Vrei să vorbim despre asta?

Te-am privit. Oare chiar voiam s-o fac?

— Eşti sigură că vrei să…

— Da, vreau să ştiu, mi-ai răspuns.

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Ha, ha!

Ne-am mai comandat un rând de băuturi şi eu ţi-am povestit.

Soarele deja răsărise în dreptul hubloului nostru, întrucât noi zburam înspre soare. Şi atunci ai plâns din nou.

— Cât de trist! ai exclamat şi ţi-ai pus capul pe umărul meu.

— Da…

— Încă mai suferi?

— Nu tot timpul. Îmi spun că de vreme ce ea nu a mai vrut să trăiască, alegerea pe care a făcut-o a fost mai bună.

— Chiar crezi asta?

— Tu nu?

— Poate. Dar nu ştiu exact. Eu sunt ca Hamlet, cuprinsă de îndoială. Poate că tărâmul morţii este o vale a doliului şi mai cumplită.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Ce vrei să ştii?

— Totul. Tu povesteşte şi eu te întreb dacă vreau să aflu mai multe.

— Bine.

Mi-ai povestit. Şi imaginea fetei care apărea treptat în faţa mea a fost cu mult mai clară decât lăsa să se întrevadă femeia aceasta care stătea sprijinită de mine, ţinându-mă de braţ. Câteva clipe avionul s-a zguduit din cauza unor turbulenţe, de parcă am fi mers pe nişte valuri mici şi puternice, iar vocea ta a vibrat comic, lucru care ne-a făcut pe amândoi să râdem.

— Putem să evadăm, i-am spus eu când ai terminat de povestit.

Te-ai uitat la mine.

— Cum aşa?

— Tu îţi iei o cameră single la Langdon. Seara laşi un bilet la recepţionerul-şef care intră în tură mâine dimineaţă, în acel bilet îl anunţi că te vei arunca în Tamisa. Seara te duci acolo, într-un loc în care nu te vede nimeni, îţi dai jos pantofii şi îi aşezi

pe chei. Eu vin şi te iau cu o maşină închiriată. Mergem cu maşina în Franţa şi luăm un avion până la Cape Town.

— Viză, ai spus scurt.

— Mă ocup.

— Da?

Ai continuat să te uiţi la mine.

— Ce fel de psiholog eşti, de fapt?

— Nu sunt psiholog.

— Nu eşti?

— Nu.

— Atunci cine eşti?

— Cine crezi că sunt?

— Eşti cel care mă va ucide, ai spus.

— Da, aşa este.

— Ai făcut rezervare în avion lângă mine înainte ca eu să fi venit la New York ca să semnez.

— Da.

— Dar te-ai îndrăgostit cu adevărat de mine?

— Da.

— Cum se va întâmpla?

— La coada pentru controlul paşapoartelor. O injecţie. Substanţele vor dispărea complet sau nu vor putea fi detectate în sânge după o oră. Autopsia va indica un simplu infarct. Infarctul a fost cea mai frecventă cauză a morţii din familia ta şi analizele pe care ţi le-am efectuat au demonstrat că ai predispoziţie la infarct.

Ai încuviinţat.

— Şi dacă evadăm, atunci te vor urmări şi pe tine?

— Da. Sunt mulţi bani la mijloc, pentru toate părţile, inclusiv pentru noi, cei care îndeplinim misiunea. Asta impune ca şi noi să semnăm un contract, dar fără cele trei săptămâni incluse.

— Un contract de sinucidere?

— Asta le permite să ne elimine în orice moment fără riscuri legale. Se înţelege că vor respecta contractul dacă acţionăm în mod necorespunzător.

— Nu ne vor găsi în Cape Town?

— Ne vor lua urma, sunt buni la asta, şi asta îi va duce la Cape Town. Dar nu vom mai fi acolo de mult.

— Şi unde vom fi atunci?

— Este în regulă dacă nu-ţi voi spune chiar acum? Promit că este un loc frumos. Soare şi ploaie, nici prea frig, nici prea cald. Şi majoritatea oamenilor vorbesc engleza.

— De ce vrei să faci asta?

— Din acelaşi motiv ca şi tine.

— Dar tu nu vrei să te sinucizi, probabil câştigi o avere din ceea ce faci şi acum eşti dispus să-ţi rişti propria viaţă.

Am încercat să zâmbesc.

— Care viaţă?

Te-ai uitat în jur, te-ai aplecat şi m-ai sărutat uşor pe buze.

— Ce se va întâmpla dacă nu-ţi va plăcea relaţia noastră de dragoste?

— Atunci te voi arunca în Tamisa, i-am spus.

Ai râs şi m-ai sărutat din nou. Un sărut mai lung şi cu buzele puţin mai deschise.

— Îţi va plăcea, mi-ai şoptit la ureche.

— Mă tem că da, am zis eu.

Ai adormit acolo cu capul pe umărul meu. Ţi-am lăsat speteaza scaunului pe spate şi te-am acoperit cu o pătură. Apoi mi-am lăsat şi eu scaunul pe spate, am stins lumina de deasupra noastră şi am încercat să dorm.

Când am aterizat la Londra, ţi-am ridicat scaunul înapoi în poziţia verticală şi ţi-am fixat centura de siguranţă. Arătai ca un copil adormit în Ajunul Crăciunului, cu zâmbetul acela inocent pe buze. Însoţitoarea de zbor s-a apropiat şi a luat paharele de apă care stătuseră pe cotieră între noi înainte să decolăm de pe aeroportul JFK, când te uitai cu ochii înlăcrimaţi pe fereastră şi noi eram doi străini.

Stăteam în faţa ghişeului numărul 6 de la controlul paşapoartelor, când am văzut gecile reflectorizante şi cu cruci roşii ale personalului medical alergând pe culoare în timp ce împingeau o targă. M-am uitat la ceas. Pulberea pe care ţi-am vărsat-o în paharul de apă înainte de a decola de pe JFK acţiona lent, dar nu dădea greş. Eşti moartă de aproape două ore deja, iar autopsia va scoate la iveală un atac de cord şi nimic mai mult. Îmi venea să plâng. Aproape de fiecare dată îmi venea să plâng. În acelaşi timp, mă simţeam fericit. Era genul de muncă plină de semnificaţii. Nu te voi uita niciodată, ai fost specială pentru mine.

— Vă rog să vă uitaţi la cameră, mi-a spus poliţistul de la controlul paşaportului.

A trebuit să clipesc de câteva ori ca să şterg câteva lacrimi.

— Bine aţi venit la Londra, mi-a urat poliţistul.

SPECIALISTUL ÎN GELOZIE

M-am uitat înspre elicea de pe aripa avionului ATR 72 cu patruzeci de locuri. Sub noi, scăldată în mare şi mângâiată de soare, se zărea o insulă de culoarea deşertului. Fără vegetaţie vizibilă, doar calcar alb-gălbui. Kalymnos.

Căpitanul ne-a avertizat că am putea avea parte de o aterizare mai brutală. Am închis ochii şi m-am lăsat pe speteaza scaunului. De când eram mic, ştiam că voi muri din pricina unei căderi. Sau mai precis: din cauza unei căderi din aer în mare şi apoi aveam să mor înecat. Îmi amintesc cu precizie chiar şi ziua în care am devenit sigur de asta.

Tatăl meu era unul dintre directorii adjuncţi ai firmei familiei noastre, în cadrul căreia fratele său mai mare, unchiul Hector, era director executiv. Noi, copiii, îl iubeam pe Hector pentru că ne aducea întotdeauna cadouri şi ne lăsa să mergem cu maşina lui, singurul Rolls-Royce decapotabil din toată Atena. Tata ajungea de obicei acasă de la birou după ce mă culcam, dar, în acea seară, a venit mai devreme. Părea obosit şi după cină a vorbit mult timp cu bunicul la telefon, în biroul lui, iar eu mi-am dat seama că este supărat. La culcare, s-a aşezat pe marginea patului meu şi, când l-am rugat să-mi spună o poveste, s-a gândit puţin, apoi mi-a spus povestea lui Icar şi a tatălui său. Locuiau în Atena, dar se aflau pe insula Creta când tatăl său, un meşter renumit şi bogat, a făcut o pereche de aripi din pene lipite cu ceară cu care a putut să zboare. Oamenii au fost încântaţi de această realizare, iar tatăl lui şi familia au câştigat respectul tuturor. Când tatăl i-a dat aripile fiului său Icar, l-a îndemnat să facă întocmai ca el şi să urmeze aceeaşi traiectorie de zbor, astfel încât totul să decurgă bine. Dar Icar voia să zboare în altă parte şi chiar mai sus decât tatăl său. Şi după ce Icar a prins viteză şi a fost îmbătat de altitudinea la care se afla, deasupra pământului şi

a altor oameni, a uitat că nu se afla în văzduh datorită abilităţii sale supraomeneşti de a zbura, ci a aripilor pe care i le dăduse tatăl său. Şi, datorită încrederii în propriile forţe, a zburat mai sus decât tatăl său şi s-a apropiat prea mult de soare, iar ceara care susţinea aripile s-a topit. Astfel, Icar a căzut în mare şi s-a înecat.

Şi după ce am crescut, am crezut în continuare că mitul lui Icar, în versiunea uşor rescrisă a tatălui meu, era o avertizare timpurie pentru fiul său cel mare. Întrucât Hector nu avea copii, eu urma să preiau conducerea companiei când va fi momentul. Abia când am crescut am aflat că, în acea perioadă, afacerea aproape dăduse faliment din cauza pariurilor lui Hector pe preţul aurului, iar bunicul l-a concediat, dar l-a lăsat să-şi păstreze titlul şi funcţia de dragul aparenţelor. Practic, tatăl meu a fost cel care a preluat funcţia de conducere a companiei. N-am aflat niciodată dacă povestea pe care mi-a spus-o de pe marginea patului mi-a fost destinată mie sau unchiului Hector, dar sigur m-a afectat cumva, pentru că am avut coşmaruri despre cădere şi înec. Adică, în unele nopţi visul ia forma unui somn cald şi confortabil, în care tot ce a fost dureros dispare. Cine spune că omul nu poate visa cum moare?

Avionul s-a zguduit şi am auzit gâfâitul celorlalţi pasageri când am căzut de două ori în aşa-numitele goluri de aer. Pentru o clipă sau două, am avut o senzaţie de imponderabilitate şi am avut presentimentul că momentul fatidic a şi sosit, dar desigur, asta nu s-a întâmplat.

Steagul grecesc flutura pe stâlpul de lângă clădirea micuţă a terminalului atunci când ne-am dat jos din avion. Când am trecut pe lângă cabina pilotului, l-am auzit spunându-i însoţitoarei de zbor că aeroportul tocmai se închisese şi că nu se vor putea întoarce în Atena.

Am urmat coloana de pasageri care intrau în şir-indian în terminalul aeroportului. Un bărbat în uniformă albastră de poliţie stătea cu braţele încrucişate în faţa benzii de bagaje şi ne măsura din priviri. M-am îndreptat spre el, m-a privit întrebător şi am dat din cap în semn de confirmare.

— George Kostopoulos, s-a prezentat el, întinzându-mi o mână mare, păroasă.

Strângerea de mână a fost fermă, dar nu exagerat, aşa cum se întâmplă uneori când colegii din provincie cred că acest gest este un prilej de a-şi măsura forţele cu reprezentaţii capitalei.

— Vă mulţumesc că aţi venit într-un timp atât de scurt, domnule Balli.

— Spune-mi Nikos, am zis.

— Îmi pare rău că nu te-am recunoscut, dar nu există multe poze cu tine şi am crezut că eşti… ei bine, mai în vârstă.

După câte se pare, moştenisem probabil genele mamei mele, având o înfăţişare care nu îmbătrâneşte odată cu vârsta. Aveam părul grizonant, buclele dispăruseră, dar mă menţinusem la o greutate de şaptezeci şi cinci de kilograme, chiar dacă masa musculară se mai diminuase.

— Păi nu crezi că la cei cincizeci şi nouă de ani sunt destul de în vârstă?

— Ba da.

Folosea o tonalitate a vocii mai joasă faţă de cea obişnuită, din câte am bănuit eu, şi zâmbea strâmb pe sub mustăcioara tipică atenienilor de acum douăzeci de ani. Dar privirea lui era blândă. Şi ştiam că George Kostopoulos nu avea să-mi dea bătăi de cap.

— Am auzit de tine încă de când eram student la Academia de Poliţie, şi asta mi se pare cu mult timp în urmă. Mai ai bagaje cu care pot să te ajut?

S-a uitat la geanta pe care o aveam la mine. Totuşi, pentru o clipă, am avut impresia că s-a referit la ceva mai mult decât bagajul fizic pe care-l căram. Dar la asta n-aş fi avut ce să-i răspund. E posibil să car după mine în călătorii mai multe decât

majoritatea oamenilor, dar este genul acela de bagaj pe care trebuie să-l pot căra singur.

— N-am decât bagajul de mână, i-am spus.

— Îl avem pe Franz Schmid, fratele bărbatului dispărut, la secţia din Pothia, a spus George în timp ce ieşeam din terminal şi ne îndreptam spre un Fiat mic, prăfuit, cu pete pe parbriz. Am bănuit că a parcat sub pini pentru a-l ţine la umbră, dar, în schimb, a primit nişte pete de sevă, pe care, în cele din urmă, trebuie să le răzuieşti cu cuţitul. Asta-i situaţia. Dacă ridici mâna ca să-ţi aperi faţa, îţi laşi inima expusă. Şi invers.

— Am citit raportul în avion, am spus, punându-mi geanta pe bancheta din spate. A mai spus şi altceva?

— Nu, îşi menţine cu vehemenţă versiunea. Fratele lui, Julian, a părăsit camera în care stăteau la şase dimineaţa şi nu s-a mai întors.

— Julian a plecat să înoate, aşa scria în raport.

— Aşa susţine Franz.

— Dar tu nu-l crezi?

— Nu.

— Cazurile de înec sunt destul de frecvente pe o insulă de vacanţă precum Kalymnos, nu-i aşa?

— Aşa e. Şi eu l-aş fi crezut pe Franz dacă el şi Julian nu s-ar fi luat la bătaie în seara precedentă în prezenţa mai multor martori.

— Da, am văzut asta.

Am cotit pe un drum îngust, cu gropi, care ducea spre valea cu măslini golaşi şi case mici din cărămidă albă care străjuiau de ambele părţi ceea ce părea a fi drumul principal.

— Tocmai au închis aeroportul, am spus. Bănuiesc că din cauza vântului.

— Se întâmplă mai mereu, a adăugat George. Dezavantajul amplasării aeroportului în cel mai înalt punct al unei insule.

Am înţeles ce-a vrut să spună de îndată ce am coborât printre versanţi şi am văzut steagurile de pe stâlpi care atârnau inerte.

— Din fericire, zborul meu spre casă pleacă din Kos, i-am spus eu.

Secretara noastră de la Departamentul Omucideri verificase itinerariul înainte ca şeful meu să-mi dea permisiunea să plec. Deşi acordăm prioritate cazurilor foarte rare în care sunt implicaţi turişti străini, mi-a dat permisiunea să plec cu condiţia să nu stau mai mult de o zi. Inclusiv eu, legendarul detectiv Balli, care aveam de obicei mână liberă, trebuia să fiu atent să nu depăşesc bugetul redus drastic. Cum zicea şi şeful: Cazul nu avea nici cadavru, nici nu ajunsese în atenţia jurnaliştilor. Nici măcar suspiciuni întemeiate de crimă nu existau.

Seara nu se efectuau zboruri din Kalymnos, dar existau plecări de la aeroportul internaţional de pe insula Kos, situat la o distanţă de patruzeci de minute cu feribotul de la Kalymnos, aşa că a mormăit un „da" drept răspuns. Tocmai mi-am amintit de diurna mică şi că trebuia să evit restaurantele turistice cu preţuri exorbitante, dacă nu voiam să plătesc din propriul buzunar.

— Mă tem că nici vapoarele spre Kos nu mai circulă pe-o vreme ca asta, a spus George.

— Pe-o vreme ca asta? Soarele străluceşte şi abia adie vântul. Exceptând vârful muntelui.

— Ştiu că de aici ţi se pare un vânticel inofensiv, dar există o porţiune de mare deschisă înainte de a ajunge la Kos şi au fost o mulţime de accidente pe o vreme însorită ca aceasta. Vom rezerva o cameră de hotel pentru tine. Poate că vântul se mai domoleşte până mâine.

Mi-am dat seama din acest „poate se mai domoleşte" care înlocuia fraza mai optimistă „se va domoli îndeajuns de tare" că prognoza meteo nu era favorabilă – nici mie şi nici şefului meu. M-am gândit cu disperare la conţinutul nepotrivit al genţii mele şi puţin mai neîncrezător la şeful meu. Poate că aceasta era o binemeritată perioadă de odihnă aici. Sunt genul de om pe care trebuie să-l forţezi să plece în vacanţă, chiar dacă ştiu că mi-ar prinde

bine un răgaz. Poate pentru că mie, fiind necăsătorit şi fără copii, îmi lipseşte exerciţiul mersului în concediu, iar vacanţa mi se pare o pierdere de timp şi nu face decât să-mi accentueze singurătatea aceasta autoimpusă.

— Ce este acolo? am întrebat eu arătând spre coasta muntelui din partea opusă.

Înconjurată de pante abrupte pe toate părţile, se zărea în depărtare o aşezare care semăna cu un sat, dar nu era niciun semn de viaţă acolo. Părea o machetă pe care cineva o sculptase în piatra gri, o colecţie de case mici, în formă de piese Lego, cu un zid tern şi monoton de cenuşiu care înconjura aşezământul.

— E Paleochora, mi-a răspuns George. Secolul al XII-lea, perioada bizantină. Când locuitorii din Kalymnos observau că se apropie corăbii inamice, se refugiau acolo sus şi se baricadau. Unii s-au ascuns acolo inclusiv când au sosit italienii în 1912, şi când aliaţii au bombardat insula, pe vremea când Kalymnos era baza germanilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Mi se pare un obiectiv turistic care nu trebuie ratat, am spus, fără să comentez că nici casele, nici fortificaţiile nu prea te trimiteau cu gândul la perioada bizantină.

— Mda, a zis George. Sau nu. Arată mai bine de la distanţă, ultima restaurare a fost făcută de Cavalerii Ospitalieri în secolul al XVI-lea. Locul este năpădit de buruieni, gunoaie, sunt multe capre, inclusiv capelele sunt folosite pe post de latrine. Poţi ajunge acolo sus dacă eşti în stare să urci treptele de piatră, dar recent a avut loc o alunecare de teren care face urcuşul şi mai anevoios. Dacă îţi doreşti foarte tare să mergi, îţi pot face rost de un ghid turistic. Îţi garantez că vei avea întregul oraş de piatră doar pentru tine.

Evident că mă tenta ideea, dar am clătinat din cap. Întotdeauna mă las ademenit de ceea ce mă respinge, de ceea ce mă exclude. De poveştile insidioase. De femei. De problemele de logică. De

comportamentul uman. De crime. De tot ceea ce nu înţeleg. Sunt un om cu un intelect limitat, dar cu o curiozitate infinită. Din păcate, este o combinaţie frustrantă.

Pothia s-a dovedit a fi un labirint plin de viaţă de case joase, străzi înguste cu sens unic şi alei. Deşi sezonul turistic s-a încheiat de mult, şi se apropia luna noiembrie, erau mulţi oameni pe stradă.

Am parcat în port, în faţa unei case cu două etaje, unde erau andocate bărcile de pescuit şi iahturile nu foarte extravagante. Un feribot mai mic şi o barcă cu motor cu scaune pe două niveluri erau ancorate la cheu. Mai departe, pe chei, era un grup de oameni, aparent turişti străini, care discutau cu un bărbat într-un fel de uniformă de marină. Unii dintre ei aveau rucsacuri cu frânghii agăţate pe fiecare parte a rucsacului, acelaşi lucru pe care îl zărisem şi la alţi pasageri din avionul cu care venisem. Căţărători. Kalymnos, care iniţial fusese doar o destinaţie renumită pentru cei dornici de soare şi baie în mare, a devenit în ultimii cincisprezece ani o destinaţie pentru alpiniştii din toată Europa, dar asta s-a întâmplat după ce îmi atârnasem eu pantofii de căţărări în cui. Bărbatul îmbrăcat în uniformă de marină flutura din braţe de parcă ar fi vrut să explice că nu prea avea ce să facă şi a arătat cu degetul înspre mare. Ici-colo erau crestele înspumate ale valurilor, dar nu înspăimântător de înalte, din câte îmi dădeam eu seama.

— După cum spuneam, problema se află mai departe şi nu este vizibilă de aici, a spus George, care aparent mi-a interpretat expresia.

— Aşa se întâmplă de multe ori, am oftat, încercând să accept faptul că acum eram captiv pe această insuliţă care, dintr-un anumit motiv, mi se părea mai mică în acest moment decât mi se păruse din avion.

George a intrat înaintea mea în secţia de poliţie, a trecut pe lângă un ghişeu, iar eu am salutat pe toată lumea în stânga şi-n dreapta, în drum spre un cadru tipic de birouri înghesuite şi dezordonate în care nu

doar mobilierul părea vechi, ci şi monitoarele calculatoarelor care semănau cu nişte cutii, aparatul de cafea şi un copiator supradimensionat.

— George! a strigat o femeie din spatele unui paravan. A sunat un jurnalist de la Kathimerini. Întreabă dacă este adevărat că l-am arestat pe fratele celui dispărut. I-am spus că te voi ruga să-i suni.

— Îi poţi suna şi tu, Christine. Spune-le că n-a fost făcută nicio arestare în acest caz şi că nu putem face alte comentarii despre anchetă.

Desigur, mi-am dat seama că George îşi dorea să lucreze în linişte şi încerca să ţină departe de caz jurnaliştii agasanţi şi alte elemente perturbatoare. Sau poate că voia doar să-mi demonstreze mie, tipului venit din capitală, că şi în provincie erau la fel de profesionişti. Probabil era în avantajul colaborării profesionale dintre noi dacă i s-a permis să facă acest lucru, aşa că m-am abţinut să-i împărtăşesc din experienţa proprie faptul că subtilităţile erau de obicei o strategie proastă în raport cu presa. Desigur, era adevărat că atâta timp cât Franz Schmid se supunea de bunăvoie interogatoriului, el nu putea fi arestat, nici măcar reţinut preventiv la poliţie. Dar dacă ieşea la iveală – şi fără îndoială că avea să se afle – că Franz a fost ţinut ore întregi la sediul poliţiei şi interogat, iar dacă poliţia dădea semne că doreşte să ţină ascuns acest lucru, avea să se nască un teren fertil pentru genul acela de speculaţii din care îşi câştigă existenţa reporterii. Atunci era mai bine să răspunzi evaziv şi să fii amabil, să laşi impresia că poliţia vorbeşte în mod deschis cu toţi cei care îi pot oferi o imagine mai bună asupra celor întâmplate, inclusiv cu fratele persoanei dispărute.

— Vrei o ceaşcă de cafea şi ceva de mâncare? a întrebat George.

— Mulţumesc, dar aş prefera să încep imediat.

George a încuviinţat şi s-a oprit în faţa unei uşi. Apoi mi-a spus în şoaptă:

— Franz Schmid este acolo.

— OK, am spus, coborând vocea, dar nu în şoaptă. A pomenit ceva de vreun avocat?

George a negat dând din cap.

— L-am întrebat dacă vrea să sune la ambasadă sau la Consulatul german din insula Kos, dar mi-a zis aşa: „Ce pot face ei ca să-l găsească pe fratele meu?”

— Să înţeleg că nu i-ai spus de ce anume e suspectat?

— L-am întrebat despre încăierare, n-a vrut să comenteze, dar probabil înţelege că există un motiv pentru care l-am rugat să aştepte aici până vii tu.

— Şi despre mine ce i-ai spus că sunt?

— Un specialist din Atena.

— Specialist în ce? În găsirea persoanelor dispărute? Sau în găsirea ucigaşilor?

— Nu i-am zis nimic şi nici el nu m-a întrebat.

Am încuviinţat şi George a rămas locului câteva secunde, până şi-a dat seama că nu aveam să intru până nu pleacă el.

Încăperea în care am intrat avea aproximativ trei metri pe trei. Singura lumină pătrundea prin două ferestre înguste de sus. Bărbatul din cameră stătea la o masă mică, pătrată, pe care erau o carafă cu apă şi un pahar. Masa era înaltă, la fel şi bărbatul care stătea aşezat la ea. Se sprijinea cu ambele antebraţe pe blatul pictat în albastru, iar coatele formau un unghi de nouăzeci de grade. Oare cât să fi fost de înalt? Un metru nouăzeci? Era zvelt, părea mai matur decât cei 28 de ani ai săi şi a dat imediat impresia unei firi sensibile. Sau poate era faptul că părea calm, mulţumit să stea acolo drept, de parcă mintea i-ar fi fost atât de plină de emoţii şi gânduri, încât n-ar mai fi avut nevoie de stimuli externi. Pe cap purta o căciulă cu dungi orizontale în culori rasta şi cu un craniu discret pe margine. De sub căciulă îi ieşeau bucle negre, aşa cum am avut şi eu cândva. Avea ochii atât de adânciţi, încât nu-i puteam zări. Brusc am avut senzaţia că descopăr ceva familiar la el. A durat o secundă până când creierul meu a reuşit să dezgroape acel ceva. O

copertă pe care Monique o avea în camera ei din Oxford. Townes van Zandt[3]. El stătea la o masă asemănătoare, aproape în aceeaşi poziţie, tot cu o faţă inexpresivă care pare să transmită totuşi sensibilitate, goliciune şi vulnerabilitate.

— Kalimera[4]!

— Kalimera, a răspuns el.

— Nu-i rău, domnule… am spus uitându-mă la dosarul pe care îl scoteam din geantă şi pe care l-am aşezat în faţa mea pe masă. Franz Schmid. Asta înseamnă că vorbiţi greacă?

L-am întrebat în engleza mea foarte britanică, iar el a răspuns aşa cum era de aşteptat.

— Nu, din păcate.

Speram ca această întrebare să fi fost punctul nostru de plecare. Care stabilea că eram o tabula rasa, că nu ştiam nimic despre el, că nu aveam nicio bază pentru niciun fel de prejudecăţi, că ar putea – dacă ar vrea – să-şi reformuleze povestea în faţa acestui nou ascultător.

— Numele meu este Nikos Balli, sunt inspector al diviziei de omucideri din Atena. Sunt aici pentru a elimina, sper, orice suspiciune că fratele tău a fost victima unui criminal.

— Credeţi că a fost ucis?

Întrebarea era neutră, foarte directă, iar Franz mi s-a părut un om cu simţ practic care doreşte doar să afle ce s-a întâmplat. Sau că dorea să-mi lase această impresie.

— Nu ştiu ce crede poliţia locală, nu pot vorbi decât în numele meu şi deocamdată nu cred nicio teorie. Ceea ce ştiu este că crimele sunt rare. Dar crima face atât de mult rău Greciei ca destinaţie turistică încât, odată ce se întâmplă, ni se cere să fim minuţioşi, astfel încât oamenii care vin din afară să vadă şi să înţeleagă că nu tratăm cazurile cu lejeritate. Este la fel ca în cazul accidentelor aviatice: trebuie să găseşti cauza şi să rezolvi misterul, pentru că se ştie că au fost cazuri de companii aeriene care au dat faliment din cauza

unui accident neelucidat. Spun asta ca să-ţi explic de ce te-aş putea întreba despre detalii care pot părea enervant de irelevante, în special pentru cineva care tocmai şi-a pierdut fratele. Şi că s-ar putea să ţi se pară că sunt convins că tu sau altcineva l-a ucis. Dar să ştii că eu, în calitate de anchetator în cazul unei omucideri, trebuie să iau în calcul şi varianta unei crime şi consider că este o reuşită la fel de mare şi dacă izbutesc să elimin această ipoteză. Şi oricare ar fi rezultatul, este posibil să fi făcut un pas care să ne ducă mai aproape de găsirea fratelui tău. Bine?

Franz Schmid a zâmbit vag, ochii păstrându-şi expresia.

— Vorbeşti ca bunicul meu.

— Poftim?

— Abordare ştiinţifică. Programarea obiectului. A fost unul dintre oamenii de ştiinţă germani care au fugit de Hitler şi au ajutat Statele Unite să dezvolte bomba atomică. Noi… a zis el şi apoi şi-a trecut mâna peste faţă. Îmi pare rău, îţi irosesc timpul, domnule inspector. Haideţi să începem.

Franz Schmid m-a privit fix în ochi. Părea obosit, dar şi foarte atent. Nu ştiam în ce măsură putea să mă citească, dar cel puţin avea o privire ageră – din câte vedeam – care semnala inteligenţă. Când a spus „programarea obiectului”, se referea în mod evident la faptul că eu îi formulasem motivaţia pentru a mă ajuta pe mine: că ne-ar putea ajuta să-l găsim pe fratele său. Era o metodă standard de manipulare, după cum oricine ştie. Dar bănuiam că Franz Schmid a înţeles şi forma de manipulare mai insidioasă care face parte din metoda anchetatorului, adică de a-i face pe cei audiaţi să coboare garda. De aceea, aproape că-mi cerusem scuze în prealabil pentru agresivitatea interogatoriului care avea să urmeze şi am dat vina pe cinismul economiei autorităţilor elene. Am făcut asta ca să-i dau impresia că sunt poliţistul amabil şi onest. Unul în care Franz Schmid putea să aibă încredere.

— Să începem cu ziua de ieri, când fratele tău a dispărut, în cursul dimineţii.

Am observat limbajul corporal al lui Franz Schmid în timp ce îşi depăna povestea. Părea răbdător, nu stătea aplecat în faţă şi vorbea repede şi răspicat, aşa cum fac oamenii atunci când cred, fără să-şi dea seama, că explicaţia lor este cheia pentru soluţionarea unui caz pe care doresc să îl rezolve sau pentru a-şi demonstra nevinovăţia reală. Dar nici opusul nu a fost. Nu s-a furişat ca şi cum ar fi într-un câmp minat, nu a ezitat, explicaţia a venit într-un flux calm şi constant. Poate pentru că o exersase în discuţiile cu ceilalţi. Oricum nu mi-a spus prea multe, iar adesea relatarea unui om vinovat este mai riguroasă şi mai convingătoare decât cea a nevinovaţilor. Poate că un om vinovat este pregătit dinainte, îşi elaborează relatarea cu premeditare, în timp ce nevinovatul relatează un incident fără să cenzureze detaliile, spunând totul de-a valma, aşa cum îi vine în minte atunci, pe moment. Deci, chiar dacă urmăream cu atenţie gesturile lui şi le interpretam, limbajul corpului avea pentru mine o importanţă secundară. Poveştile sunt domeniul şi specialitatea mea.

Deşi mă concentram asupra poveştii lui, mintea mea îşi formula deja câteva concluzii şi pe baza altor observaţii. La fel ca Franz Schmid, în ciuda faptului că nu avea barbă, părea să fie un fel de hipster, genul acela care poartă căciulă şi cămaşă groasă de flanelă în casă, chiar şi atunci când e cald. Pe cuierul din spatele său atârna o jachetă care, judecând după mărime, părea să fie a lui. Mânecile cămăşii de flanelă erau suflecate, iar antebraţele vizibile erau disproporţionat de musculoase în raport cu restul corpului. În timp ce vorbea, îşi studia ocazional unghiile şi îşi strângea uşor articulaţiile degetelor, care erau mai groase decât în mod normal. Ceasul de la încheietura mâinii stângi era un Tissot T-touch pe care îl ştiam: era prevăzut cu altimetru şi barometru. Cu alte cuvinte, Franz Schmid era alpinist.

Din documentele pe care le aveam în dosar reieşea că Franz şi Julian Schmid erau cetăţeni americani, locuiau în San Francisco şi erau necăsătoriţi, Franz lucra ca programator într-o companie IT, iar Julian în departamentul de marketing al unui producător renumit de echipamente de alpinism. În timp ce îl ascultam, m-am gândit la modul în care engleza cu accent american domina întreaga lume. Mi-am amintit că nepoata mea de 14 ani avea accentul ca în filmele americane pentru adolescenţi când vorbea cu prieteni străini de la şcoala internaţională din Atena.

Franz Schmid a spus că s-a trezit la şase dimineaţa în camera pe care el şi fratele său o închiriaseră într-o casă lângă plajă în Massouri, un oraş aflat la un sfert de oră cu maşina de Pothia. Julian se trezise deja şi se pregătea să iasă pe uşă când s-a trezit şi Franz. Ca de obicei, Julian se ducea să înoate opt sute de metri până la insula vecină, Telenos, lucru pe care îl făcea în fiecare dimineaţă. Motivul pentru care pornise atât de devreme a fost, în primul rând, acela că fraţilor le rămâneau suficiente ore pentru a face alpinism după aceea, înainte ca soarele să înceapă să bată pe cei mai buni pereţi de căţărări, după ora douăsprezece. În al doilea rând, pentru că Julian prefera să înoate gol, iar soarele răsărea în jurul orei şase şi jumătate. Şi în al treilea rând, pentru că Julian credea că înfricoşătorii curenţi din strâmtoare erau mai slabi înainte de răsăritul soarelui şi înainte să înceapă briza. De obicei, Julian se întorcea la ora şapte, când se aşeza la masă ca să ia micul dejun. Dar în acea zi pur şi simplu nu s-a mai întors.

Franz coborâse scările până la debarcaderul de piatră parţial distrus, adăpostit într-un mic golf chiar lângă casă. Prosopul mare al fratelui său fusese lăsat la capătul pontonului şi pe el fusese aşezată o piatră ca să nu-l ia vântul. Franz l-a verificat. Era uscat. S-a uitat în larg, strigând după o barcă de pescuit care înainta cu greu prin strâmtoare, dar nimeni de la bordul ei nu părea să-l fi văzut pe fratele lui

înotând. Apoi a fugit înapoi şi l-a rugat pe proprietarul casei să sune la poliţia din Pothia.

Primii care au sosit au fost cei de la serviciul de salvamari, un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi portocalii, care, cu un amestec de seriozitate profesională şi un ton amical persiflator între ei, au urcat imediat în două bărci şi au început operaţiunea de căutare. Apoi au venit scafandrii. Şi în cele din urmă poliţia. Poliţia l-a pus pe Franz să verifice dacă lipseau haine ale lui Julian. Li s-a confirmat că acesta nu ar fi putut intra nevăzut în cameră cât Franz mânca micul dejun la parter, şi nici cât timp el s-a îmbrăcat până să plece.

După dragarea plajei de pe partea insulei Kalymnos, Franz, împreună cu câţiva dintre prietenii săi căţărători, au închiriat o barcă şi au navigat spre Telenos. Poliţiştii au cercetat zona cu o barcă în dreptul plajei, unde valurile loveau pietre ascuţite, în timp ce Franz şi prietenii săi l-au căutat printre casele împrăştiate de pe malul stâncos şi au întrebat dacă nu cumva a văzut cineva un înotător gol ieşind la mal.

După ce s-au întors cu toţii fără să fi găsit niciun indiciu, Franz şi-a petrecut restul serii sunându-şi familia şi prietenii, povestindu-le ce s-a întâmplat. De asemenea, a fost sunat de jurnalişti, unii dintre aceştia chiar nemţi, şi le-a făcut un rezumat. Şi că speranţa moare ultima şi aşa mai departe. Abia a dormit în noaptea aceea, iar în zori, poliţia a sunat şi l-a întrebat dacă poate veni la sediu pentru a-i ajuta. Bineînţeles că putuse veni şi iată-l aici – Franz Schmid s-a uitat la ceasul său Tissot – de opt ore şi jumătate.

— Bătaia, i-am spus. Povesteşte-mi despre încăierarea din seara precedentă.

A clătinat din cap.

— N-a fost decât o ceartă stupidă. Eram la barul din Hemisphere şi jucam biliard. Toată lumea era puţin pilită. Apoi, Julian a început să dea din gură aiurea, i-am răspuns şi eu supărat, şi brusc am aruncat cu o bilă de biliard în el şi l-am nimerit în

cap. A căzut grămadă pe jos, şi după ce şi-a recăpătat cunoştinţa, i-a fost rău şi a vomat. M-am gândit că a suferit o comoţie cerebrală. Apoi l-am dus la maşină ca să mergem la spital în Pothia.

— Vă băteaţi des?

— Când eram copii, da. Acum, nu.

Şi-a mângâiat cu palma bărbia pe care crescuse barba.

— Dar nu prea ne înţelegem bine când este alcool la mijloc.

— Înţeleg. Înseamnă că a fost un gest frăţesc din partea ta să-l duci la spital, în cazul ăsta.

Franz a pufnit scurt pe nas.

— Am făcut-o din pur egoism. Am vrut să-l consulte un medic, ca să ştim dacă putem să ne aventurăm pe traseul multiplu pe care-l programaserăm pentru a doua zi.

— Deci v-aţi dus la spital cu maşina.

— Da. De fapt, nu.

— Nu?

— Eram destul de departe de Massouri şi Julian a insistat că se simte mai bine şi că ar trebui să ne întoarcem. I-am spus că nu strică să-l consulte un medic, dar el mi-a răspuns că în Pothia riscam să dăm de poliţie şi de îndată ce poliţiştii m-ar fi văzut în ce hal conduc, m-ar fi prins băut la volan, iar eu aş fi ajuns la zdup şi el ar fi rămas fără partener de escaladă. Nu prea aveam argumente să-l contrazic, deci am făcut cale-ntoarsă.

— V-a văzut cineva când v-aţi întors?

Franz îşi freca în continuare bărbia.

— Aşa cred. Era noaptea târziu, dar am parcat pe strada principală unde se află toate restaurantele şi unde sunt întotdeauna oameni.

— Bine. V-aţi întâlnit cu cineva care să confirme ceea ce mi-ai spus?

Franz şi-a luat mâna de pe bărbie. Nu ştiu dacă asta a fost pentru că şi-a dat seama că gestul lui ar putea fi interpretat drept nervozitate sau pur şi simplu deoarece nu-i mai venea să se scarpine.

— Nu ne-am întâlnit cu niciun cunoscut, cred. Şi dacă mă gândesc mai bine, era destul de linişte. Poate că barul din Hemisphere să fi fost încă deschis, dar toate restaurantele erau închise noaptea. Acum, pe timp de toamnă, majoritatea turiştilor din Massouri sunt alpinişti, şi aceştia se culcă devreme.

— Deci nu v-a văzut nimeni.

Franz şi-a îndreptat spatele în scaun.

— Sunt sigur că ştii ce faci, inspectore, dar poţi să-mi spui în ce mod poate fi relevant acest lucru în cazul dispariţiei fratelui meu?

Îşi stăpânea la fel de bine tonul vocii, dar pentru prima dată am văzut o urmă de stres în expresia feţei.

— Da, pot, i-am răspuns. Dar sunt destul de sigur că poţi ghici şi singur.

Am făcut un semn din cap către dosarul din faţa mea de pe masă. Am continuat:

— Acolo scrie că proprietarul casei susţine că a fost trezit de una sau mai multe voci puternice din camera voastră şi că a auzit cum sunt trase scaunele pe podea. Încă vă mai certaţi?

Am observat o uşoară tresărire pe chipul lui Franz Schmid. Oare din cauză că îi reamintisem de ultimul schimb de replici cu fratele lui, sau din cauza loviturii puternice?

— După cum am spus, eram băuţi, a spus el încet. Dar ne-am împăcat până să adormim.

— Din ce motiv v-aţi certat?

— Eh, prostii.

— Aş vrea să le ştiu şi eu.

Atunci el a luat paharul de apă din faţă, de parcă ar fi fost un colac de salvare. A băut. O amânare care îi oferea un răgaz ca să analizeze ce să spună şi ce nu. Mi-am încrucişat braţele şi am aşteptat. Desigur, ştiu la ce se gândea, dar părea suficient de vigilent pentru a înţelege că, dacă nu voi primi informaţiile de la el, le voi primi de la martorii care au asistat la ceartă. Ceea ce nu ştia era că George Kostopoulos le primise deja de la unul dintre martori. Acela a fost motivul care l-a făcut pe

George să sune la Departamentul de omucideri din Atena. Şi de aceea ajunsese cazul pe biroul meu. Biroul Specialistului în gelozie.

— *A dame,* a spus Franz.

Am încercat să interpretez ce semnificaţie dădea el acestui cuvânt. În engleza britanică, „dame” era un apelativ nobil, madame. În timp ce în engleza americană „dame” era un argou care înseamnă femeie, cu sens peiorativ, o puicuţă, o denumire care nu este dispreţuitoare, dar nici respectuoasă. O persoană care putea fi dispreţuită sau de care ar fi fost indicat să te fereşti. În timp ce în limba maternă a lui Franz, dame era un termen destul de neutru, aşa cum interpretez eu din titlul căţii lui Heinrich Böll *Gruppenbild mit Dame*[5].

— A cui damă? l-am întrebat ca să ajung rapid la miezul problemei.

Din nou i s-a ivit acel zâmbet în colţul gurii, vag, apoi a dispărut.

— Exact despre asta a fost discuţia.

— Înţeleg, Franz. Îmi poţi spune mai multe detalii?

Franz s-a uitat la mine. Şovăia. I-am spus deja prenumele, care este un mod evident, dar uluitor de eficient ca să creezi un spaţiu intim cu persoana pe care o interoghezi. Şi acum i-am arătat chipul şi limbajul trupului care îi fac pe suspecţii de crimă să-şi deschidă inima în faţa Specialistului în gelozie, Phthonus[6].

Grecia este o ţară cu o rată scăzută a criminalităţii. Atât de scăzută, încât mulţi se întreabă cum de este posibil aşa ceva într-o ţară afectată de criză, de o rată ridicată a şomajului, de corupţie şi tulburări sociale. Un răspuns înţelept ar fi că grecii, în loc să omoare pe cineva pe care-l urăsc, lasă victima să trăiască în Grecia. O altă explicaţie ar fi că nu avem crimă organizată, deoarece nu suntem capabili să ne organizăm. Dar, desigur, suntem un popor pătimaş, avem sânge care fierbe în vene. Avem infracţiuni comise din motive

pasionale. Eu sunt omul care este sunat atunci când există suspiciunea unei crime din cauza geloziei. Circulă zvonul că eu aş putea adulmeca gelozia. Desigur, asta nu este adevărat. Gelozia nu are nici miros, nici culoare şi nici vreun sunet aparte. Dar are o poveste. Şi când ascult o astfel de poveste, atât cea rostită în cuvinte, cât şi cea tăcută, eu pot determina dacă am în faţa mea un animal disperat şi rănit. Ascult şi ştiu. Ştiu, pentru că mă ascult pe mine însumi, Nikos Balli. Ştiu, pentru că eu însumi sunt un astfel de animal rănit.

Şi Franz mi-a spus povestea lui. Mi-a spus-o pentru că acest lucru – această frântură de adevăr – este întotdeauna bine de povestit. Ca să-l elimini din tine, pentru a arăta înfrângerea nedreaptă şi ura care decurg firesc din această poveste. Desigur, nu este nimic pervers că suntem dispuşi să ucidem ceea ce stă în calea scopului nostru universal ca fiinţe biologice: să ne împerechem pentru a ne perpetua genele unice. Opusul este pervers; să te laşi înfrânat de o morală cu care suntem îndoctrinaţi şi pe care o credem naturală sau dată de Dumnezeu, dar care, până la urmă, nu este decât o regulă practică dictată de nevoile comunităţii la un moment dat.

Într-una dintre zilele de odihnă, când nu se căţărau, Franz făcuse o plimbare cu o motoretă închiriată în partea de nord a oraşului Kalymnos, iar în satul Emporio a întâlnit-o pe Helena, care servea la restaurantul tatălui său. S-a îndrăgostit până peste urechi, şi-a învins timiditatea naturală şi i-a cerut numărul de telefon. Trei întâlniri şi şase zile mai târziu, Franz şi Helena făceau dragoste printre ruinele mănăstirii din Paleochora. Întrucât ei i se interzisese ferm să se încurce cu clienţii în general, dar mai ales cu turiştii străini, Helena a insistat ca întâlnirile să aibă loc în secret, fără să mai ştie şi altcineva, deoarece în partea de nord a insulei Kalymnos toţi îl cunoşteau pe tatăl ei. Deci au fost discreţi, dar, desigur, Franz i-a spus fratelui său şi i-a povestit în detaliu ce s-a întâmplat după prima întâlnire la restaurant; fiecare propoziţie pe care şi-o

spuneau, fiecare privire, fiecare atingere, primul sărut. Franz i-a arătat lui Julian poze cu ea, un filmuleţ cu ea în timp ce şedea pe zidul cetăţii, urmărind apusul soarelui.

Aşa făcuseră cei doi fraţi încă din copilărie, când împărtăşeau tot ce se întâmpla, în cele mai mici detalii, astfel încât experienţa unuia devenea şi experienţa celuilalt. De exemplu, Julian – despre care Franz a spus că a fost întotdeauna tipul mai extrovertit dintre ei doi – îi arătase lui Franz cu câteva zile înainte nişte imagini filmate în secret în timp ce făcea sex cu o fată în apartamentul ei din Pothia.

— Julian mi-a sugerat în glumă să merg la ea, să mă dau drept el şi să vedem dacă ea observa vreo diferenţă între noi. O idee tentantă, desigur, dar…

— Dar tu ai refuzat.

— O cunoscusem pe Helena, eram deja atât de îndrăgostit încât nu mă mai gândeam la nimic altceva şi nu vorbeam decât despre ea. Aşadar, nu m-a surprins că şi Julian a fost fascinat de Helena. Şi apoi s-a îndrăgostit de ea.

— Fără să o fi întâlnit măcar?

Franz a încuviinţat.

— Cel puţin aşa am crezut eu. I-am spus Helenei că am un frate, dar nu i-am specificat că suntem gemeni identici şi că, aparent, unul este copia fidelă a celuilalt. De obicei nu facem asta.

— De ce nu?

A ridicat din umeri.

— Unora li se pare ciudat când văd acelaşi om în două exemplare. Aşa că ne place să aşteptăm puţin înainte să divulgăm acest aspect sau înainte de a-l prezenta pe celălalt.

— Înţeleg. Continuă.

— Acum trei zile, mi-a dispărut brusc telefonul. L-am căutat disperat, era singurul loc în care aveam numărul Helenei. Ne trimiteam mesaje tot timpul. Probabil crezuse că am abandonat-o. Eram hotărât să merg cu maşina la Emporio, când am găsit telefonul în dimineaţa următoare, în buzunarul

jachetei lui Julian, el plecase să înoate. Era un mesaj de la Helena în care îmi mulţumea pentru seara precedentă sperând că ne vom putea reîntâlni curând. Şi atunci am înţeles ce se întâmplase.

Franz însă a observat expresia încurcată de pe chipul meu – evident, nu-mi păstrasem prea bine mina indiferentă.

— Julian îmi luase telefonul, a spus el şi a clătinat din cap aproape nerăbdător când eu mă prefăceam în continuare că nu pricep. A găsit numărul ei în lista mea de contacte şi a sunat-o de pe telefonul meu, astfel încât ea să creadă că eu o sun. Au stabilit să se întâlnească şi nici după aceea Helena nu şi-a dat seama că acea persoană nu eram eu, ci Julian.

— Aha!

— L-am confruntat pe Julian când s-a întors de la înot şi a recunoscut totul. Am fost furios, aşa că m-am dus şi m-am căţărat pe munte cu alţi alpinişti. Nu ne-am mai întâlnit până seara în acel bar. Şi apoi Julian mi-a mărturisit că a sunat-o între timp pe Helena, i-a explicat totul, şi ea l-a iertat pentru că a păcălit-o şi că se îndrăgostiseră unul de altul. Bineînţeles că m-am enervat şi… da, am început din nou să ne certăm.

Am încuviinţat. Relatarea sinceră a lui Franz putea fi interpretată în mai multe moduri. Era posibil ca presiunea interioară a geloziei să fie atât de puternică, încât adevărul umilitor trebuia să iasă la iveală, chiar dacă Franz ar fi trebuit să ştie că era suspectat de dispariţia fără urmă a fratelui său. În acest caz – şi dacă şi-a ucis fratele – presiunea vinovăţiei şi lipsa de autocontrol urma să conducă în curând la acelaşi rezultat: avea să mărturisească.

A doua interpretare, mai complicată, era că el intuia cum aveam să-i interpretez povestea relatată deschis, adică aveam să cred că el n-a izbutit să suporte presiunea interioară, şi dacă după aceste mărturisiri nu avea să cedeze şi să recunoască crima, eu aş fi fost mai înclinat să-l cred nevinovat.

Şi nu în ultimul rând, cea mai plauzibilă interpretare: era nevinovat şi, prin urmare, nu trebuia să-i pese de consecinţe dacă îmi povestea totul.

Un riff de chitară. L-am recunoscut imediat. *Black Dog* a trupei Led Zeppelin.

Fără să se ridice de pe scaun, Franz Schmid s-a întors şi a scos telefonul din geaca atârnată pe cuierul din spatele lui. Ne-am uitat pe ecran, iar după ce rifful de chitară se repetase de trei ori, au început improvizaţiile, cele în care tobele lui Bonham şi chitara lui Jimmy Page pur şi simplu nu se sincronizează, şi totuşi se armonizează atât de perfect. Trevor, prietenul meu din camera alăturată de la Oxford, a scris o lucrare în matematică despre măsurile complicate din *Black Dog,* despre paradoxalul John Bonham, bateristul trupei Led Zeppelin, care era cunoscut mai mult pentru înclinaţia lui spre alcool şi distrugerea camerelor de hotel decât pentru inteligenţa sa, şi l-a comparat cu ţărănoiul şi aparent geniul în şah, puţin cam naiv de fel, din nuvela *Jucătorul de şah* scrisă de Stefan Zweig. Oare Franz Schmid era un astfel de baterist sau un astfel de şahist? Franz Schmid a apăsat pe ecran, rifful s-a oprit şi şi-a dus telefonul la ureche.

— Alo, da? a zis şi apoi a ascultat. Un moment.

Mi-a întins telefonul şi l-am luat.

— Ofiţerul Balli, m-am prezentat eu.

— Sunt Arnold Schmid, unchiul lui Franz şi al lui Julian, a spus în limba engleză o voce gutural cu accentul acela german adesea parodiat. Sunt avocat. Mă întreb care este motivul pentru care îl reţineţi pe Franz.

— Nu îl reţinem, dle Schmid. El a spus că este dispus să ne ajute în căutarea fratelui său şi profităm de acest lucru atât timp cât îşi doreşte.

— Dă-mi-l pe Franz la telefon.

Franz a ascultat o vreme. Apoi a apăsat pe ecran şi a pus telefonul pe masă între noi, acoperindu-l cu palma. L-am privit fix în timp ce-mi spunea că este

obosit şi vrea să se întoarcă acasă acum, dar că trebuie să-l sunăm dacă apare ceva.

Dacă apare vreo întrebare? Sau un cadavru? Mă întrebam eu.

— Telefonul, i-am spus. Te deranjează dacă ne uităm la el?

— I l-am dat poliţistului cu care am vorbit. Cu codul PIN cu tot.

— Nu mă refer la telefonul fratelui tău, ci la al tău.

— Al meu?

Mâna lui forţoasă s-a încleştat ca o gheară în jurul telefonului negru de pe masă.

— Şi durează mult?

— Nu telefonul fizic, am spus. Îmi dau seama că trebuie să-l ţii la tine, dată fiind situaţia. Dar te întreb dacă vrei să ne oferi permisiunea formală de a avea acces la apelurile şi mesajele pe care le-ai trimis şi primit în ultimele zece zile. Avem nevoie doar de semnătura ta pe un formular standard ca să preluăm aceste informaţii de la operatorul de telefonie.

Am zâmbit de parcă mi-aş fi cerut scuze cumva.

— M-ar ajuta să te pot elimina de pe lista pistelor pe care trebuie să le urmărim.

Franz Schmid s-a uitat la mine. Şi în lumina care pătrundea prin ferestrele înalte am putut vedea că pupilele i s-au dilatat. Dilatarea pupilelor, atunci când vrei să pătrundă în ochi mai multă lumină, poate să denote mai multe lucruri, cum ar fi frică sau dorinţă. În acest caz, îmi indica doar foarte multă concentrare. Ca atunci când adversarul face o mutare de şah la care nu te aşteptai.

Se vedea pe chipul lui cum i se învârteau ideile în cap.

Se aşteptase să-i verificăm telefonul, aşa că ştersese lista de apeluri şi mesajele scrise pe care nu dorea să le vedem. Dar acele date nu erau şterse de către operatorul de telecomunicaţii. Ar putea, desigur, să refuze. Ar putea să-l sune acum pe unchiul său şi să primească confirmarea că nu există

nicio diferenţă în legislaţia greacă, americană sau germană în această privinţă, că nu trebuia să ofere poliţiei nimic, atât timp cât nu obţineau acordul legal pentru a solicita acest lucru. Dar oare ce-o să credem dacă ne refuză cererea? Atunci cu siguranţă nu aveam să-l şterg din lista mea, se gândea el. Am văzut în ochii lui cum îl cuprinde panica.

— Desigur, mi-a răspuns el. Unde semnez?

Pupilele au revenit la dimensiunea normală. Creierul său scanase mesajele. Nimic alarmant acolo, probabil. Nu-mi arătase cărţile, dar cel puţin într-un moment revelator îşi pierduse faţa de poker.

Am părăsit biroul împreună şi mergeam pe coridoare în căutarea lui George, când un câine, un Golden Retriever arătos, a ieşit dintre doi pereţi despărţitori şi a fugit vesel lătrând spre Franz.

— Bună! a exclamat Franz spontan, aşezându-se pe vine, şi a scărpinat câinele în spatele urechilor cu gestul acela obişnuit caracteristic celor cărora le plac cu adevărat animalele, ceva ce animalele par să simtă imediat, instinctiv; probabil de aceea l-a ales pe Franz şi nu pe mine. Coada câinelui voinic parcă era un rotor în timp ce încerca să-l lingă pe Franz pe faţă.

— Animalele sunt mai bune decât oamenii, nu crezi? a spus el, ridicându-şi privirea spre mine.

Chipul îi strălucea, arăta brusc ca o persoană diferită de cea pe care o avusesem mai devreme în faţă.

— Odin! a răsunat o voce severă de după paravanul despărţitor.

Era aceeaşi voce care îl informase pe George despre jurnalistul care sunase. Agenta a ieşit de după paravan şi a apucat câinele de zgardă.

— Îmi cer scuze, a spus ea în greacă. Ştie că nu are voie să se comporte aşa.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era scundă şi bine făcută, şi părea atletică în uniforma cu banda albă care indica poliţia turistică. Şi-a ridicat privirea înspre noi şi am observat că avea ochii roşii, iar când ne-a zărit s-a îmbujorat. Ghearele lui Odin,

care scâncea, zgâriau podeaua în timp ce ea îl târa în spatele pereţilor despărţitori. Am auzit un strănut.

— Am nevoie de ajutor să scot la imprimantă un formular standard pentru verificarea unui număr de telefon, am zis eu înspre paravan. Este pe site-ul web al…

Dar nu mi-am încheiat fraza pentru că ea m-a întrerupt.

— Mergeţi la imprimanta de pe hol, inspector Balli.

— Deci? m-a întrebat George Kostopoulos când mi-am vârât capul între pereţii despărţitori care-i înconjurau biroul.

— Suspectul se îndreaptă cu motoreta către Massouri, i-am spus, întinzându-i formularul cu semnătura lui Franz Schmid. Şi mi-e teamă că simte că suntem pe urmele lui şi că ar putea să fugă.

— Nu există pericolul ăsta. Suntem pe o insulă şi s-a anunţat la meteo că vântul va creşte în intensitate. Vrei să spui că…?

— Da, cred că şi-a ucis fratele. Îmi poţi trimite prin e-mail transcrierile convorbirilor imediat ce le primeşti de la operatorul de telecomunicaţii?

— Să le cer să ne trimită mesajele şi lista de apeluri ale lui Julian Schmid?

— Din păcate, e nevoie de o hotărâre judecătorească atât timp cât nu este confirmat decesul. Dar ai telefonul lui?

— Sigur, a zis George deschizând un sertar.

Am luat telefonul, m-am aşezat pe un scaun şi am introdus codul PIN care era scris pe spate, pe un post-it. Am trecut prin toate apelurile şi mesajele. Nu mi-a atras atenţia nimic. Doar un mesaj despre un traseu de alpinism care a fost „trimis”, care în limbajul alpiniştilor înseamnă că a fost efectuat, şi care m-a făcut să-mi transpire mâinile. Mesaje cu felicitări, şi primite, dar şi trimise de Julian. Întâlniri la cină, la ce restaurant s-a adunat „gaşca” şi ora.

Dar nimic despre conflict şi nu am găsit niciun mesaj de dragoste.

Am tresărit când telefonul a început să vibreze în mâinile mele exact în acelaşi timp când un vocalist de sex masculin a început să cânte cu patos şi în falsetto, ceea ce m-a trimis cu gândul la muzica pop din topurile anilor 2000. Am ezitat să răspund. Dacă răspundeam, probabil trebuia să-i explic unui prieten, unui coleg sau vreunei rude că Julian fusese dat dispărut şi bănuiam că se înecase în timpul vacanţei de alpinism în Grecia. Am tras aer în piept şi am apăsat pe ACCEPT.

— Julian? a şoptit o voce de femeie înainte să pot spune ceva.

— Aici poliţia, am spus în engleză şi m-am oprit.

Voiam să creez suspans. Aşteptam ca femeia care sunase să înţeleagă că e posibil să se fi întâmplat ceva rău.

— Îmi pare rău, a rostit femeia pe un ton resemnat. Speram să fie Julian, dar… Ceva nou?

— Cu cine vorbesc?

— Cu Victoria Hässel. Mergem împreună la căţărări. Nu am vrut să-l deranjez pe Franz şi… da, bine. Mulţumesc.

A închis telefonul şi am notat numărul.

— Tonul acela de apel, am spus. Ce piesă este asta?

— Habar n-am, a spus George.

— Ed Sheeran, s-a auzit vocea stăpânei câinelui de dincolo de paravan. *Happier* se cheamă.

— Mulţumesc, am strigat înapoi.

— Mai putem face ceva? a întrebat George.

Mi-am încrucişat braţele la piept, stând în cumpănă.

— Nu. Sau ba da. A băut dintr-un pahar. Puteţi preleva amprentele de pe el? Şi ADN-ul, dacă există salivă pe margine.

George şi-a dres glasul. Ştiam ce urma să spună. Că în acest caz se impune să avem consimţământul persoanei în cauză sau un ordin judecătoresc.

— Bănuiesc că paharul s-a aflat la locul crimei, i-am spus.

— Poftim?

— Dacă în raport nu specifici a cui este proba de ADN, ci treci doar data şi locul, atunci este în regulă. Nu vei putea folosi analiza într-un proces, dar nouă ne-ar prinde bine să o avem.

George m-a privit ridicând o sprânceană.

— Aşa se procedează la Atena, l-am minţit eu.

Adevărul era că aşa procedam *eu* în Atena.

— Christine, a strigat el.

— Da? s-a auzit un scaun care a zgâriat parchetul şi fata în uniforma poliţiei turistice s-a uitat peste paravan.

— Poţi să trimiţi paharul din sala de interogatoriu pentru analiză?

— Serios? Avem consimţământul de la…

— Este de la locul unei crime, a zis el.

— Locul unei crime?

— Da, i-a răspuns George fără să mă privească. De acum înainte aşa vom proceda în cazuri similare.

Era şapte seara şi stăteam întins în patul din camera de hotel din Massouri. Hotelurile din Pothia erau toate pline, probabil din cauza vremii. Mie îmi era bine pentru că mă aflam în centrul evenimentelor. Deasupra mea, pe versantul dealului, de cealaltă parte a drumului, se ridicau ziduri de calcar alb-gălbui. O frumuseţe magică şi primitoare în lumina lunii. Avusese loc un accident fatal pe insulă astă-vară, despre care se scrisese şi în ziare. Nu am vrut să citesc despre asta, dar am făcut-o oricum.

De cealaltă parte a micului hotel, peretele de piatră intra aproape vertical în mare.

A doua zi de căutări se încheiase, marea din strâmtoarea dintre Kalymnos şi Telendos fusese mai calmă decât în larg. Dar, din cauza prognozei meteo pentru mâine, nu avea să fie o a treia zi, mi s-a spus. În orice caz, nimeni nu este căutat mai mult de două

zile în mare, indiferent dacă este american sau nu. Vântul smucea cu putere obloanele şi de afară se auzeau valurile care se spărgeau de stânci.

Sarcina mea, aceea de a diagnostica, de a decide dacă a existat gelozie de natură criminală, fusese îndeplinită. Următorul pas – investigaţia tactică şi tehnică – nu erau punctul meu forte; colegii mei din Atena puteau să confirme asta. Acum vremea a amânat schimbarea gărzilor şi asta expunea inabilităţile mele în calitate de anchetator în omucideri. Pur şi simplu nu aveam capacitatea să-mi imaginez cum cineva ar fi putut comite o crimă şi apoi să-şi ascundă urmele. Şeful meu a spus că este din cauza sensibilităţii mele emoţionale, că-mi lipsea imaginaţia de ordin practic. De aceea m-a numit specialistul în gelozie, de aceea mă trimitea să cercetez şi mă retrăgea imediat după ce dădeam undă roşie sau verde cazului.

În cazurile de omucidere, există o regulă numită „optzeci la sută”. În optzeci la sută din cazuri, vinovatul are o relaţie foarte apropiată cu victima, în optzeci la sută dintre acestea, vinovatul este soţul sau iubitul, iar în optzeci la sută dintre acestea, motivul este gelozia. Asta înseamnă că, chiar şi atunci când noi, cei de la Departamentul Omucideri, ridicăm receptorul şi cuvântul „crimă” este rostit în receptor, ştim că există şanse de cincizeci şi unu la sută ca motivul să fie gelozia. Asta mă face pe mine, în ciuda limitărilor mele, un om important.

Pot să indic exact momentul în care am învăţat să citesc gelozia pe chipul cuiva. S-a întâmplat când mi-am dat seama că Monique iubeşte pe altcineva. Am trecut prin toate chinurile geloziei, de la neîncredere la disperare, până la furie, ură de sine şi, în cele din urmă, depresie. Şi poate pentru că nu mai trecusem niciodată printr-o astfel de tortură emoţională în viaţa mea, am descoperit că, în timp ce durerea mă consuma complet, mă simţeam de parcă puteam să mă observ pe mine însumi din exterior. Am fost asemenea unui pacient care se află fără anestezie pe masa de operaţie şi în acelaşi timp

este spectator, ca un tânăr student la medicină căruia i se arată pentru prima dată ce se întâmplă când scoţi inima cuiva din piept. Poate părea ciudat că gelozia, sentiment extrem de subiectiv, poate merge mână în mână cu luciditatea şi capacitatea de observare la rece. Pot să vă spun că, din cauza geloziei, am făcut lucruri care nu-mi stau deloc în fire, până când nu m-am mai recunoscut pe mine însumi, până când am fost forţat să devin propriul meu observator îngrozit. Trăisem suficient de mult pentru a vedea capacitatea de autodistrugere care zăcea în alţii, dar nu am crezut niciodată că voi avea acea otravă şi în mine. Mă înşelasem. Surprinzător a fost că şi curiozitatea şi fascinaţia erau la fel de puternice precum durerea, ura şi dispreţul faţă de sine. Ca un lepros care îşi vede propria faţă descompunându-se, carnea infectată, propriile organe care ies prin piele, o imagine grotescă şi cumplită. După ce mi-a trecut gelozia asta rea ca lepra, am ieşit învingător şi dotat evident cu o imunitate de lungă durată. Niciodată nu voi mai fi gelos, oricum nu aşa cum fusesem. Nu ştiu dacă asta înseamnă neapărat că nu voi mai putea iubi pe altcineva la fel ca pe Monique, dar poate că au existat şi alte lucruri în viaţa mea care m-au făcut să nu mai simt niciodată pentru nimeni ce am simţit atunci pentru ea. Pe de altă parte, mulţumită ei am devenit ceea ce sunt azi în viaţa mea profesională. Specialistul în gelozie.

Încă din copilărie am avut o capacitate puternică de a mă implica profund în poveşti. Familia şi prietenii o descriau în termeni care variau de la remarcabilă şi emoţionantă, până la patetică şi nebărbătească. Pentru mine a fost un cadou. Eu nu urmăream aventurile lui Huckleberry Finn, ci am fost *eu însumi* Huckleberry Finn. Şi Tom Sawyer. Iar când am început şcoala, aveam să învăţ să fiu grec, Ulise, desigur. Dar, evident că nu trebuia să fie vorba numai de marile povestiri din literatura universală, ci puteam să mă închipui şi în poveşti foarte simple, adesea proaste, despre infidelitate,

reală sau imaginară, nu contează. Eu sunt în poveste, fac parte din ea din prima propoziţie, de parcă aş apăsa pe un întrerupător. Aceasta înseamnă că pot detecta imediat orice tonuri false. Nu pentru că sunt unic în ceea ce priveşte limbajul corpului, tonul vocii şi strategiile noastre automate şi retorice de apărare. Este povestea. Chiar şi la un caracter grosolan şi, bineînţeles, subiectiv fals, pot identifica liniile principale, motivaţia posibilă a persoanei în cauză şi locul ei în cadrul poveştii. Şi, bazându-mă pe asta, ştiu care este forţa intrinsecă ghidând acea persoană. Pentru că am trecut şi eu prin asta. Pentru că gelozia netezeşte diferenţele dintre tine şi mine, comportamentele noastre încep să se asemene indiferent de clasă socială, sex, religie, educaţie, coeficient de inteligenţă, cultură, educaţie, la fel cum comportamentele dependenţilor de droguri sunt similare. Toţi devenim nişte cadavre vii care cutreieră pe străzi, angrenaţi de aceeaşi forţă: să umplem hăul negru din sufletul nostru.

Şi încă ceva. Abilitatea de a simţi ceea ce simte altcineva nu este sinonimă cu empatia. „Dacă înţeleg, nu înseamnă că îmi şi pasă”[7] cum spune Homer. Vreau să zic Homer Simpson[8]. Dar, în cazul meu, din păcate, ele sunt unul şi acelaşi lucru. Sufăr, sufăr şi iar sufăr alături de cel chinuit de gelozie. Şi de aceea îmi urăsc slujba.

Vântul smucea oblonul, mai să-l deschidă. Voia să mă vadă.

Am adormit şi am visat cum cad de la mare înălţime. Şi m-am trezit o oră mai târziu, după ce trupul meu s-a izbit de sol, ca să zic aşa.

Telefonul mi-a bipăit când am primit un e-mail. Conţinea o listă a mesajelor-text şterse şi a jurnalului de apeluri de pe telefonul lui Franz Schmid. Potrivit jurnalului, cu o noapte înainte de dispariţia fratelui său, el o sunase de opt ori pe Victoria Hässel fără să i se răspundă. Am verificat numărul şi am primit confirmarea că era aceeaşi Victoria cu care tocmai vorbisem pe telefonul lui

Julian. Dar senzaţia că cineva se zdrobeşte de pământ de la o înălţime mare, tremurul uşor, zgomotul produs de trupul care se izbeşte de piatră pe care niciodată, niciodată nu-l uiţi, mi-au venit în minte abia după ce am citit mesajul pe care Franz îl expediase unui număr grecesc aparţinând Helenei Ambrosia.

„L-am ucis pe Julian.”

Emporio era un pâlc de case în partea nordică a insulei Kalymnos, unde drumul principal se termina brusc. Fetişcana care a venit să mă servească în restaurant mi-a adus aminte de Monique. A fost o perioadă în viaţa mea, dacă nu chiar câţiva ani, când o vedeam pe Monique peste tot, în trăsăturile şi privirile fiecărei femei, când admiram silueta oricărei fete, îi auzeam vocea în fiecare cuvânt rostit de orice altă femeie. Dar, în cele din urmă, chipul ei s-a estompat în lumina constantă a timpului. Şi după câţiva ani, am reuşit să mă ridic şi să pornesc pe străzile Atenei, convins fiind că năluca ei avea să mă lase în pace. Până când se întuneca totul din nou.

Şi această fată era frumoasă, dar, desigur, nu la fel de frumoasă. Sau poate că era mai frumoasă. Slabă, cu picioare lungi, cu mişcări graţioase şi naturale. Ochi căprui şi blânzi. Dar tenul îi era plin de impurităţi şi nu avea bărbie. Oare ce defecte avea Monique? Nu-mi mai aminteam. Decenţa, poate.

— How can I be of service, sir?[9]

Această formulă de politeţe uşor exagerată – pe care mă obişnuisem să o aud rostită cu o condescendenţă uşor ironică de către chelnerii englezi, părea să sune emoţionant de sincer din gura unei tinere grecoaice. Nu eram decât eu şi cu ea în această dimineaţă în micul restaurant de familie cu un ambient foarte plăcut.

— Eşti Helena Ambrosia?

S-a înroşit când m-a auzit vorbind greacă şi a încuviinţat. M-am prezentat, i-am spus că am venit

în legătură cu dispariţia lui Julian Schmid şi am văzut groaza aşternându-se pe chipul ei în timp ce îi spuneam ce ştiam despre legătura ei cu Franz Schmid. Din când în când, se uita peste umăr de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni nu ne aude sau iese din bucătărie.

— Da, da, dar ce legătură are asta cu cel care e dat dispărut? a şoptit ea repede, furioasă şi îmbujorată de ruşine.

— Ai fost împreună cu amândoi.

— Ce?! Nu!

Fără să-şi dea seama, a ridicat tonul, dar apoi l-a coborât din nou şi mi-a vorbit şoptind cu o voce în care se simţea furia:

— Cine zice asta?

— Franz. Când l-ai întâlnit pe fratele său geamăn Julian în oraşul de piatră, Julian s-a prefăcut că este Franz.

— Fratele geamăn?

— Identic, i-am spus eu.

Confuzia i se citea pe faţă.

— Dar…

Am zărit pe chipul ei cum i se derulau prin minte toate evenimentele, iar apoi toate sentimentele care o încercau, de la îndoială până la groază.

— Eu… am fost cu doi fraţi? s-a bâlbâit ea.

— Nu ştiai?

— De unde să fi ştiut? Dacă sunt într-adevăr doi fraţi, atunci sunt chiar identici.

Şi-a dus mâinile la tâmple, de parcă ar fi încercat să-şi ţină capul ca să nu explodeze.

— Deci, Julian a minţit când i-a spus fratelui său că te-a sunat a doua zi după-amiază după ce v-aţi întâlnit în oraşul de piatră şi că ţi-a explicat totul şi tu l-ai iertat?

— De atunci încoace nu am mai vorbit cu niciunul dintre ei!

— Dar mesajul de la Franz l-ai primit? „L-am ucis pe Julian.”

A clipit nedumerită.

— N-am înţeles mesajul. Franz a spus că are un frate, dar nu mi-a spus că sunt gemeni şi nici nu ştiam că îl cheamă Julian. Când am citit mesajul, m-am gândit că poate Julian era numele unei rute de alpinism pe care se căţărase sau numele pe care i l-a dat unui gândac din camera lui, sau aşa ceva. Şi am crezut că probabil îmi va explica mai târziu. Dar era fix ora închiderii la restaurant şi eram ocupată cu curăţenia, aşa că i-am răspuns cu un emoticon cu un zâmbet.

— M-am uitat la mesajele pe care i le-ai trimis lui Franz. Toate răspunsurile tale sunt destul de scurte comparativ cu mesajele primite de la el. Mesajul pe care i l-ai trimis dimineaţa, după ce te-ai întâlnit cu Julian, este singurul în care tu ai luat iniţiativa, singurul în care observ o oarecare… afecţiune din partea ta?

Atunci şi-a muşcat buza de jos. A dat din cap aprobator. Atunci i-au dat lacrimile.

— Deci, chiar dacă Julian nu ţi-a spus că nu este Franz, este adevărat că te-ai îndrăgostit pentru prima dată de el abia când l-ai cunoscut pe Julian?

— Eu… a îngăimat ea de parcă toată puterea ar fi părăsit-o şi s-a prăbuşit pe scaunul din faţa mea. Când l-am întâlnit pe cel care se numea Franz, am fost foarte impresionată. Şi flatată, cred. Ne-am întâlnit pe Paleochora, unde aproape întotdeauna e pustiu şi, cel puţin, nimeni de-acolo nu-mi cunoaşte familia. A fost ceva foarte inocent, dar atunci, la ultima noastră întâlnire, l-am lăsat să mă sărute de noapte bună. Deşi nu eram îndrăgostită, nu de-adevăratelea. Deci, atunci când el… adică Julian m-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim, am zis nu. Mă hotărâsem să mă opresc cât încă lucrurile erau plăcute între noi. Dar a insistat într-un fel în care n-o mai făcuse până atunci. Era amuzant, autoironic. Aşa că am acceptat o ultimă scurtă întâlnire. Şi când ne-am întâlnit la Paleochora, totul părea să se fi schimbat. El, eu, felul în care vorbeam, felul în care mă ţinea de mână. Era mult mai relaxat şi mai glumeţ. Starea lui de spirit era molipsitoare. Am râs

mult mai mult. Şi am crezut că ne simţeam mai relaxaţi pentru că ne-am cunoscut mai bine.

— Tu şi Julian aţi făcut sex?

— Noi…

S-a crispat şi s-a înroşit la faţă.

— Trebuie să răspund la asta?

— Nu trebuie să răspunzi la nimic, Helena, dar cu cât ştiu mai multe, cu atât îmi este mai uşor să rezolv problema.

— Şi să-l găseşti pe Julian?

— Da.

Helena a închis ochii. Părea să se concentreze.

— Da. M-am culcat cu el. Şi a fost… Foarte frumos. Când am ajuns acasă în acea noapte, am ştiut că am comis o greşeală, că sunt cu adevărat îndrăgostită şi că trebuie să-l revăd. Şi acum el…

Helena şi-a ascuns faţa în mâini. Din spatele degetelor s-a auzit un suspin. Degete lungi şi subţiri, la fel ca ale lui Monique, care obişnuia să le ţină întinse şi să spună că arătau ca picioarele unui păianjen.

I-am pus mai multe întrebări Helenei, la care a răspuns direct şi sincer.

Nu-l văzuse nici pe Franz şi nici pe cineva care să semene cu el, după ultima întâlnire la cetate. Mi-a confirmat că i-a trimis un mesaj lui Franz în dimineaţa următoare, după noaptea petrecută cu Julian, spunându-i că speră să se întâlnească în curând, dar nu a primit niciun răspuns. De abia seara a primit un mesaj scurt şi enigmatic care zicea „L-am ucis pe Julian” şi la care a răspuns cu un zâmbet. Apoi a adăugat că nu a încercat să-l contacteze din nou după ce a trimis ultimul mesaj.

Am încuviinţat uşor, uimit că regulile jocului din tinereţea mea păreau să se mai aplice şi în ziua de azi, şi m-am convins că, prin felul în care a răspuns, nu are nimic de ascuns. Sau mai degrabă că nu-mi ascundea nimic. Nu era încercată de sentimentul ruşinii deoarece i se părea că iubirea este peste orice altceva. Dragostea este cu adevărat cea mai dulce psihoză, dar, în cazul ei, devenise acum şi cea mai

gravă tortură. Avusese iubirea la picioarele ei, iar acum îi scăpase din nou.

I-am dat numărul meu de telefon şi mi-a promis că mă va suna dacă mai avea ceva de zis sau dacă vreunul dintre fraţi ar fi luat legătura cu ea. Am văzut cum se luminează la faţă când i-am dat o speranţă că Julian ar putea fi în viaţă, dar când am plecat de acolo, începuse să plângă din nou.

— Victoria, a răspuns o voce de parcă şi-ar fi pierdut suflul. Părea a cuiva care tocmai terminase un traseu şi se grăbise spre rucsacul în care suna telefonul.

— Nikos Balli, inspector de poliţie, am răspuns eu şi am virat încet maşina închiriată pe lângă o turmă de capre care tocmai se puseseră în mijlocul drumului asfaltat înspre Emporio. Am vorbit mai devreme cu dumneavoastră de pe telefonul lui Julian Schmid. Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Din păcate, acum sunt pe stâncă. Nu poate aştepta până când…

— Pe care stâncă?

— Se numeşte Odiseu.

— Vin eu acolo, dacă e în regulă.

Mi-a explicat cum să ajung. Între Arginonta şi Massouri, o ieşire pe stânga chiar înainte de o curbă în ac de păr. Să las maşina la capătul drumului cu pietriş unde este parcat mopedul alpinistului. Să urmez poteca – sau alţi alpinişti – pe lângă munte, opt până la zece minute distanţă de mers pe jos până la poalele stâncii, unde o voi vedea pe ea şi pe partenerul ei de căţărare pe un platou larg, la cinci-şase metri deasupra solului. Nişte trepte naturale în stâncă mă vor duce acolo sus.

Douăzeci de minute mai târziu mă aflam pe o potecă de pe un deal sterp pe care nu creşteau decât câteva tufe de cimbru. Mi-am şters sudoarea de pe frunte, mi-am ridicat privirea spre o stâncă de calcar de o sută de metri lăţime şi de patruzeci-cincizeci de metri înălţime, care tăia în diagonală versantul, ca

un perete. La poalele acestuia, răsfirate pe versant, am văzut cam douăzeci de frânghii care făceau legătura între dispozitivele de siguranţă de pe sol şi căţărătorii de pe perete. Acesta era un fel de alpinism sportiv, care se explică uşor astfel: înainte ca echipa formată din doi căţărători să înceapă, primul care urcă leagă un capăt al frânghiei de hamul său, unde îşi agaţă şi numărul de carabine de care are nevoie pentru traseu, de obicei cam douăsprezece. Răspândite în sus pe traseu există spituri metalice fixate în perete. Când alpinistul ajunge la un piton sau la un spit, ataşează mai întâi carabina de el şi apoi coarda la carabină. Celălalt membru al echipei, care stă la baza peretelui, are o frână de siguranţă ataşată la hamul de urcare, iar frânghia trece prin acest mecanism, la fel ca o centură de siguranţă cu role. Dispozitivul de siguranţă eliberează uşor frânghia pe măsură ce alpinistul se caţără mai sus, aşa că trebuie să tragi încet centura de siguranţă, astfel încât să nu se blocheze. În cazul în care alpinistul cade, frânghia va fi trasă prin frâna care blochează frânghia la o viteză atât de mare încât mecanismul se blochează în jurul ei, cu excepţia cazului în care secundul a deschis complet frâna. În cazul în care alpinistul ar cădea, el nu va cădea mai mult decât puţin sub ultima carabină la care a ataşat frânghia şi acolo se blochează frâna şi greutatea dispozitivului de siguranţă. Cu alte cuvinte, acest tip obişnuit de alpinism sportiv este relativ inofensiv în comparaţie cu căţăratul liber, care este fără frânghie şi fără niciun mijloc de siguranţă. În căţăratul liber, spre deosebire de alpinismul sportiv, speranţa de viaţă este mai redusă decât cea a unui dependent de heroină, iar comparaţia nu este exagerată. Totuşi, m-am cutremurat când am văzut unde mă aflam. Deoarece nimic nu este absolut sigur şi ceea ce se poate întâmpla rău se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Unii cred că aceasta este o glumă de genul legilor lui Murphy, dar greşesc. Nu este decât matematică pură şi logică. Absolut tot ceea ce legile

fizicii permit se va întâmpla la un moment dat, nu este decât o chestiune de timp.

Am parcurs ultima bucată până la stâncă, am găsit platoul unde se afla o femeie, ţinând o frânghie care era legată de un căţărător de pe perete, la zece metri deasupra ei. M-am târât ţinându-mă cu mâinile de pietre.

— Victoria Hässel? am întrebat fără suflare.

— Bine ai venit, mi-a răspuns ea fără să-şi ia ochii de la alpinist.

— Mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

Mă ţineam strâns de o crăpătură adâncă în perete, m-am aplecat cu grijă şi am privit în jos. Doar şase metri, şi totuşi am simţit că sunt tras în jos.

— Ai rău de înălţime? m-a întrebat Victoria Hässel, dar n-am observat când se uitase la mine.

— Nu avem cu toţii? i-am întors întrebarea.

— Unii mai mult decât alţii.

Mi-am înălţat privirea spre cel care se căţăra. Era un băiat care părea mult mai tânăr decât ea. Judecând după mişcările lui ezitante şi după prinderea experimentată a frânghiei pe care o demonstra ea, mi-am dat seama că el avea mai mult de învăţat de la ea, decât invers. Cu greu puteai ghici vârsta Victoriei Hässel. Putea să aibă oricât între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, dar în orice caz, părea o femeie puternică. Era aproape slabă, cu mâinile şi picioarele lungi, dar cu un spate musculos care se ghicea pe sub tricoul mulat. Braţe puternice, pudră de magneziu pe mâini şi pe pantalonii de căţărări. S-a uitat la mine cu oarecare dispreţ din cauza sacoului şi a pantofilor maro de piele. Simţeam că vântul îmi zburlise în toate direcţiile puţinul păr care-mi mai rămăsese. Ea îşi ţinea părul sub o căciulă tricotată.

— Sunt mulţi alpinişti, am spus, arătând cu capul spre perete.

— De obicei sunt şi mai mulţi, a spus Victoria şi s-a uitat din nou atentă la căţărător. Dar astăzi bate vântul prea tare şi mulţi s-au refugiat în cafenele, a zis ea arătând înspre marea înspumată.

De aici se deschidea toată panorama. Se vedea aproape tot. Drumul principal, maşinile, centrul oraşului Massouri, oamenii mici ca nişte furnici negre. Pe dealul golaş de dedesubt am zărit nişte alpinişti care se îndreptau spre noi.

— S-ar putea să nu crezi, a zis Victoria, dar pe o vreme ca asta, corzile pot fi luate de vânt şi pot rămâne agăţate sus pe stâncă.

— Dacă spui tu, te cred.

— Păi să crezi, mi-a răspuns. Deci, despre ce e vorba, domnule Balli?

— A, poate aştepta până când coboară alpinistul tău.

— E un traseu uşor, putem să vorbim.

— Cred că am auzit de o regulă conform căreia trebuie să te concentrezi asupra căţărătorului când securizezi frânghia.

— Mulţumesc pentru pont, a spus ea zâmbind ironic. Dar lasă această decizie în seama mea.

— Bine, am răspuns eu. Am voie să te atenţionez că alpinistul tău tocmai a băgat greşit frânghia în sistemul de asigurare de la ultima carabină?

Victoria Hässel m-a privit tăios. S-a uitat la carabina despre care vorbeam. Şi-a dat seama imediat că aveam dreptate, deoarece coarda era trecută greşit prin siguranţă. Dacă alpinistul ar fi căzut şi dacă ar fi avut ghinion şi cordelina s-ar fi desprins din carabină, ar fi căzut mai jos de punctul de siguranţă.

— Am văzut asta, a minţit ea. La următoarea carabină, va asigura coarda şi apoi va fi în siguranţă.

Mi-am dres glasul.

— Se pare că partea cea mai dificilă de-abia acum urmează şi, dacă mă întrebi pe mine, se pare că va fi o porţiune care îi va da de furcă. Dacă va cădea de acolo şi carabina nu îi opreşte căderea, următoarea carabină este atât de jos, încât nu-l va putea împiedica să se izbească de sol. Eşti de acord?

— Alex! a ţipat ea.

— Da?

— Ai băgat frânghia greşit în carabina anterioară. Nu mai urca şi încearcă să cobori ca să o prinzi corect!

— Cred că prefer să continui până la următorul piton şi să o fixez acolo corect!

— Nu, Alex, nu…

Însă Alex s-a îndepărtat deja de punctele unde avea priză bună şi s-a căţărat spre o pantă mare, care lui i se părea evident potrivită, dar care, pentru un ochi experimentat, ar fi dezvăluit că avea prea multă pudră de magneziu, ceea ce însemna că alţi căţărători încercaseră înaintea lui să o escaladeze fără să reuşească să se prindă de ceva. Şi din punctul în care se afla, nu exista opţiunea de a bate în retragere. Pantalonii îi fluturau în jurul picioarelor. Nu din cauza vântului, ci a reacţiei de stres pe care alpiniştii o numesc „maşină de cusut" şi care, mai devreme sau mai târziu, îl va cuprinde pe fiecare alpinist. Am urmărit-o pe Victoria recuperând cât se poate de multă cordelină ca să-i scurteze căderea cât mai mult posibil, dar era prea puţin oricum, deoarece Alex avea să se izbească de platoul pe care ne aflam.

— Alex, poţi pune piciorul acolo în dreapta! i-a strigat Victoria care realizase ce urma să se întâmple.

Dar era prea târziu, şi Alex era pe punctul de a-şi face braţele în formă de aripi de pui, cu coatele ieşite în afară, semn sigur că îl lăsau puterile.

— Va cădea, trebuie să sari, am spus încet.

— Alex! a strigat ea fără să mă bage în seamă. Trebuie să ridici piciorul, o să reuşeşti!

Am apucat-o de hamul de urcare cu ambele mâini.

— Ce naiba…? a şuierat ea, întorcându-se pe jumătate spre mine.

Am stat cu ochii pe Alex. A ţipat şi a căzut. Am tras-o pe Victoria înapoi, am învârtit-o în jurul meu ca pe un baros şi am aruncat-o de pe platoul pe care ne aflam. Ţipătul ei scurt şi ascuţit l-a acoperit pe cel prelung al lui Alex. Logica a fost simplă: trebuia

să o duc într-un punct mai jos cât de rapid posibil, astfel încât greutatea ei să-i poată opri căderea lui Alex înainte să lovească pământul.

Atât porţiunea frânghiei care s-a dus în sus, cât şi cea care a coborât s-au tensionat la maximum, apoi dintr-odată totul s-a calmat. Ţipetele, strigătele celorlalţi alpinişti, da, chiar şi vântul părea să-şi ţină respiraţia.

M-am uitat în sus.

Alex atârnă pe frânghie la câţiva metri în sus pe perete. Carabina prinsă incorect a funcţionat până la urmă. Ei bine, se pare că n-am salvat viaţa nimănui astăzi. M-am dus la marginea versantului şi am privit în jos spre Victoria Hässel. Ea atârna în frânghie mai jos de frâna de cordelină, blocată la doi metri sub mine, şi mă privea şocată, cu ochii ei negri.

— Îmi cer iertare, i-am răspuns.

— Mulţumesc, i-am spus Victoriei, care turnase cafea din termos în două căni de plastic, iar acum îmi întindea una şi mie.

Îl trimisese pe Alex să se alăture unui alt grup de căţărători mai sus pe deal, în timp ce noi amândoi rămăseserăm pe platou.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, a spus ea.

— Pentru ce? Carabina a prins frânghia, aşa că oricum s-ar fi terminat cu bine. Aşa te-ai mai şi lovit la genunchi.

— Dar ai făcut ceea ce trebuia.

Am ridicat din umeri.

— Cu asta ne consolăm, nu-i aşa?

A zâmbit în colţul gurii şi a suflat în cafea.

— Deci, eşti alpinist?

— Am fost, i-am spus eu. N-am mai dat piept cu muntele de aproape patruzeci de ani.

— Patruzeci de ani înseamnă mult. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, ştii cum e. Apropo, ce s-a întâmplat aici? Am citit undeva că a avut loc un accident fatal.

Oricât de incomod era subiectul, Victoria Hässel a profitat de ocazie ca să vorbească despre el, chiar dacă ştia că nu despre asta venisem să discut cu ea.

— Clasica greşeală. Au uitat să verifice lungimea traseului în raport cu lungimea frânghiei şi nici nu au legat nodul la capătul frânghiei. În timpul coborârii au descoperit că nu mai aveau cordelină. Dar atunci era deja prea târziu. Fără un nod legat sus pe culme, frânghia a ieşit din dispozitivul de frânare şi căţărătorul a căzut în gol. Opt metri. Ai putea zice că nu se moare de la atâta. Dar a aterizat pe stâncă direct în cap, iar în cazul ăsta chiar şi doi metri pot fi fatali.

— Eroare umană, am spus.

— Nu este întotdeauna aşa? Când ai auzit ultima dată că a luat foc cordelina sau că s-au desprins pitoanele din perete?

— Este adevărat.

— A naibii treabă, a zis ea dând din cap. Şi cu toate acestea, am citit undeva că în locul în care se produc accidente mortale, creşte semnificativ numărul de alpinişti.

— A, da?

— Multă lume nu o zice cu voce tare, să ştii. Dar dacă n-ar exista un anumit grad de risc, mulţi nu s-ar mai căţăra în acel loc.

— Dependenţi de adrenalină?

— Da şi nu. Nu cred că devii dependent de sentimentul de frică, ci mai degrabă de cel de control. Senzaţia că poţi stăpâni pericolele şi îţi poţi construi propriul destin, că deţii un control pe care nu-l ai asupra vieţii tale. Am putea spune că suntem un soi de eroi, pentru că nu greşim în situaţiile critice.

— Până în ziua în care pierdem controlul şi facem greşeala aceea, i-am spus eu şi am luat o înghiţitură din acea cafea bună. Dacă putem zice că este o greşeală.

— Da, m-a aprobat calmă.

— Franz te-a sunat de opt ori în acea noapte, după ce el şi Julian s-au certat. A doua zi, Julian a

dispărut. Ce-a vrut de la tine?

— Nu ştiu. Poate că voia să stabilim o partidă de căţărare. Poate că avea nevoie de un nou partener după ce s-au certat.

— Conform listei de apeluri, nu l-ai sunat niciodată înapoi. Dar ai apelat numărul lui Julian. De ce?

Şi-a tras pe ea un pulover de lână şi şi-a încălzit mâinile pe ceaşca de cafea. A dat din cap.

— Franz şi Julian sunt la fel. Şi totuşi diferiţi. Cu Julian este mai uşor să vorbeşti. Dar am sunat doar ca să verific dacă nu cumva au uitat cel mai evident lucru, şi anume că Julian era pe undeva prin zonă şi că are telefonul la el.

— Desigur. Cu siguranţă, cei doi sunt foarte asemănători, dar şi diferiţi. Evident, le plac diferite genuri muzicale. Led Zeppelin şi…

Am uitat deja cum se numea cântăreţul acela.

— Dar le place aceeaşi fată, am continuat.

— Într-adevăr, aşa este.

M-am uitat la ea. Radarul meu de gelozie nu repera niciun fel de semnal din partea ei. Nu era vorba despre romantism, nu era îndrăgostită şi nici nu avea vreo legătură sentimentală cu Julian.

Franz nu încercase să dea de Victoria ca să-l ajute să le pună beţe în roate lui Julian şi Helenei. Dar atunci pentru ce o sunase?

— Ce crezi că s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Julian a înotat în larg şi i s-a făcut rău? Poate din cauza comoţiei suferite la bar?

Mi-am dat seama că mă testează. Mi-am dat seama că răspunsul meu putea fi decisiv pentru următoarea ei mişcare.

— Nu prea cred, i-am răspuns eu. Cred că l-a ucis Franz.

Am studiat-o. Şi, după cum mă aşteptasem şi eu oarecum din partea ei, mi s-a părut mai puţin şocată decât ar fi fost dacă n-ar fi ştiut nimic. A luat o înghiţitură mare de cafea, ca să ascundă faptul că simţea nevoia să înghită în sec.

— Ei bine?

A privit în jur. Cealaltă echipă de alpinişti formată din patru persoane nu se putea auzi din cauza vântului.

— L-am văzut pe Franz venind acasă în noaptea aceea.

Acum urma punctul culminant.

— Nu puteam să adorm şi stăteam pe terasa camerei mele, pe cealaltă parte a drumului. L-am văzut pe Franz parcând maşina şi dându-se apoi jos din ea. Julian nu era cu el. Franz căra ceva în braţe. Mi s-a părut că sunt nişte haine. Când a închis uşa s-a uitat împrejur şi cred că m-a văzut. Cred că a observat că l-am văzut. De aceea bănuiesc că a încercat să mă sune. Voia să-mi explice.

— Şi tu n-ai vrut să asculţi ce are de spus?

— N-am vrut să mă amestec până nu aflam mai multe detalii şi până nu-l găseam pe Julian.

— Şi apoi?

A oftat.

— M-am gândit că dacă Julian nu este găsit sau este găsit mort, atunci voi veni la voi şi vă voi relata ce am văzut. Înainte să fie găsit, declaraţia mea nu ar face decât să complice lucrurile. Ar rezulta din declaraţia mea că îl acuz pe Franz de un act criminal. Suntem un grup de prieteni de căţărători, avem încredere unul în celălalt, în fiecare zi ne punem viaţa unii în mâinile altora. Aş fi putut să stric toate astea dacă aş fi acţionat nesăbuit, înţelegi?

— Înţeleg.

— La naiba!

I-am urmărit privirea coborând spre marginea versantului. Pe poteca pe care venisem urca acum cineva.

— E Franz, a spus ea ridicându-se şi făcându-i semn cu mâna în semn de salut.

Am mijit ochii.

— Eşti sigură?

— Mi-am dat seama după şapca aceea cu steagul LGBTQ.

Eram nelămurit. Steagul LGBTQ. Culorile steagului curcubeu şi nu o căciulă rasta.

— Credeam că este hetero, i-am spus eu.

— Ştii că poţi reprezenta şi drepturile altora, nu doar pe ale tale?

— Şi Franz Schmid asta face?

— Nu ştiu, a spus ea. În orice caz e suporter St. Pauli şi Bundesliga.

— Poftim?

— Chestii de fotbal. Bunicii lui sunt originari din oraşul meu, Hamburg, şi avem două cluburi rivale. Există HSV, care este clubul mai mare şi mai înstărit, cu jucători drăguţi, hetero, ai cărui suporteri suntem eu şi Julian. Şi mai este micul club punk de orientare de stânga, St. Pauli, cu craniul piraţilor drept simbol şi care sunt susţinători declaraţi ai comunităţii LGBTQ şi ai tuturor celor care enervează burghezia hamburgheză. Se pare că asta îl atrage pe Franz.

Silueta de jos s-a oprit şi s-a uitat la noi. M-am ridicat ca să-i arăt că nu vreau să-l iau prin surprindere. A rămas locului şi părea să ne studieze. Bănuiesc că a văzut cine era persoana care îi făcea semn cu mâna şi se întreba cine era cel de lângă ea. Poate că mi-a recunoscut costumul. Probabil că se aştepta să-i ies în cale din nou şi să-i arăt mesajul în care scria clar că l-a ucis pe Julian. Avusese suficient timp să vină cu o explicaţie. Cum că intenţionase să-i stârnească Helenei curiozitatea cu acel mesaj, înainte de a-i spune că a fost o uşoară exagerare, că de fapt tot ceea ce făcuse a fost să-şi lovească fratele în cap cu o bilă de biliard. Dar acum, când ne-a zărit pe mine şi pe Victoria împreună, poate că şi-a dat seama că explicaţia lui nu va ţine.

S-a urnit din loc. Dar în jos.

— I se pare că bate prea tare vântul, a spus Victoria.

— Aşa este, i-am spus.

L-am văzut urcând în maşina închiriată, apoi vârtejul de praf s-a ridicat de pe drumul cu pietriş şi

maşina a dispărut. M-am aşezat din nou şi am privit în larg. Spuma albă arăta ca trandafirii de gheaţă care se formau pe ferestrele din Oxford. Gustul sărat al mării purtat de rafalele de vânt se simţea până aici sus. Franz putea să fugă, dar nu putea pleca nicăieri.

Eram încă la secţia de poliţie, când Franz Schmid m-a sunat chiar înainte de miezul nopţii.

— Unde eşti? l-am întrebat şi m-am dus la paravan ca să-i fac semn lui George că îl am pe Franz pe fir. Nu mi-ai răspuns la apeluri.

— E slabă acoperirea, a spus Franz.

— Aşa am auzit şi eu, i-am răspuns.

L-am sunat pe procurorul din Atena şi mi-a emis un mandat de arestare pentru Franz Schmid, dar nu l-am găsit nici în camera lui închiriată, nici pe plajă, nici la vreunul dintre restaurante, şi nimeni nu ştia unde se află. George avea la dispoziţie doar două maşini de patrulare şi patru ofiţeri şi, până când vremea nu se îmbunătăţea, nu aveam să primim întăriri de la poliţia din Kos, aşa că am sugerat să folosim staţiile de bază pentru a localiza telefonul mobil al lui Franz. Dar George mi-a explicat că există atât de puţine staţii de bază pe Kalymnos încât nu ar reduce zona de căutare foarte mult.

— Am trecut pe la restaurantul Helenei, a spus Franz. Dar l-am întâlnit pe tatăl ei şi mi-a spus că nu mă pot întâlni cu ea. Ai vreo legătură cu asta?

— Da. Am informat-o pe Helena şi pe familia ei să se ţină departe de tine până când se termină toate astea.

— I-am spus tatălui ei că am intenţii cinstite şi că vreau să mă căsătoresc cu Helena.

— Ştim asta. Ne-a sunat după ce ai fost acolo.

— Ţi-a spus că mi-a dat o scrisoare de la Helena?

— Da, mi-a pomenit şi despre asta.

— Vrei să auzi ce scrie ea?

Franz a început să citească fără să aştepte un răspuns:

— „Dragă Franz. Poate că fiecărui om îi este predestinată o persoană, cu care îi este sortit să se întâlnească mai devreme sau mai târziu în viaţă. Tu şi cu mine nu am fost niciodată meniţi unul altuia, Franz, dar mă rog lui Dumnezeu să nu-l fi ucis pe Julian. Acum că ştiu că pe el îl vreau, te implor în genunchi: Dacă-ţi stă în putinţă, salvează-l pe Julian. Helena.” Probabil că ai făcut-o să creadă că eu sunt vinovat de dispariţia lui, Balli. Că poate l-am omorât. Eşti conştient că eşti pe cale să îmi distrugi viaţa? O iubesc pe Helena mai mult decât am iubit pe oricine, mai mult decât pe mine. Pur şi simplu nu-mi pot imagina viaţa fără ea.

Am ascultat. Chiar dacă vântul îi bătea în telefon, se auzea totuşi zgomot de valuri. Bineînţeles că ar putea fi oriunde pe insulă.

— Cel mai bine ar fi să te prezinţi la noi la sediu, în Pothia, Franz. Dacă eşti nevinovat, va fi spre binele tău.

— Şi dacă sunt vinovat?

— Atunci tot spre binele tău va fi dacă vii încoace. Oricum nu vei putea scăpa, eşti pe o insulă.

Am continuat să ascult valurile în liniştea care s-a lăsat în telefon. Sunau diferit de cele de sub camera mea de hotel, dar care era diferenţa?

— Nici Julian nu este nevinovat, a spus Franz.

Am schimbat câteva priviri cu George. Îl auziserăm amândoi. „Este”, nu „a fost”. Dar nu te poţi baza pe asta. Am auzit mai mulţi criminali descriindu-şi victimele de parcă ar fi fost încă în viaţă, şi poate pentru ei, acestea chiar erau vii. Mai bine spus: ştiu că un mort poate fi un tovarăş pe termen lung pentru ucigaşul său.

— Julian a minţit. El a susţinut că a luat legătura cu Helena mai devreme în acea seară folosind propriul telefon, i-a povestit totul şi că ei doi se iubesc acum. Voia să renunţ la ea fără să mă împotrivesc. Ştiu că Julian este un mincinos şi un afemeiat, că te înjunghie mişeleşte pe la spate ca să obţină ce vrea, dar de data asta m-a înfuriat la

culme. Atât de furios am fost, habar n-ai cum m-am simţit…

Nu i-am răspuns.

— Julian mi-a furat cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată, a spus Franz. Pentru că nu am avut prea multe iubite, domnule Balli. El a fost întotdeauna cel care se bucura de compania fetelor. Nu mă întrebaţi de ce. Ne-am născut exact la fel şi totuşi el a avut ceva ce eu nu am. Ceva în decursul vieţii, undeva la o răscruce de drumuri, el a pornit înspre lumină, iar eu pe cărarea întunecată, şi ne-am despărţit. Şi apoi a trebuit să o fure şi pe ea…

Valurile nu se mai spărgeau la fel de brutal de stânci, aşa cum se auzea de la hotelul meu. Acest sunet era mai estompat, cam asta părea să fie diferenţa. Valurile se rostogoleau. Franz Schmid era pe o plajă.

— Aşa că l-am condamnat, a spus el. Dar sunt californian, aşa că nu l-am condamnat la moarte, ci la închisoare pe viaţă. Nu-i aşa că este o pedeapsă rezonabilă pentru că a distrus viaţa unui om? Nu-i aşa că aceasta este pedeapsa pe care şi tu i-ai fi dat-o, Balli? Da? Nu? Nu eşti împotriva pedepsei cu moartea?

Nu i-am răspuns. Am observat că George se uita la mine.

— L-am lăsat pe Julian să putrezească în propria închisoare a iubirii, a spus Franz. Şi am aruncat cheia. Nu chiar pe viaţă… o viaţă precum cea pe care o are acum nu va dura mult.

— Unde e?

— Ceea ce ai spus despre mine, că nu pot fugi…

— Unde este, Franz?

— …nu este întocmai adevărat. Voi zbura de aici în curând cu zborul de la nouă şi nouăsprezece, aşa că la revedere, Nikos Balli.

— Franz, spune-ne unde… Franz? Franz!?

— A închis? a întrebat George, care se ridicase de pe scaun.

Am clătinat din cap. Am ascultat. Nu se auzeau decât vântul şi valurile acum.

— Aeroportul este în continuare închis? l-am întrebat eu.

— Bineînţeles.

— Ai auzit de zborul de la nouă şi nouăsprezece?

George a clătinat din cap.

— Este singur pe o plajă undeva, i-am zis eu.

— Kalymnos are multe plaje, dar nu este ţipenie de om pe timp de noapte sau de furtună.

— Este o plajă care coboară treptat în mare. Se pare că valurile se sparg departe şi se rostogolesc mult timp.

— Trebuie să o sun pe Christine. Ştiu că ea face surfing.

Maşina închiriată pe numele lui Franz Schmid a fost găsită a doua zi dimineaţă.

Se afla într-o parcare mare de lângă o plajă de nisip între Pothia şi Massouri. De pe partea şoferului, urme de paşi duceau direct spre mare. George şi cu mine stăteam direct în rafalele de vânt, uitându-ne la scafandrii care se luptau cu valurile care se rostogoleau. La capătul sudic, unde se termina plaja, valurile mângâiau stâncile lustruite şi alunecoase din ce în ce mai înalte înspre mal, până la un zid vertical galben-cafeniu de calcar care urca până la platoul pe care se afla aeroportul. Mai jos pe plajă, Christine împreună cu câinele Golden Retriever căutau indicii. Câinele s-a născut cu un singur ochi, îmi spusese ea în timpul unei pauze de cafea la secţia de poliţie, motiv pentru care l-a botezat Odin. Şi când am întrebat-o de ce a ales Odin în locul unui zeu cu un ochi din propria noastră mitologie, cum ar fi Polifem, ea s-a uitat la mine şi mi-a răspuns:

— Odin este mai scurt.

Potrivit lui George, Odin era un câine poliţist bun. Christine îl dusese în camera lui Franz şi Julian, aşa că ştia cum să le ia urma, iar când am ajuns la plajă, a fugit direct spre maşină şi a rămas acolo lătrând până când George a deschis portiera.

În interiorul maşinii am găsit hainele lui Franz Schmid: pantofii, pantalonii, lenjeria intimă, căciula cu modelul St. Pauli şi jacheta, împreună cu telefonul şi portofelul.

— Deci a avut dreptate, a constatat George. A reuşit să scape.

— Da, am spus, în timp ce privirea mea cerceta valurile învolburate şi înspumate.

George reuşise să găsească doi scafandri de la clubul local, iar unul dintre ei i-a făcut semn cu mâna celuilalt şi încerca să strige ceva, dar valurile îi acopereau vocea.

— Crezi că aici a aruncat şi trupul lui Julian? a întrebat George.

— Poate. Dacă l-a ucis.

— Te gândeşti la ce ţi-a spus că l-a băgat la puşcărie pe viaţă pe fratele lui?

— Poate că da. Poate că nu. Poate că doar l-a dus pe Julian undeva unde nu doar că avea să moară, ci mai întâi avea să şi sufere.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Furia generată de gelozie este, ca şi dragostea, o nebunie care îi împinge pe unii să facă lucruri la care nici n-ar fi visat vreodată.

Mi-am întors capul spre stânci. Franz Schmid trebuie să fi gândit acelaşi lucru; că stâncile erau atât de înclinate şi lustruite de mare, încât dacă valurile l-ar fi scos în dreptul lor, ar fi putut ajungă la ţărm şi ar fi putut scăpa fără să lase urme. Dar zborul de la nouă şi nouăsprezece? Ce înseamnă asta? Ca să ajungă la aeroport, ori s-a întors la şosea, ori s-a căţărat direct pe versant. Fără frânghie.

Căţărare liberă.

Nu reuşeam să-mi şterg imaginea aceea din minte, am închis ochii şi l-am văzut pe Trevor căzând.

Mi-am deschis ochii repede ca să nu-l văd cum se prăbuşeşte la pământ.

M-am concentrat.

Poate că şi Franz Schmid stătuse aici şi privise în larg, gândindu-se la aceleaşi lucruri ca mine. Că aeroportul este închis. Că toate drumurile de acces sunt închise. Cu excepţia acestuia. Drumul final. Dar este dificil să înoţi în larg ca să te îneci, e nevoie de timp şi de voinţă ca să nu cedezi instinctului de supravieţuire care-ţi dictează să te întorci la mal.

— Am găsit asta pe fundul mării.

George şi cu mine ne-am întors. Unul dintre scafandri ne-a adus o armă.

George a luat pistolul şi l-a cercetat pe toate părţile.

— Pare vechi, a constatat el, râcâind cu unghia în partea de jos, acolo unde se află lăcaşul încărcătorului.

— Luger, din al Doilea Război Mondial, i-am spus, luând arma din mâna lui.

Pistolul nu era ruginit şi, după cum se formaseră perle de apă pe suprafaţa lui, părea să fi fost uns cu ulei, deci însemna că nu stătuse prea mult în mare. Am apăsat butonul declanşator, am scos încărcătorul şi i-am întins arma lui George.

— Trebuie să aibă opt gloanţe dacă e plin.

George a scos gloanţele.

— Şapte, a zis el.

Am încuviinţat. Am simţit cum mă cuprinde o tristeţe infinită. Prognoza meteo spunea că vântul avea să se domolească mâine seară şi soarele urma să strălucească, dar la mine se înnora. De obicei îmi dădeam seama dacă era ceva trecător sau dacă mă păştea o perioadă îndelungată în care mintea îmi era învăluită de nori apăsători. Dar chiar în clipa aceea nu ştiam.

— Zborul de la nouă şi nouăsprezece, am spus.

— Cum?

— Este calibrul gloanţelor pe care le ţii în mână.

Când l-am sunat pe şeful Secţiei de omucideri şi i-am dat raportul, mi-a spus că presa din Atena era

călare pe ei. Mai mulţi reporteri şi fotografi erau pe poziţii în Kos, aşteptând să se potolească vântul ca să ia un vapor încoace.

M-am întors la hotelul meu din Massouri şi am comandat o sticlă de ouzo în cameră. Beau toate mărcile, cu excepţia Ouzo 12, din nefericire comercializată acum şi diluată. Am fost fericit când s-a dovedit că aveau marca mea preferată, Pitsiladi.

În timp ce beam, m-am gândit la cât de ciudat fusese totul. Un caz de crimă cu doi morţi, dar fără cadavre. Fără ziarişti care să mă preseze, fără şefi care să mă hărţuiască şi grupuri de anchetă stresate. Fără criminalişti şi legişti, şi fără rude isterice. Doar o furtună şi linişte. Speram ca această furtună să dureze o veşnicie.

După ce am băut aproape jumătate din sticlă, am coborât la barul hotelului ca să nu beau şi restul. Am văzut-o pe Victoria Hässel stând la o masă cu nişte camarazi de căţărări, alţii decât cei cu care o văzusem în ziua precedentă. M-am aşezat la bar şi am comandat o bere.

— Mă scuzaţi?

Accent britanic. M-am întors pe jumătate. Un bărbat zâmbitor, cu cămaşă în carouri, cu părul alb, dar foarte în formă pentru vârsta lui, în jur de şaizeci de ani. Văzusem aici câţiva dintre aceşti tipi, alpinişti englezi din vechea şcoală. Au crescut cu aşa-numitul alpinism tradiţional, adică trasee fără pitoane bătute în stâncă, dar au fost nevoiţi să-şi prindă singuri siguranţele în crăpăturile şi fisurile din stâncă. Pe stâncile de gresie din Lake District, unde traseele au fost clasificate nu numai în funcţie de cât de greu erau de escaladat, ci şi în funcţie de gradul de pericol pentru căţărători. Englezilor le plăcea la nebunie acolo unde ploua sau vremea era prea rece sau prea caldă, încât ţânţarul deosebit de însetat de sânge să iasă din ouă şi să te mănânce de viu.

— Îţi aminteşti de mine? a rostit bărbatul. Am fost în aceeaşi echipă de căţărări lângă Sheffield. Trebuie să fi fost prin ’85 sau ’86.

Am clătinat din cap.
— Haide, a râs el. Nu-mi vine în minte numele tău chiar aşa pe loc, dar îmi amintesc că ai urcat cu Trevor Biggs, un localnic. Şi de franţuzoaica aia care părea să zboare pe traseele pe care noi ne chinuiam.
A luat brusc o mină serioasă de parcă şi-ar fi amintit de ceva.
— A dracului de tristă păţania lui Trevor, apropo, a continuat.
— Mă tem că mă confuzi cu altcineva, domnule.
Pentru o clipă, englezul a rămas locului împietrit şi cu o expresie uşor uimită pe faţă. Vedeam cum i se încurcă mintea încercând să descâlcească sursa erorii. Apoi, ca şi când ar fi găsit ceva, a dat din cap încet.
— Îmi cer scuze.
M-am întors din nou cu faţa spre bar şi, în oglindă, l-am văzut aşezându-se cu tovarăşii lui de căţărat şi cu soţiile lor, alpiniste şi ele. A spus ceva şi a arătat cu capul înspre mine. Conversaţia lor s-a animat din nou, apoi au dat din mână în mână ghidul turistic cu traseele de căţărări. Păreau că se distrează pe cinste.
Ochii mei au alunecat la una dintre celelalte mese, unde privirea mea s-a intersectat cu cea a Victoriei Hässel.
Era îmbrăcată în ceea ce se cheamă haine festive de alpinism: haine curate pentru căţărări. Părul ei, care până astăzi fusese ascuns sub o căciulă, era blond, lung şi zburlit. Stătea cu faţa spre mine, arătând de parcă s-ar fi retras temporar din conversaţie. M-a privit fix. Nu ştiu dacă aştepta ceva. Un semnal. Informaţii despre cazul Schmid. Sau doar să dau din cap în semn că am recunoscut-o în grup.
Am văzut că intenţiona să se ridice, dar i-am luat-o înainte punând banii pe tejghea. M-am dat jos uşor de pe scaunul de la bar şi am ieşit. M-am întors în camera mea şi am încuiat uşa.

În toiul nopţii, m-a trezit o bubuitură ca de foc de armă. M-am ridicat în capul oaselor şi inima îmi bătea nebuneşte. Se izbise oblonul, probabil că o rafală de vânt reuşise să-l deschidă în cele din urmă. Am zăcut treaz în pat şi m-am gândit la Monique. Monique şi Trevor. N-am mai adormit până când s-a făcut lumină.

— S-a anunţat la meteo că vântul nu va mai bate cu putere, a spus George şi mi-a turnat o ceaşcă de cafea. Probabil că vei reuşi să ajungi în Kos mâine.

Am încuviinţat şi m-am uitat pe fereastra secţiei de poliţie. Portul părea straniu de liniştit pentru o insulă care era practic izolată de lumea înconjurătoare, pentru a treia zi la rând. Dar aşa este, viaţa continuă, chiar – sau poate mai ales – atunci când ţi se pare imposibil să trăieşti aşa.

Christine şi unul dintre ofiţeri au intrat şi s-au apropiat de noi.

— Ai avut dreptate, George, a zis ea. Schmid a cumpărat pistolul de la Marinetti. L-a recunoscut pe Franz într-o fotografie şi spune că s-a oprit la magazinul său după-amiaza, cu o zi înainte ca Julian să fi fost dat dispărut. A crezut că Franz este colecţionar. A cumpărat pistolul Luger şi o pereche de cătuşe italiene, tot din vremea războiului. Marinetti, desigur, jură că a crezut că piedica era sigilată.

George a încuviinţat, şi părea mai degrabă mulţumit decât iritat. Când m-am întrebat cum şi, nu în ultimul rând, de ce Franz a adus un pistol pe avion din California, George a sugerat să verificăm magazinul de antichităţi al lui Marinetti, din Pothia. Potrivit lui George, Marinetti avea o pivniţă atât de plină de antichităţi din război, după îndelungata ocupaţie a Kalymnosului de către italieni şi germani, încât abia mai ţinea socoteala obiectelor pe care le avea.

— Putem considera cazul ca fiind soluţionat atunci? a întrebat Christine.

George s-a întors spre mine de parcă ar fi vrut să-mi redirecţioneze întrebarea.

— Caz închis, i-am spus eu. Dar nu soluţionat.

— Nu?

Am ridicat din umeri.

— De exemplu, nu avem un cadavru care să confirme ipotezele noastre. Poate că cei doi fraţi stau acum într-un avion în drum spre Statele Unite şi râd de noi după gluma pe care ne-au făcut-o.

— Nici tu nu crezi asta, a chicotit George.

— Absolut deloc. Atât timp cât există şi alte posibilităţi, va exista întotdeauna o îndoială. Fizicianul Richard Feynman a spus că nu putem fi siguri de absolut nimic, doar de lucruri cu diverse grade de certitudine.

— Dar dacă avem îndoieli, ce facem în legătură cu asta? a întrebat Christine care mai mult părea indignată.

— Nimic… i-am spus eu. Ne mulţumim cu un grad rezonabil de certitudine şi trecem la următorul caz.

— Asta nu te face să… Christine s-a oprit, de parcă ar fi crezut că încalcă nişte limite.

— Să mă simt frustrat?

— Da!

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Nu uita că sunt Specialistul în gelozie. De regulă, mă aflu prin preajmă în prima sau a doua zi a unei anchete de crimă. Eu sunt omul care citeşte poftele, cel care arată spre sol unde se poate găsi apă, şi care lasă apoi pe seama altora să sape. Sunt obişnuit să las în urma mea cazuri în care nu am obţinut răspunsurile la toate întrebările.

Christine m-a cercetat din priviri. Mi-am dat seama că nu mă credea.

— Eu sunt geloasă? a întrebat ea, punându-şi mâinile pe şolduri şi adoptând o atitudine provocatoare.

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să-mi povesteşti ceva înainte.

— Cum ar fi?

— Ce crezi că te-ar putea face geloasă, de exemplu.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să spun, dacă este prea dureros?

— Atunci n-aş avea de unde să ştiu, i-am spus eu bătând din palme. Vreţi să mâncăm ceva, oameni buni?

— Da! a spus George.

Dar Christine a continuat să se uite la mine. Probabil ştia că am înţeles povestea ochilor ei roşii. Era geloasă.

Mi-am petrecut restul zilei hoinărind pe potecile înguste de pe muntele aflat în sudul plajei, unde găsisem maşina şi arma lui Franz Schmid. Zidurile înalte şi inaccesibile de calcar care se înălţau deasupra mea mi-au amintit de bolţile Catedralei Christ Church din Oxford, care, cu sobrietatea lor englezească şi întunecată, erau atât de diferite, spre exemplu, de luminoasa şi colorată Catedrala Mitrópoli din Atena. Poate de aceea, eu – în ciuda faptului că sunt ateu – m-am simţit mai acasă la Christ Church. Am vorbit cu şeful meu la telefon. Mi-a spus că vor trimite un anchetator şi doi criminalişti a doua zi, dacă vântul se tempera aşa cum se prognozase, şi mi-a spus că are nevoie de mine acolo deoarece o femeie fusese ucisă în Tzitzifies, iar soţul ei nu avea alibi. L-am rugat să dea cazul altcuiva.

— Familia victimei spune că vrea să te ocupi tu de caz, a răspuns şeful meu.

— Păi noi decidem asta.

Mi-a spus numele familiei. O dinastie celebră care conduce o afacere în domeniul transportului maritim. Am oftat şi am închis. Îmi iubesc ţara, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Apoi am zărit o surplombă neobişnuit de abruptă. Sau mai bine zis: surplomba mi-a atras atenţia. Am văzut o linie de urcare clară şi frumoasă, care pornea de pe un prag drept în interiorul peretelui muntelui. Ici şi colo, metalul câte unui piton reflecta lumina soarelui. Din cauza unei ieşituri, nu vedeam

ancora şi, pentru că muntele se scufunda în mare chiar lângă potecă şi din pricina punctului în care mă aflam, nu puteam merge mai departe. Dar trebuia să fie un traseu lung, de cel puţin patruzeci de metri.

Am făcut un pas de pe potecă spre margine şi am privit în jos cincizeci sau şaizeci de metri, unde valurile se spărgeau de stânci. După ce căţărătorul era coborât din ancoră, trebuia să se asigure că pendulează, ca nu cumva să se izbească de platou şi să fie aruncat în mare. Dar ce traseu frumos era! Pe măsură ce privirea mea scruta peretele în sus şi în jos, creierul a început automat să analizeze, să vizualizeze mişcările de ascensiune de care aş fi avut nevoie. Era ca atunci când învârţi cheia în contactul unei maşini care n-a mai fost pornită de foarte mulţi ani. Oare mai mergea maşinăria aceasta? Am răsucit cheia, am apăsat pedala de acceleraţie. Motorul căţărător a gemut fără tragere de inimă, a tuşit, a protestat. Dar apoi a început. Şi protestele s-au potolit. Ba mai mult chiar, muşchii şi-au amintit şi s-au bucurat în timp ce creierul imita escalada. Nu se vedeau alte rute în apropiere, aşa că am ghicit că majoritatea alpiniştilor credeau că este un urcuş destul de lung, chiar dacă era un traseu spectaculos. Dar aş face-o, dacă acesta ar fi ultimul drum din viaţa mea. Mai ales dacă ar fi ultimul traseu din viaţa mea.

Seara, căţărătorul imaginar era tot în corpul meu. Comandasem o sticlă nouă de Pitsiladi la etaj. Vântul se mai domolise puţin, valurile nu se loveau atât de tare de calcar şi, în nişte pauze bruşte de linişte deplină, auzeam muzica din bar. Am presupus că Victoria Hässel era acolo. M-am aşezat. La ora zece eram atât de beat încât puteam să mă culc.

Când m-am trezit a doua zi, nu am mai auzit vântul şi nici zgomotul disonant al ţevilor, ţiglelor şi streşinilor cu care mă obişnuisem atât de mult.

Am deschis obloanele. Marea era doar albastră, albul înspumat dispăruse, şi nu mai era furioasă şi nu mai izbea cu furie plaja. Doar spăla malul cu nişte valuri grele, ca nişte mici bufnituri leneşe aruncate spre trupul ţărmului, asemenea unui iubit după orgasm. Marea era obosită. Ca mine.

M-am întins din nou în pat şi am sunat la recepţie.

Feribotul circula din nou, m-a anunţat recepţionerul, iar următoarea plecare era într-o oră şi aş putea prinde avionul către Atena, care pleca în trei ore. M-a întrebat dacă vreau să-mi comande un taxi.

Am închis ochii.

— Să comand… am zis eu.

— La ce oră?

— Nu comand niciun taxi. Două sticle de Pitsiladi, am comandat şi s-a lăsat tăcerea în receptor.

— Mă tem că nu mai avem acest tip de ouzo, domnule Balli. Dar avem Ouzo 12.

— Nu, mulţumesc, am spus şi am închis.

M-am întins o vreme ascultând marea înainte să sun din nou.

— Trimite totuşi sticlele sus, am spus.

Am băut încet, dar constant. Am urmărit umbrele de pe Telendos, cum se mişcau şi se scurtau, apoi, când s-a făcut după-amiază, s-au risipit din nou, ca într-un gest de victorie. M-am gândit la toate poveştile pe care le ascultasem în timpul carierei mele, şi mi-am dat seama că era adevărat ce se spunea, că o mărturisire este o poveste care-şi aşteaptă publicul.

După ce s-a lăsat întunericul, am coborât la bar. După cum mă aşteptam, Victoria Hässel era acolo.

Am cunoscut-o pe Monique la Oxford. Era studentă la literatură şi istorie, ca mine, doar că începuse cu un an mai devreme, aşa că nu eram la aceleaşi cursuri şi prelegeri. Totuşi, în astfel de

locuri, străinii sunt atraşi unii de alţii şi, în scurt timp, ne-am întâlnit în atât de multe contexte sociale, încât am îndrăznit să o invit la o bere.

A făcut mai mult o grimasă.

— Atunci, să fie Guinness.

— Îţi place Guinness?

— După câte se pare, nu. Urăsc berea. Dar dacă trebuie să bem bere, trebuie să fie Guinness. Se presupune că este cea mai proastă, dar promit să fiu mai optimistă decât par.

Logica lui Monique era că totul trebuie încercat cu o minte deschisă, iar apoi poate fi respins cu o conştiinţă curată şi o nouă perspectivă. Principiul se aplica în orice domeniu: idei, literatură, muzică, mâncare şi băutură. Şi în cazul meu, am reflectat eu după aceea. Pentru că eram cât se poate de diferiţi. Monique a fost cea mai dulce şi mai fermecătoare fată pe care am cunoscut-o vreodată. Deborda de bună dispoziţie şi era atât de amabilă cu toată lumea din jurul ei, încât nu aveai de ales şi trebuia să renunţi şi să te mulţumeşti cu rolul poliţistului rău. Era atât de neinfluenţată de originile ei aristocratice, de inteligenţa ei superioară şi de frumuseţea ei răpitoare şi aproape enervantă, încât era imposibil să nu te dai bătut şi să o placi în pofida tuturor acestor lucruri. Şi când te *privea* aşa, desigur, nu-ţi rămânea altceva de făcut decât să cedezi. Să nu opui rezistenţă şi să te îndrăgosteşti. Şi-a tratat numeroşii pretendenţi cu un dulce amestec de respect şi respingere blândă, ceea ce te făcea să crezi că în spatele principiului ei de a încerca totul, se ascundea altceva, ceva înnăscut şi nu doar un principiu. Monique se păstrase pentru bărbatul potrivit, era fecioară, nu din convingere, ci dintr-o dispoziţie înnăscută.

La mine era pe dos. Îmi uram viaţa sexuală promiscuă, dar nu reuşeam să mă abţin. În ciuda faptului că eram timid, ciudat pentru unii şi, cu aerul meu formal, oarecum aspru, rigid, mai degrabă tipic britanic decât grecesc, aveam o înfăţişare care părea în mod clar atrăgătoare pentru

sexul opus. Mai ales englezoaicele se dădeau în vânt după ceea ce numeau aspectul meu Cat Stevens, adică bucle negre şi ochi căprui. În plus, ceea ce le făcea să-şi deschidă inimile şi uşile dormitoarelor lor nu era atât înfăţişarea mea, cât capacitatea mea de a le asculta. Sau mai bine spus, mă interesa ceea ce aveau ele de povestit. Pentru mine, care am trăit şi am respirat pentru toate poveştile în afară de ale mele, nu pot spune că m-am sacrificat ca să ascult lungile monologuri ale tinerelor femei despre educaţia privilegiată, relaţia dificilă cu mama, îndoielile cu privire la orientarea sexuală, cea mai recentă suferinţă în dragoste, apartamentul din Londra pe care nu mai aveau voie să-l folosească acum, deoarece tatăl îşi instalase în el amanta – la fel de tânără ca ele –, dilemele plastice şi intrigile jegoase ale unor prieteni care plecaseră la Saint Tropez fără să le fi anunţat şi pe ele. Uneori – dacă eram puţin mai norocos – aflam de dorinţa lor de sinucidere, de obsesiile existenţiale şi ambiţiile secrete de a deveni scriitoare. După aceea, multe dintre ele doreau să facă sex cu mine, mai ales dacă eu nu rostisem vreun cuvânt. De parcă tăcerea ar fi fost mereu în avantajul meu şi ar fi fost interpretată în modul cel mai favorabil posibil. Dar aceste intermezzouri sexuale nu m-au făcut să dobândesc mai multă încredere în mine; dimpotrivă, mi-au întărit doar dispreţul faţă de mine însumi. Aceste fete se culcau cu mine pentru că tăcerea mea le permitea să-şi imagineze că sunt aşa cum vor ele. Aş fi pierdut totul dacă le-aş fi arătat cine sunt de fapt: un curvar timid, fără încredere în sine, fără substanţă şi coloană vertebrală, un tip banal cu ochi căprui şi două urechi mari. După o scurtă perioadă de timp, observau şi ele cum sobrietatea mea, întunericul meu natural diminuau lumina din cameră şi atunci ele trebuiau să iasă de acolo şi să plece. Nu le învinovăţesc.

Cu Monique, totul s-a schimbat. Eu am fost schimbat. De exemplu, am început să comunic. De când ne-am ajutat reciproc să bem primul Guinness

rău la gust, am purtat conversaţii, cu accentul pe *noi,* nu au fost monologurile cu care fusesem obişnuit. Şi subiectele erau, de asemenea, variate. Am vorbit fie despre lucruri care nu ţineau strict de noi, cum ar fi mecanismele de autoconservare ale sărăciei, despre credinţa umană că morala – mai precis: etica personală – reprezintă dimensiuni fixe. Sau cum noi, în mod conştient sau mai puţin conştient, suntem reticenţi la a afla lucruri noi care ne pot zdruncina credinţele politice şi religioase. Vorbeam despre cărţile pe care le citiserăm sau pe care nu le citiserăm, pe care ar trebui să le citim pentru că erau bune. Sau elogiate. Sau pur şi simplu cumplit de proaste.

În măsura în care povesteam despre noi înşine şi despre propriile noastre vieţi, întotdeauna exista o conexiune cu ceva de ordin general, cu vreo idee sau vreo noţiune, despre *condiţia umană,* aşa cum obişnuia să pună Monique, şi nu se referea la autorul meu preferat, francezul André Malraux, ci la filosoafa în domeniul politic Hannah Arendt. Cu aceşti autori şi cu alţii ne-am provocat reciproc, pasând idei unul altuia, nu ca la un concurs, ci ca un prilej pentru a ne testa gândirea independentă în raport cu cineva în care aveai încredere că poţi greşi şi să recunoşti asta. Se întâmpla să intrăm în polemici interminabile, şi una dintre ele a făcut să se întâmple într-o seară târziu, după câteva pahare de vin în camera ei, să mă îmbrăţişeze şi să ne sărutăm pentru prima oară.

A doua zi mi-a dat un ultimatum. Dacă nu voiam să fiu iubitul ei, atunci nu ne mai puteam întâlni. Apoi mi-a spus că nu din cauză că era disperată sau că m-ar fi iubit, ci pentru că un astfel de pact însemna şi exclusivitate sexuală, ceva ce pentru ea era o cerinţă imposibil de negociat, pentru că se temea îngrozitor de tare de bolile cu transmitere sexuală. Da, se temea atât de tare, încât existau şanse mari ca această teamă să-i afecteze şi să-i scurteze viaţa mai tare decât vreo boală venerică. Am râs şi eu, şi ea, apoi am acceptat ultimatumul.

Monique m-a iniţiat în căţărări. Tatăl ei fusese cel care o familiarizase de mică cu tainele alpinismului sportiv modern în Verdon şi Céüse.

În Anglia, ca să fiu sincer, nu există prea mulţi versanţi pe care să te caţări şi în orice caz, nu în Oxford, dar fanul Led Zeppelin – al căror admirator eram şi eu – şi colegul meu de cameră Trevor Biggs, puţin dolofan, amabil, fiul roşcovan al unui muncitor din Sheffield, mi-a povestit despre prietenii lui care făceau alpinism în Peak District, chiar lângă oraşul său natal. Trevor devenise un fel de însoţitor pentru mine. Fiind foarte sociabil şi cu un umor fin, atrăgea lumea în jurul lui – băieţi şi fete deopotrivă – şi aceştia veneau să se aşeze la masa noastră, şi adesea, după aceea, fetele îşi îndreptau atenţia asupra mea. Trevor deţinea o maşină Toyota HiAce uzată, dar perfect funcţională, al cărei atu principal era încălzirea scaunelor şi când i-am sugerat că am putea să combinăm căţăratul cu o vizită acasă la părinţii lui, şi în plus, mai găseam alte două persoane care să vină cu noi şi să contribuie la preţul benzinei, el a acceptat fără ezitare.

Acesta a fost începutul unei perioade de trei ani când, la fiecare sfârşit de săptămână, făceam excursii şi căţărări. Drumul cu maşina nu era mai lung de două ore şi jumătate dar, ca să profităm cât mai mult de căţărările din weekend, obişnuiam să dormim fie în cort, fie în maşină, ori, dacă vremea era extrem de rea, acasă la părinţii lui Trevor.

În primul an am devenit rapid mai bun decât Trevor, poate pentru că eram mai dedicat şi mai preocupat să impresionez – sau, în orice caz, să nu o supăr pe Monique. Ea a fost şi a rămas mult mai bună decât noi la alpinism. Nu pentru că era atât de puternică, ci pentru că era minionă şi uşoară, şi se căţăra parcă în zbor pe pereţii stâncilor, cu o tehnică de balerină, cu paşi experimentaţi şi un simţ al echilibrului, dând dovadă de o cunoaştere foarte bună a tehnicilor de căţărare, la care Trevor şi cu mine nu puteam decât să visăm. De abia după ce am

început să căutăm peşteri în care ne puteam căţăra pe tavan şi pe bolţi, acolo unde se impunea să ai forţă musculară mare, am izbutit eu, şi apoi Trevor, să ne intrăm în mână. Dar asta s-a datorat ponturilor pe care ni le dădea Monique, încurajărilor şi talentului ei de a lua parte la bucuriile şi micile noastre triumfuri, ceea ce ne determina pe mine şi pe Trevor să facem progrese. Şi când râsul ei vesel şi cristalin răsuna în ecou când Trevor sau eu cădeam sau atârnam în funii şi înjuram, noi o rugam să ne coboare de acolo. Nu pentru că ne dădeam bătuţi, ci pentru că intenţionam să încercăm o nouă rută.

Uneori – poate pentru că Monique era de părere că el avea nevoie de asta mai mult decât mine –, aveam senzaţia că era şi mai generoasă cu laudele faţă de Trevor atunci când izbutea să efectueze o căţărare. Dar pentru mine era bine şi aşa, tocmai pentru că această latură a ei m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea.

În al treilea an mi-am dat seama că Trevor începea să ia căţăratul în serios. Deasupra uşii noastre atârnasem o placă de tracţiuni ca să ne antrenăm priza degetelor, dar Trevor nici măcar nu se atinsese de ea până atunci. Dar acum îl vedeam agăţat de ea foarte des. Da, uneori aveam senzaţia că îl surprind şi că el nu dorea ca eu să ştiu că se antrenează aşa de mult. Dar corpul îl trăda. Când strălucea soarele şi era atât de cald pe stâncile din Peak District încât eu şi Trevor ne dădeam jos tricourile, am observat că trupul lui puţin dolofan odinioară rămăsese la fel de alb ca laptele, doar că acum nu mai avea pic de grăsime. Acum avea muşchi bine conturaţi care se încordau ca nişte cabluri de oţel pe sub piele când se forţa să urce, în stilul lui robotic, pe cele mai înalte piscuri pe care până şi Monique trebuia să se dea bătută. Încă eram mai bun decât el când era vorba despre căţărări pe verticală pentru că încercasem să copiez cu exactitate tehnica lui Monique. Însă, fără îndoială, deveniserăm la fel de buni, eu şi cu Trevor, în

această competiţie. Deoarece în asta se transformase totul: într-o competiţie.

Tot atunci am început să chefuiesc puţin cam mult. Evident că prin asta vreau să spun că am început să consum alcool la diverse ocazii. Tatăl meu fusese alcoolic, dar se lăsase de băut. Ştiam asta de când eram mic şi el mă avertizase încă de atunci. Dar mă avertizase să nu încep să beau când mă plictiseam, nu când eram fericit, ca acum. Oricum, combinaţia de căţărat mult, multă Monique şi multe „chefuri” a început să aibă efecte asupra studiilor. Monique a fost prima care mi-a atras atenţia şi acela a fost motivul care a condus la prima noastră ceartă. Am câştigat disputa. Sau, cel puţin, plângea când a plecat, după ce eu am avut ultimul cuvânt de spus.

A doua zi i-am cerut iertare, am dat vina pe normele sociale greceşti care foloseau cuvinte exagerat de dure şi i-am promis inclusiv că aveam să chefuiesc mai puţin şi să învăţ mai mult.

O vreme m-am ţinut de promisiune. Am renunţat inclusiv la un weekend în Peak District ca să studiez. A fost greu, dar a fost necesar, examenele se apropiau vertiginos şi eu ştiam că tata aştepta rezultate cel puţin egale cu ale fratelui meu mai mare, care fusese acceptat la Yale şi acum conducea afacerea noastră de familie. Cu toate acestea, această „toceală” forţată aproape că m-a făcut să urăsc ceea ce iubeam de fapt, mai ales literatura. Îi invidiam pe Monique şi pe Trevor pentru zilele lor libere şi aproape că m-am simţit uşurat când s-au întors încă de sâmbătă seara, pe motiv că plouase şi mi-au povestit că abia reuşiseră să se caţăre un metru.

Am continuat să pun învăţătura pe primul loc, dar, atât de mult, încât mă vedeam atât de puţin cu Monique, şi la un moment dat mi s-a şi plâns de asta. M-am bucurat să aud asta, dar bucuria mea era stranie şi a avut urmări şi mai ciudate. Încă de la început am simţit că Monique are mai multă forţă asupra mea decât aveam eu asupra ei. Aşa au stat

lucrurile încă de prima dată şi eu am pusesem asta pe seama faptului că ea este mai potrivită pentru mine decât sunt eu pentru ea, astfel că în relaţia noastră eu eram în avantaj şi pe profit. A fost interesant că, pe măsură ce îi acordam tot mai puţin timp, mi se părea că înclin balanţa puterii dintre noi şi o aduceam spre egalitate. Deci, m-am baricadat şi am studiat încontinuu, şi când a venit ziua marelui examen, după cinci ore am ieşit din sală şi am ştiut că rezultatul îi va face mândri nu doar pe profesorul meu şi pe tata, ci şi pe Monique. Am cumpărat o sticlă ieftină de şampanie şi am fugit spre camera ei, care era la etajul doi într-un cămin frumos în campusul universitar. Când am bătut la uşă, am auzit Led Zeppelin cu *Whole Lotta Love*[10] atât de tare, încât ea nu a auzit când am ciocănit. Nebun de fericire – doar eu îi făcusem cadou acel disc, şi dacă simţeam ceva acum, chiar era a whole lotta Iove! – am dat fuga în curtea din spate. Deşi aveam sticla de şampanie în mână, am reuşit să mă caţăr foarte uşor în copacul din faţa ferestrei ei. Când am ajuns suficient de sus ca să văd în camera ei, am început să agit mâna cu sticla şi eram pe punctul să o strig şi să-i spun că o iubesc, dar cuvintele mi-au îngheţat pe buze.

Monique întotdeauna scotea gemete puternice când făceam dragoste, iar pereţii despărţitori dintre camerele de cămin erau atât de subţiri, încât obişnuiam să camuflăm zgomotul cu muzică.

Am văzut-o pe Monique, dar ea nu m-a observat, deoarece avea ochii închişi.

Nici Trevor nu m-a văzut, pentru că era cu spatele la mine. Avea spatele alb ca laptele, doar că acum era şi musculos. Fesierii lui se mişcau înainte şi înapoi, aproape în ritmul piesei *Whole Lotta Love.*

M-am trezit din transă de-abia când am auzit o bufnitură şi m-am uitat în jos observând că sticla de şampanie se spărsese pe aleea pietruită din curtea din spate. Cioburile de sticlă zăceau într-o baltă albă de spumă. Nu ştiu de ce m-a cuprins panica la

gândul că m-ar putea vedea cineva, dar am alunecat din copac, pentru că nu pot spune că am coborât, şi imediat ce am atins solul cu picioarele, am luat-o la fugă cât am văzut cu ochii.

Am fugit înapoi la magazinul de unde cumpărasem şampania, am cumpărat două sticle de Johnnie Walker din ultimii mei bani trimişi de mama şi m-am dus la cămin. Apoi m-am închis în cameră şi m-am pus pe băut.

Se lăsase întunericul când Monique a bătut la uşă. Nu i-am deschis, dar i-am strigat că zăceam în pat şi ne putem vedea mâine. Mi-a spus că vrea să vorbim despre ceva, dar i-am răspuns că nu vreau să îi dau şi ei răceala. Cum era îngrozită să nu se îmbolnăvească, a plecat după ce m-a întrebat cum îmi mersese examenul.

Şi Trevor a bătut la uşă. Când i-am spus că sunt bolnav şi el m-a întrebat dacă n-am nevoie de ceva, am şoptit „de un prieten", m-am întors pe cealaltă parte în pat şi i-am strigat „nu-mi trebuie nimic, mersi".

— Sper să te faci mai bine până la traseul de vineri, a spus Trevor.

Vineri. Asta însemna că am trei zile la dispoziţie. Trei zile în care să mă afund într-un întuneric care nici măcar nu bănuisem că există. Trei zile în ghearele geloziei. De fiecare dată când expiram, pieptul mă strângea şi mai tare şi îmi era din ce în ce mai dificil să inspir aer curat. Chiar asta este gelozia, un şarpe care te sufocă. Când eram mic şi tata mă ducea la cinema unde am văzut varianta Disney a *Cărţii junglei,* am fost foarte uimit, pentru că în cartea lui Rudyard Kipling, pe care mi-o citea mama în repetate rânduri, şarpele Kaa era bun! Tata mi-a spus că toate fiinţele au două feţe, doar că noi nu izbutim întotdeauna să vedem faţa ascunsă, nici măcar a noastră. Dar eu am început să-mi descopăr propria faţă ascunsă. Deoarece în decursul acestor trei zile, lipsa de oxigen mi-a distrus creierul şi am început să am idei pe care nici nu bănuisem că le pot avea, dar care trebuie să fi zăcut în stare latentă

în cotloanele ascunse ale personalităţii mele. Şi am văzut atunci şi celălalt chip al drăguţului şarpe Kaa. Gelozia care mă ademenea, mă manipula, mă hipnotiza cu fantezii de răzbunare care îmi dădeau fiori plăcuţi în corp, iar tot ceea ce mai lipsea era să le alimentez cu o gură de whisky.

Când au mijit zorile în ziua de vineri, m-am scuturat de starea de depresie, mi-am revenit şi m-am ridicat din pat de parcă m-aş fi ridicat din morţi, dar nu mai eram acelaşi Nikos Balli care fusesem înainte. Nimeni nu a putut s-o vadă în mine, nici măcar Trevor sau Monique, atunci când i-am salutat la prânz de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi au spus că prognoza meteo era excelentă şi că urma să avem un weekend minunat. Cât timp am mâncat, n-am ascultat ce vorbeau Trevor şi Monique codat, imaginându-şi că eu nu-i înţelegeam, ci le-am ascultat pe cele două prietene care stăteau pe cealaltă parte a mesei lungi şi povesteau despre noul iubit al unei prietene de-ale lor. Am ascultat cu atenţie cuvintele folosite, un adjectiv poate puţin cam exagerat, o reacţie puţin cam prea veselă atunci când a doua tipă a descris-o pe prietena lor comună cu dispreţ, apoi furia care făcea propoziţiile mai scurte, mai sacadate, lipsite de cursivitatea tipică pe care o generează gândurile calme. Erau geloase. Era atât de simplu. Şi eu nu mi-am bazat noul instinct pe psihanaliză, ci pe o simplă şi realistă analiză a unor cuvinte. Nu, eu nu mai eram acelaşi. Eu fusesem undeva departe şi acolo am văzut lucruri. Le-am văzut şi le-am învăţat. Devenisem Specialistul în Gelozie.

— O poveste tristă, a spus Victoria Hässel în timp ce-şi trăgea chiloţii pe ea şi începea să-şi caute restul hainelor. Aţi rămas iubiţi după aceea?

— Nu, i-am spus eu întorcându-mă pe o parte.

Am ridicat mai întâi o sticlă goală, apoi sticla de Ouzo 12 care era aproape goală şi am turnat ce mai rămăsese într-un pahar mic de sticlă.

— Acela a fost ultimul an universitar pentru Monique şi urma să aibă examenul final câteva zile mai târziu, dar nu s-a descurcat prea bine. După aceea, s-a întors în Franţa, şi nici Trevor, nici eu n-am mai revăzut-o vreodată. S-a căsătorit cu un francez, au avut copii şi, din câte ştiu, locuieşte în Bretagne în prezent.

— Şi tu, care ai studiat literatură şi istorie, te-ai făcut poliţist?

Am ridicat din umeri.

— Mai aveam un an de stat la Oxford, dar când m-am întors în toamnă, m-am pus din nou pe chefuit.

— Sufereai din dragoste?

— Nu ştiu, poate. Sau poate că amintirile deveniseră prea vii. În orice caz, parcă nimic nu reuşea să-mi aline suferinţa în afară de băutură. O bună bucată de vreme chiar m-am gândit să iau şi eu zborul de la nouă şi nouăsprezece.

— Poftim?

— Când durerea devenea insuportabilă, obişnuiam să strâng în mână o pietricică pe care o culesesem de pe undeva din Peak District.

Mi-am strâns pumnul ca să-i arăt cum procedam, apoi am continuat:

— Şi mă concentram să transfer suferinţa în această piatră, lăsând-o să-mi absoarbă durerea.

— Şi funcţiona?

— Cel puţin n-am luat zborul de la nouă şi nouăsprezece, am spus eu şi mi-am turnat ultimul păhărel de ouzo. În schimb, m-am lăsat de facultate în mijlocul primului semestru şi am zburat la Atena. Am lucrat o perioadă la firma tatălui meu, apoi am dat la Academia de Poliţie. Tata şi ceilalţi membri ai familiei au crezut că este un semn de maturizare târzie din partea mea. Dar eu ştiam că dobândisem ceva, fie el un dar sau blestem, care putea fi folosit într-un scop nobil. În plus, disciplina şi antrenamentele m-au ajutat să mă ţin departe de…

Am făcut un semn cu capul înspre sticla de ouzo.

— Dar ajunge cât am vorbit despre mine. Spune-mi despre tine.

Victoria Hässel s-a ridicat lângă pat şi a luat o pereche de pantaloni de căţărare curaţi, în timp ce mă analiza neîncrezătoare.

— În primul rând, mă duc la căţărări mâine. În al doilea rând, m-ai făcut să-ţi spun totul despre mine preţ de patru ore şi ceva ieri, la bar. Sau chiar ai uitat?

Am clătinat din cap zâmbind, încercând degeaba să-mi amintesc.

— Vreau doar să ştiu mai multe, am minţit-o eu şi am observat că şi-a dat seama.

— Eşti dulce, mi-a spus ea ocolind patul şi m-a sărutat pe frunte. Ne vedem mai târziu. Miroşi a parfumul meu, ţin să te previn.

— N-am un nas prea fin.

— Parfumul meu este excelent. Dar să nu-ţi fie teamă, se duce repede la spălat. Ne vedem mai târziu, bine? Adio!

Mă gândisem să-i spun că, într-un final, la două zile după ce feriboturile şi avioanele îşi reluaseră cursele obişnuite din Kalymnos, reuşisem să-mi rezerv un loc la cursa spre Atena. Dar asta n-ar fi schimbat situaţia cu nimic, ba chiar ar fi însemnat să joc şi mai mult teatru.

— Adio, Victoria!

George a venit să mă ia aşa cum stabiliserăm, cu o oră înainte de decolare. Era un drum de zece-douăsprezece minute cu maşina şi nu aveam decât bagaj de mână, şi de data aceasta.

— Eşti mai bine? m-a întrebat el în timp ce urcam în maşină.

Deja sunasem la Atena să-i anunţ că sunt bolnav şi că ar fi bine să pună pe altcineva să lucreze la cazul Tzitzifis. Mi-am frecat palmele de faţă.

— Da, i-am răspuns eu.

Şi era adevărat, pentru că nu mă mai simţeam chiar aşa de rău. Ouzo 12 are un gust oribil, dar nu

te îmbeţi de la el ca de la Pitsiladi. Iar eu îmi băusem minţile. Norii se risipiseră pentru o vreme.

L-am rugat să conducă încet. Voiam să mă bucur de priveliştea din Kalymnos pentru ultima dată. Era chiar foarte frumos aici.

— Ar trebui să vii aici primăvara când totul înfloreşte şi în munţi este mai multă culoare şi viaţă.

— Îmi place aşa cum este, i-am răspuns.

Când am ajuns la aeroport, George a dedus că avionul care trebuia să fi venit de la Atena întârziase, pentru că nu se învârtea nicio bandă transportatoare de bagaje. A parcat maşina şi a propus să aşteptăm în maşină până când aterizează avionul meu.

Am rămas în tăcere contemplând Paleochora, oraşul de piatră.

— Ştiai că acolo au locuit oameni până în anul 1812? a întrebat George.

— De ce? Doar nu exista nicio ameninţare pentru ei pe vremea aceea.

— Ba da, piraţii. Iar locuitorii se refugiau acolo sus. Asediile durau de obicei săptămâni, chiar luni de zile. Noaptea erau nevoiţi să coboare pe furiş la fântânile camuflate ca să aducă apă. Se povesteşte că acolo sus au fost concepuţi şi născuţi copii. Dar oricum, era ca o închisoare.

Deasupra noastră s-a auzit un vuiet. Un vuiet s-a auzit şi în capul meu. Aparatul de zbor ATR 72 şi ideea aceea mi-au venit simultan.

— Închisoarea iubirii, am rostit.

— Poftim?

— Şi Franz, şi Julian şi-au dat întâlnire cu Helena într-una dintre casele din Paleochora. Franz a spus că l-a condamnat pe fratele lui la închisoare pe viaţă din pricina iubirii lui. Poate că asta înseamnă că…

Uruitul scurt al avionului m-a asurzit în timp ce era ghidat pe pista din spatele nostru, dar eu mi-am dat seama după expresia de pe faţa lui George că a realizat unde bat.

— Bănuiesc că n-o să pleci cu avionul ăsta spre Atena.

— Sun-o pe Christine şi roag-o să-l aducă pe Odin.

Din depărtare, Paleochora arăta într-adevăr ca un oraş bântuit. Negru-cenuşiu, lipsit de viaţă, împietrit, de parcă Medusa şi-ar fi aruncat privirea otrăvitoare asupra lui. Dar acum, privit de aproape, aşa cum se întâmplă în cazurile de omucidere, detaliile, nuanţele şi culorile se trezeau la viaţă. La fel şi mirosul.

George şi cu mine ne-am grăbit să ajungem printre ruine la una dintre casele care părea să fie întreagă în oarecare măsură. Christine se afla la intrare, trăgându-l înapoi pe Odin, care lătra furios şi voia să intre. Ea, împreună cu alţi doi membri ai echipei de salvare ajunseseră primii la locul faptei şi comunicaseră cu mine şi cu George prin staţia walkie-talkie. Când a raportat ce găsise, am mărit pasul, deşi mai aveam vreo o sută de metri de urcat. Au făcut descoperirea într-o încăpere care părea să fie unica pivniţă din Paleochora. Ulterior aveam să aflu că acel beci fusese lucrat în piatră pentru a păstra cadavrele din timpul asediilor, întrucât nu exista îndeajuns de mult pământ în interiorul fortăreţei pentru a îngropa morţii.

Primul lucru care m-a izbit când George şi cu mine ne-am aplecat şi am intrat în beci, şi înainte ca pupilele să mi se acomodeze cu întunericul, a fost duhoarea. Poate că ochii mei bătrâni aveau nevoie de mai mult timp ca să se adapteze la lipsa luminii, dar poate de aceea am reuşit să-mi stăpânesc emoţiile când am început să disting silueta lui Julian Schmid. Corpul lui gol era parţial acoperit cu o pătură murdară de lână. Un membru al echipei de salvare stătea pe vine lângă corpul lui, dar nu puteau face mare lucru. Braţele lui Julian erau ridicate deasupra capului, iar mâinile îi erau poziţionate ca într-o rugăciune acolo unde erau legate cu cătuşe de un cârlig de fier fixat în piatră.

— Îl aşteptăm pe Teodore, a şoptit George, de parcă ar fi fost o înmormântare sau cineva de la pompe funebre. Aduce el echipament ca să tăiem cătuşele.

M-am uitat pe jos, unde erau excremente, vomă şi urină. De acolo venea mirosul acela greu.

Bărbatul întins pe jos a tuşit.

— Apă, a şoptit el.

Salvamontistul îi dăduse, evident, toată apa pe care o avusese la el, aşa că m-am apropiat şi i-am dus sticla mea în dreptul buzelor. Era ca şi cum aş fi văzut imaginea în oglindă a lui Franz. Adică pe Julian Schmid, care părea mai slab decât fratele lui, avea o vânătaie albastră pe frunte, probabil de la bila de biliard, şi vocea îi suna diferit. Oare de aceea nu a reuşit Franz să-l ucidă pe Julian, pentru că era copia lui fidelă? Oare de aceea i-a fost mai uşor lui Franz să se sinucidă? Aveam motivele mele să cred asta.

— Franz? a întrebat cu o voce stinsă Julian.

— A plecat, i-am răspuns.

— A plecat?

— A dispărut.

— Şi Helena?

— Este în siguranţă.

— Poate… cineva să o anunţe? Că sunt bine?

George şi cu mine am avut un schimb de priviri. I-am făcut semn lui Julian că ne ocupăm de asta.

— Mulţumesc, a spus el şi a mai băut nişte apă.

Apoi mi s-a părut că toată apa i se scurgea prin cap, deoarece am zărit lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Apoi a spus:

— Să ştiţi că nu a vrut.

— Ce anume?

— Franz… El doar… a luat-o razna. Ştiu asta. Uneori mai face aşa.

— Da, se poate, i-am spus eu.

Walkie-talkie-ul lui George a început să hârâie, şi el a ieşit la aer.

Imediat după aceea ne-a anunţat că a venit ambulanţa şi aşteaptă pe drum. Apoi a ieşit din nou.

Duhoarea dinăuntru era într-adevăr copleşitoare.

— Eu cred că Franz, în adâncul inimii lui, speră ca tu să fii găsit, i-am spus aproape în şoaptă.

— Aşa crezi? a întrebat Julian.

Ştiam că-si dă seama că Franz a murit. Şi am citit în privirea lui că mă roagă să-i spun exact ce are nevoie să audă. Ceea ce trebuia să audă pentru a fi un om întreg iar. Prin urmare, asta i-am spus.

— S-a căit, i-am spus. Practic, mi-a zis unde te voi găsi. A vrut ca eu să te salvez. N-a avut de unde să ştie că sunt atât de încet la minte.

— Mă doare atât de tare, a spus el.

— Ştiu, ştiu…

— Ce pot să fac?

M-am uitat în jurul meu, am găsit o piatră pe jos şi i-am pus-o în palmă.

— Poţi să o strângi cu putere. Şi să te gândeşti că ea va absorbi toată durerea pe care o simţi.

Apoi echipajul a adus şi cleştele cu care i-au tăiat cătuşele, şi Julian a fost luat cu ambulanţa.

Am sunat-o pe Helena şi i-am dat vestea că Julian a fost găsit şi că este în viaţă. În timp ce vorbeam cu ea la telefon, mi-am dat seama că niciodată, în toată cariera mea de inspector, n-am dat cuiva vestea că cineva a fost găsit în viaţă. Dar reacţia Helenei nu a fost cu nimic altfel de cea pe care o primeam atunci când dădeam vestea morţii cuiva: câteva secunde de tăcere în timp ce creierul încerca probabil să identifice cauza neînţelegerii, a raţionamentului prin care acest lucru era totuşi posibil. Şi apoi, întrucât nu reuşea să găsească niciuna, respectivul izbucnea în lacrimi după ce înţelegea în sfârşit mesajul. Inclusiv cel care ulterior avea să se dovedească a fi vinovatul gelos începea să plângă, uneori chiar mai convingător decât persoanele nevinovate aflate în stare de şoc. Dar plânsul Helenei a fost diferit. Plângea de bucurie, ca atunci când plouă cu soare. Asta m-a mişcat profund, mi-a amintit vag de ceva şi mi s-a pus un nod în gât. Şi după ce primele

suspine înecate în lacrimi şi mulţumiri s-au mai domolit, a trebuit să-mi dreg glasul ca să izbutesc să-i răspund cu vocea limpede.

După-amiază, când am ajuns la spitalul din Pothia, Helena veghea la căpătâiul lui Julian şi-l ţinea de mână, iar acesta părea să fie mult mai bine. Helena era de părere că datorită inteligenţei mele extraordinare a fost salvat, iar eu nu i-am spus că din cauza lipsei mele de imaginaţie a fost cât pe ce să-l las să moară.

Am rugat-o să mă lase singur să vorbesc cu Julian puţin, iar Helena mi-a prins mâna şi mi-a sărutat-o înainte să plece.

Aşa cum arătau faptele şi cum se desfăşuraseră, se potriveau foarte bine cu ceea ce îmi imaginasem eu.

În drum spre spital, după încăierarea din bar, cearta cu Franz a izbucnit din nou.

— Am minţit, a zis Julian. I-am spus că am vorbit cu Helena şi că i-am mărturisit totul, şi că ea m-a iertat şi mi-a spus că mă iubeşte. Că el ar trebui să o uite cât mai curând posibil. Da, a fost o minciună, dar m-am gândit că aveam să o sun pe Helena imediat după aceea şi că rezultatul va fi cel scontat de mine. Dar Franz a strigat că este o minciună, a tras pe dreapta, a deschis torpedoul şi a scos pistolul pe care-l cumpărase în Pothia.

— L-ai mai văzut atât de nervos şi înainte de acest episod?

— L-am văzut furios şi ne-am mai certat, dar niciodată nu l-am mai văzut în halul acela, nu atât de… înnebunit, a spus Julian cu ochii în lacrimi. Dar nu-l învinovăţesc. M-am îndrăgostit de această fată deoarece îmi povestise despre ea, îmi arătase poze cu ea, vorbea numai la superlativ despre ea şi o adora. Şi atunci, eu i-am furat-o. Acesta este adevărul. I-am înşelat şi pe el, şi pe ea. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul lui. Nu, eu l-aş fi împuşcat, l-aş fi ucis. În schimb, el m-a pus să conduc maşina până la Chora şi de acolo m-a obligat să urc în Paleochora, ameninţându-mă cu

pistolul. Sigur căutase un loc anume când urcase aici şi atunci descoperise pivniţa asta. Acolo, m-a legat cu cătuşele, şi acelea cumpărate din Pothia.

— Şi apoi te-a lăsat să mori?

— Mi-a spus că aveam să rămân acolo până putrezesc şi a plecat. Am fost îngrozit, normal, dar atunci pe moment, m-am temut mai tare pentru viaţa Helenei decât pentru a mea. Deoarece el întotdeauna se întoarce.

— Cum adică se întoarce?

— Când eram mici şi ne certam, el întotdeauna a fost puţin mai puternic decât mine. Apoi, uneori, obişnuia să mă închidă undeva. Într-o cameră, într-un dulap. Odată, m-a închis într-un sicriu. A spus că mă lasă să mor acolo. Dar întotdeauna se întorcea. După aceea îi părea foarte rău pentru ce făcuse, deşi nu mi-o arăta. Şi eu eram sigur că şi de data aceasta se va întoarce. Asta până acum vreo două-trei zile, când m-am trezit brusc şi…

M-a privit.

— Nu sunt genul de persoană care crede în spiritism, dar având în vedere ceea ce Franz şi cu mine am trăit împreună, sunt foarte curios ce se va şti despre telepatia între gemeni peste sute de ani. Oricum, am ştiut atunci că s-a întâmplat ceva cu Franz. Şi când am văzut că orele şi zilele au trecut fără ca el să se întoarcă, am început într-adevăr să cred că aveam să mor. M-ai salvat, domnule Balli. Îţi voi fi veşnic recunoscător.

Julian şi-a scos braţul de sub plapumă şi m-a prins de mână. Am simţit piatra pe care i-o pusesem în căuşul palmei.

— Pentru cazul în care vei simţi vreodată durere, a spus el.

Helena m-a oprit pe holul spitalului şi m-a invitat la cină la restaurantul lor. I-am mulţumit şi i-am explicat că trebuia să prind ultimul avion care pleacă din Kos.

Deoarece mai aveam două ore la dispoziţie înainte de zbor, am mers cu Christine ca să-i aduc haine lui Julian din camera din Massouri.

Am stat lângă maşina de poliţie parcată pe stradă şi am admirat frumosul apus de soare din spatele muntelui Telendos cât timp Christine a căutat în casă. O doamnă mai în vârstă s-a apropiat de mine cu paşi legănaţi. Era îmbrăcată într-o rochie înflorată şi căra nişte pungi de cumpărături. S-a oprit lângă mine.

— Am auzit că l-aţi găsit pe unul dintre gemeni, mi-a spus ea. Pe cel drăguţ dintre cei doi.

— Pe cel drăguţ?

— Eu fac curat în camerele lor şi le schimb aşternuturile în fiecare zi la ora nouă, mi-a spus ea şi a arătat cu capul înspre casă. Până la ora aia, cei mai mulţi sunt deja plecaţi la căţărări, dar uneori îi trezeam pe cei doi. Unul dintre ei se supăra mereu, în timp ce celălalt era zâmbitor şi-mi spunea să vin a doua zi. Cel drăguţ se numea Julian, mi-a spus. N-am aflat niciodată cum îl cheamă pe celălalt.

— Franz.

— Franz, a rostit şi ea de parcă ar fi testat sunetele acelui nume.

— Este un nume german, i-am zis.

— Păi, exceptându-l pe Julian, restul nemţilor nu-mi plac. Ne-au distrus în timpul războiului şi o fac şi acum. Ne tratează de parcă am fi nişte chiriaşi lipsiţi de credibilitate în Europa lor şi care nu şi-au plătit chiria de mult.

— Bună comparaţia asta, i-am spus eu, fără să mă gândesc prea mult nici la ţara mea, nici la Germania.

— Se prefac că s-au schimbat, a pufnit ea. Cu o femeie la conducere şi chestii de genul ăsta. Dar ei sunt şi vor rămâne nazişti, a zis ea clătinând din cap. Într-o dimineaţă am văzut cătuşele pe una dintre măsuţele de noapte. Nu ştiu pentru ce le folosea Franz, dar oricum la ceva fascist, sunt sigură de asta. A murit?

— Poate, i-am răspuns eu. Probabil. Destul de sigur.

— Destul de sigur? a spus, privindu-mă cu acelaşi dezgust pe faţă. Nu-i treaba poliţiei să ştie?

— Ba da, este. Şi nu ştim nimic legat de asta.

A plecat mai departe şi am auzit un râs scurt în timp ce se îndepărta.

M-am întors şi, pe o terasă de sub chiparoşi, am văzut-o pe Victoria cu picioarele pe balustradă şi cu o ţigară atârnată în colţul buzelor.

M-am dus într-acolo şi m-am postat sub balcon.

— Te-a călcat în picioare? a spus ea râzând şi scoţând fumul în aerul neclintit al serii.

— Înţelegi greaca?

— Nu, dar înţeleg limbajul corporal.

A scuturat ţigara cu o mişcare lentă şi languroasă.

— Tu nu-l înţelegi?

M-am gândit la noaptea care trecuse. Îmi revenisem în orele care se scurseseră. Era bine. Ne-am purtat frumos unul cu altul. Puţin răutăcioşi, dar în mare parte, ne-am purtat frumos.

— Ba da, ba da.

— Ne vedem mai târziu la bar?

Am clătinat din cap.

— Plec la Atena diseară.

— În vizită?

Din expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că întrebarea îi scăpase pur şi simplu. Şi ea a înţeles – sau poate a înţeleg greşit – ezitarea mea în a-i da un răspuns.

— Forget it[11], a spus ea râzând şi trăgând cu putere din ţigară. Eşti căsătorit şi ai copii şi amantă în Atena. Nu ai nevoie de necazuri şi nu-ţi voi face, stai liniştit.

Atunci mi-am dat seama că ea nu mă întrebase nimic despre viaţa mea de acum, iar eu îi povestisem doar despre singurul lucru care contează: trecutul.

— Nu mă tem prea tare de necazuri, i-am răspuns eu. Dar sunt bătrân. În timp ce tu ai toată viaţa înainte.

Victoria a râs vârtos.

— Da, eu sunt o afacere mai bună pentru tine decât ai fi tu pentru mine.

— Aş fi ieşit în avantaj, i-am spus eu şi i-am zâmbit.

— Adio din nou, Nikos.

— Adio din nou, Monique.

De abia după ce am urcat în maşină, mi-am dat seama ce spusesem.

Era trecut de miezul nopţii când am intrat în apartament.

— Am venit, am strigat eu pe întuneric.

Mi-am lăsat geanta pe jos în hol, m-am dus în bucătăria din apartamentul mare şi deschis, cu pereţi de sticlă şi cu privelişte înspre Kolonaki, unul dintre cele mai elegante cartiere din centrul Atenei. Am scos cutiuţa simplă din buzunar, am deschis-o şi m-am uitat la pietricica cenuşie care semăna cu o bijuterie într-o cutie specială.

Am scos un pahar, am deschis frigiderul, iar lumina s-a lovit de parchet ajungând până la rafturile bibliotecii şi asupra biroului masiv din lemn de tec pe care se afla marele ecran Apple.

Bani irosiţi.

Mi-am umplut paharul cu sucul proaspăt de fructe pe care îl pregătise menajera mea, m-am dus la calculator şi am atins tastatura. A apărut o imagine mare cu trei tineri aflaţi lângă un versant la Lake District.

Am dat click pe iconiţele celor mai mari cotidiene din ţară. Toate relatau detaliat despre mersul anchetei în cazul crimei din Kalymnos. Numele meu nu era menţionat în niciunul dintre ele. Bun.

Mi-am pupat degetul arătător şi l-am lipit pe obrazul fetei aflată între cei doi băieţi de pe ecran şi am spus cu voce tare că merg să mă culc.

În dormitor, am aşezat cutia cu pietricica cenuşie pe raftul de deasupra patului, lângă cealaltă piatră care se afla acolo. Patul era atât de mare şi de gol, cearşafurile de mătase erau atât de răcoroase, încât am avut senzaţia că mă arunc în valurile mării.

Două săptămâni mai târziu am primit un telefon de la George Kostopoulos.

— Am găsit un cadavru în mare, nu foarte departe de plaja unde a dispărut Franz, mi-a spus el. Adică vreau să spun că, în sfârşit, a fost adus la mal, iar corpul a fost aruncat pe una dintre stâncile de care se izbesc valurile. Plaja este foarte expusă forţelor mării acolo şi rareori merge lume, dar chiar mai sus este un traseu de alpinism la o înălţime de cincizeci-şaizeci de metri deasupra stâncilor. Unul dintre alpinişti ne-a sunat.

— Cred că ştiu unde se află, i-am spus eu. A fost identificat?

— Încă nu. Trupul este atât de descompus, încât mă mir că alpinistul şi-a dat seama că ar fi vorba despre un cadavru. Eu unul am crezut că este un delfin mort. Pielea, faţa, urechile, organele genitale au dispărut. Dar se vede o gaură în craniu care nu poate să fie de la altceva decât de la un glonţ.

— Să nu fie vreun refugiat care a încercat să ajungă aici cu barca.

— Da, da, au fost câţiva refugiaţi care au ajuns aici anul trecut, dar mă îndoiesc că şi acesta ar fi. Am trimis o probă de ADN la laborator şi voi primi rezultatul în câteva zile. Mă întrebam dacă…

— Da?

— Dacă acest ADN se potriveşte cu cel obţinut din saliva lui Franz Schmid de pe pahar, atunci ce vom zice?

— Vom zice că avem o identificare.

— Dar acea probă de ADN a fost obţinută… într-un mod neregulamentar.

— A, da? Din câte îmi amintesc eu, l-am întrebat pe Franz Schmid şi el ne-a dat proba de bunăvoie.

La capătul firului s-a aşternut tăcerea.

— Dacă aşa se… a spus el.

— Da, aşa se face aici, în Atena.

Rezultatul probelor a ajuns după trei zile.

Profilul ADN al trupului zdrobit de stânci se potrivea cu acea probă pe care Franz Schmid o dăduse poliţiei de bună voie atunci când a venit la audieri în Pothia. Numele meu nu era menţionat.

În timp ce citeam ştirile, îmi ţineam telefonul sub faţa de masă ca să nu îi distrag atenţia doamnei care îmi spunea că ea crede că supradoza pe care o luase soţul ei se datorase faptului că îşi confundase pastilele de inimă cu celelalte pastile. Şi asta poate pentru că el fusese atât de năucit de fetişcana cea nouă de la serviciu pe care trebuia să o înveţe ce trebuie să facă şi care îl determinase să-şi părăsească familia.

Mi-am înghiţit un căscat şi m-am gândit la traseul de căţărări aflat în sudul plajei. Făcusem rost de ghidul de alpinism al insulei Kalymnos şi am descoperit că traseul se numea *Piscul Vulturului*[12], grad 7b[13]. Şi în poze arăta fabulos. Şi dacă voiam să-mi intru în formă ca să-l escaladez, aveam nevoie de antrenament şi să dau jos câteva kilograme. Şi dacă voiam să-mi fac timp pentru asta, era necesar ca oamenii să ia o pauză din a se ucide între ei. Sau eu trebuia să iau o pauză. Una lungă.

Cinci ani mai târziu

M-am uitat prin hublou şi am văzut că insula de sub noi era aceeaşi. Un bloc galben de calcar, aruncat în mare de către Poseidon de s-a zguduit tot pământul.

Dar cerul era înnorat.

Vremea era mai instabilă acum primăvara, mi-a povestit şoferul de taxi în drum spre Emporio. Ar fi fost mai bine să vin toamna. Am zâmbit în timp ce mă uitam spre tufele de oleandri complet înfloriţi pe coastele dealurilor şi am inspirat adânc parfumul florilor de cimbru.

Helena şi Julian erau pe scările restaurantului împreună cu micuţul Ferdinand când m-am dat jos din taxi. Julian mi-a zâmbit larg în timp ce Helena

m-a îmbrăţişat cu atâta fericire încât de-abia mi-a dat drumul. Ne trimiseserăm mesaje pe mail în mod regulat, adică ea îmi povestea ce mai făceau şi eu citeam. Citesc la fel cum şi ascult, şi scriu răspunsuri scurte, mai degrabă sub forma unor întrebări edificatoare, aşa cum obişnuiam şi în timpul conversaţiilor.

La început nu a fost foarte uşor, mi-a scris ea. Julian a fost mult mai marcat de cele întâmplate decât a părut iniţial. După ce i-a trecut euforia că a fost salvat şi că scăpase teafăr, a devenit mai întunecat, mai închis în el, ba chiar o persoană complet diferită decât cea de care se îndrăgostise ea. Cel puţin aşa i se păruse ei. Şi el vorbea adesea despre fratele său. Îi găsea scuze lui Franz, de parcă ar fi fost foarte important pentru Julian ca şi ea, şi părinţii ei, să înţeleagă că Franz nu fusese rău, ci doar îndrăgostit până peste cap.

Lucrurile merseseră atât de departe, încât ea s-a gândit la un moment dat să-l părăsească, dar apoi s-a întâmplat ceva ce a răsturnat întreaga situaţie: a rămas gravidă.

Şi din ziua aceea Julian a părut că renaşte, şi a redevenit acel Julian pe care ea şi-l amintea din acea unică noapte pe care o petrecuseră împreună înainte de dispariţia lui. Fericit, bun, drăguţ, cald, iubitor. Poate că nu a devenit niciodată la fel de plin de viaţă şi deschis precum Julian pe care şi-l amintea ea din noaptea aceea. Şi ce dacă? Tuturor femeilor li se pare că, la începutul relaţiei, bărbaţii lor au fost mai atrăgători. Şi ce să-ţi doreşti mai mult de la un bărbat decât să fie fidel, iubitor şi să aibă grijă de familie? Inclusiv tatăl Helenei a trebuit să recunoască faptul că ea a găsit un bărbat pe care te puteai baza şi pe mâinile căruia putea liniştit să-şi lase afacerea la momentul oportun.

Când s-a născut Ferdinand, Julian a plâns ca un copil, povestea Helena. În calitate de tată, emana numai iubire.

— Este ca un cuptor cald, îmi scrisese ea. Şi nimic nu-i mai bun atunci când vin zilele friguroase

de iarnă în Kalymnos.

— Deci crezi că eşti pregătit pentru Piscul Vulturului? a întrebat Julian zâmbind, după ce m-am instalat în cameră şi am luat prânzul la restaurant.

Am mâncat calamar la grătar, aceasta era specialitatea lor, şi într-adevăr avea un gust magnific. Am observat că Julian nu mânca şi se gândea probabil la faptul că aceşti calamari se hrănesc cu cadavre. Evident că acesta nu este un mit. Toate creaturile mării mănâncă din cei înecaţi dacă prind ocazia.

— Nu ştiu, i-am spus. Dar în orice caz, am făcut câteva căţărări pe stâncile din jurul Atenei.

— Atunci ne apucăm de treabă dimineaţa devreme, a spus el.

— Traseul este neobişnuit de lung, i-am zis. Patruzeci de metri.

— Nu-i nicio problemă, am o sfoară de optzeci de metri care ne aşteaptă.

— Minunat!

Chiar atunci i-a sunat telefonul. Intenţiona să răspundă, dar s-a uitat la mine.

— Te-ai albit la faţă, Nikos. Este totul în regulă?

— Da, da, am reuşit să îngaim cu un zâmbet.

Stomacul mi se chircise şi am simţit transpiraţie pe tot corpul.

— Răspunde liniştit.

El m-a cercetat din priviri. Probabil credea că gândul la înălţimea traseului îmi produsese această reacţie.

A luat telefonul şi în sfârşit melodia s-a oprit.

Whole Lotta Love.

Era tonul de apel obişnuit. Acea piesă nu doar că m-a proiectat înapoi în timp cu patruzeci de ani în urmă, într-un copac, într-o grădină din Oxford, dar m-a făcut să mă simt rău fizic.

Julian probabil a înţeles că nu din cauza traseului mi se făcuse rău.

— Nu-ţi place melodia? m-a întrebat el, după ce a terminat convorbirea.

— E o poveste lungă, i-am spus eu râzând, după ce am reuşit să mă adun. Dar credeam că ţie nu-ţi place Led Zeppelin. Cred că îmi amintesc că aveai un cântec mai uşurel pe telefonul tău.

— Serios?

— Da, un tip Ed. Ed Cheap. Ed Sheep…

— Ed Sheeran! a strigat Helena.

— Aia era! am spus eu uitându-mă la Julian.

— Îmi place la nebunie Sheeran! a râs Helena.

— Şi ţie, Julian?

Julian Schmid şi-a dus paharul la gură.

— Se poate să-ţi placă şi Zeppelin, şi Sheeran în acelaşi timp.

A sorbit prelung fără să mă scape din ochi.

— Mi-a venit o idee, a spus el, după ce a lăsat paharul pe masă. La meteo se anunţă posibile averse mâine, deci e imposibil să ştim exact dacă ploaia va ajunge aici sau în altă parte a insulei. Chiar dacă traseul este ferit de ploi, vântul va bate atât de puternic încât va uda peretele, deci ce-ar fi să mergem acum? Stai atât de puţin, aşa suntem siguri că ai încercat deja traseul înainte să pleci.

— Da, ar fi într-adevăr foarte plictisitor dacă ai veni aici doar ca să ne vezi pe mine şi pe Ferdinand, a râs Helena.

I-am zâmbit.

Am terminat de mâncat şi m-am dus în cameră ca să mă pregătesc. În timp ce îmi împachetam rucsacul de căţărări, m-am uitat la Julian cum se joacă cu Ferdinand. Băieţelul alerga râzând în jurul tatălui său şi de fiecare dată când Julian îl prindea şi îl învârtea de îi cădea căciuliţa alb cu albastru, băieţelul ţipa de încântare. Jocul lor era ca un dans. Un dans pe care eu şi tatăl meu nu l-am făcut împreună niciodată. Sau poate că da? Dacă e aşa, atunci cu siguranţă că eu uitasem.

— Ai emoţii? m-a întrebat Julian după un drum scurt şi tăcut cu maşina, şi după ce a parcat în locul în care găsiserăm maşina lui Franz mai demult.

Am încuviinţat în timp ce priveam spre plajă. Astăzi părea diferită. Niciun pic de soare. Valuri care şopteau paşnic, mângâind-o fără să se spargă.

După un urcuş solicitant de douăzeci de minute, am ajuns pe promontoriu şi ne-am uitat în sus spre Piscul Vulturului. Cu norii de deasupra noastră de un cenuşiu-oţelit, părea şi mai înfricoşător. Ne-am pus harnaşamentul de căţărări şi Julian mi-a întins două seturi de carabine.

— Presupun că vrei să te caţări onsight[14], a spus el.

— Mulţumesc, dar cred că mă supraestimezi, voi vedea cât de departe ajung.

Am agăţat carabinele de ham, m-am legat cu frânghia, mi-am pus vechii mei pantofi de căţărări pe care îi purtasem şi în Lake District, dar care erau confortabili, apoi mi-am băgat mâna în săculeţul cu pudră de magneziu pentru căţărări pe care-l prinsesem cu o sfoară la mijloc. În loc să urc câţiva paşi pe perete, m-am dat în spate şi m-am uitat în jos.

— Acolo l-am găsit, am spus eu şi am arătat cu capul înspre stâncile măturate de valuri.

Până şi valurile se domoliseră astăzi, şi mi-am dat seama că sunetul lor ajungea la noi cu o mică întârziere.

— Dar tu ştii deja asta.

— Da, ştiam, a spus vocea din spatele meu. De cât timp ai ştiut?

— Ce să ştiu?

M-am întors cu faţa spre el şi l-am văzut palid. Poate că mi s-a părut, din cauza luminii, dar paloarea lui m-a făcut să mă gândesc o secundă la Trevor. Dar un lucru e cert: mă gândesc cam des la Trevor.

— Nimic, a spus el fără emoţie în glas şi pe chip, apoi a retras frânghia prin mecanismul de frânare

ATC manual, pe care şi-l fixase de hamul lui, apoi a făcut verificările ca la carte. Am prins frânghia, carabinele sunt înşurubate, frânghia este îndeajuns de lungă şi legătura ta pare în regulă.

Am încuviinţat. Am pus un picior pe versant şi m-am prins de prima priză pe care am zărit-o. Mi-am încordat tot corpul şi am făcut următorul pas.

Primii zece metri de ascensiune au fost foarte în regulă. Mă mişcam cu lejeritate, kilogramele pe care le dădusem jos şi forţa musculară pe care o redobândisem dădeau roade. Şi din punct de vedere psihic stăteam foarte bine, deoarece, în ultimul an, căzusem de multe ori pe nişte trasee fără prea multe pitoane, şi când frânghia se oprea după opt-zece metri, nu simţeam uşurare, ci doar o uşoară enervare că nu reuşeam să fac escaladarea fără să cad. Aici, în schimb, existau pitoane bine fixate, iar o eventuală cădere ar fi fost foarte scurtă. De fapt, chiar începeam să mă întreb dacă luasem cu mine îndeajuns de multe carabine, în timp ce le prindeam de pitoane şi recuperam cordelina.

Am auzit ţipătul unui pescăruş fix în momentul în care bucăţica de calcar de care mă ţineam s-a rupt. Am căzut în gol. N-a durat decât o secundă această cădere, care uneori este descrisă eronat ca fiind imponderabilitate. Apoi frânghia şi hamul s-au încordat în jurul abdomenului şi în jurul coapselor. A fost o cădere scurtă şi dură. M-am uitat în jos la Julian care stătea la poalele versantului cu frânghia încordată în hamul lui.

— Scuze! a strigat el. Ai căzut aşa de brusc încât n-am apucat să mai slăbesc sistemul.

— E în regulă, i-am strigat eu, şi, de vreme ce nu ajunsesem la surplomba aceea din peretele vertical, am început să mă caţăr pe cordelină folosindu-mă doar de forţa braţelor.

Chiar dacă nu erau decât trei lungimi de braţe până acolo, iar Julian se folosea de greutatea lui ca să mă tragă în sus, frânghia era atât de alunecoasă şi de subţire, că obosisem cumplit până am ajuns la

pitonul din care atârna sfoara. M-am uitat la mâinile mele. Deja aveam palmele destul de jupuite.

După o scurtă pauză, am reluat escaladarea. A trebuit să mă prind de una dintre carabinele de pe surplombă, cel mai dificil punct al traseului, dar în afară de asta, simţeam că-mi intrasem în ritm, că nu trebuia să mă concentrez, că mâinile şi picioarele păreau să rezolve singure ecuaţiile cu două necunoscute. Şi când am ajuns pe culme, cincisprezece metri mai sus, şi am prins coarda în ancoră, m-a cuprins o stare profundă de calm interior. N-am izbutit să urc fără să cad, dar, cu toate acestea, a fost magic. M-am întors ca să admir peisajul. George zisese că pe vreme bună, de pe Kalymnos se putea zări coasta Turciei, dar astăzi n-am văzut decât marea, pe mine însumi şi traseul. Şi funia care cobora până la bărbatul pe care eu îl salvasem şi care urma să mă salveze la rândul lui.

— Sunt gata! am strigat eu. Poţi să mă cobori!

M-am lăsat învăluit de aerul nemişcat şi îmbălsămat al serii. Lumina zilei se cam pierdea, după ce Julian încercase şi el traseul, iar noi ar fi trebuit totuşi să ne întoarcem, dacă nu voiam să coborâm pe întuneric pe povârnişul accidentat. Dar ceva îmi spunea că Julian nu avea să încerce să escaladeze după ce coborâsem deja câţiva metri şi când am văzut un marcaj negru făcut pe cordelină galbenă trecând pe lângă mine până sus la ancoră.

Acela era marcajul pentru jumătatea corzii.

— Cordelina e prea scurtă! i-am strigat eu.

Chiar dacă nu bătea vântul, se putea întâmpla ca stâncile măturate de valuri, ţipetele pescăruşilor sau pur şi simplu lipsa atenţiei să-l fi făcut să nu audă strigătul meu, deoarece el continua să mă coboare.

— Julian! am strigat, dar el a continuat să elibereze frânghia tot mai repede.

M-am uitat în jos, la mare, m-am uitat pe potecă, acolo unde zăcea restul cordelinei şi de unde se înălţa asemenea unei cobre la sunetul fluierului. Şi atunci am văzut că nu era niciun nod la capătul sforii.

— Julian! am strigat din nou.

Eram atât de aproape de el încât puteam să-i văd chipul împietrit. Urma să mă omoare, nu mai era decât o chestiune de câteva secunde până ce capătul corzii avea să treacă nestingherit prin mecanismul de frânare şi atunci aveam să mă prăbuşesc.

— Franz!

Cordelina de căţărări atârna înspre prăpastie şi era încordată. Hamul mă apăsa pe spate. Coborârea îmi fusese oprită brusc şi mă legănam în gol. Nu mai erau decât doi-trei metri până la Julian, dar deoarece eu atârnam de frânghia prinsă în vârful muntelui, mă legănam dincolo de poteca de la poalele versantului. Dacă cordelina trecea de mecanismul de frânare, eu aveam să cad dincolo de potecă, pe lângă Julian, vreo cincizeci-şaizeci de metri până la stâncile unde valurile mării se înspumau de parcă ar fi fost conţinutul unei sticle de şampanie.

— Se pare totuşi că firul nu are optzeci de metri până la urmă, a rostit Julian. Îmi pare rău, să greşeşti este omeneşte.

Dar pe chipul lui nu se citea niciun regret.

Poate că nu trecuse prin dispozitivul de asigurare asistată ambele capete, ci doar pe acela care conta chiar acum. Şi acel capăt se afla la douăzeci de centimetri sub mecanismul de frânare, şi era singurul care mă susţinea. Datorită unghiului format şi din cauza forţei de frecare din mecanismul de frânare, nu-i era greu să mă susţină astfel, dar nici nu putea să o facă prea mult timp. Şi când va da drumul frânghiei, nu va părea un caz de crimă, ci un accident de alpinism: cordelina a fost prea scurtă.

Am dat din cap şi i-am spus:

— Ai dreptate, Franz…

El nu mi-a răspuns.

— …să greşeşti este omeneşte, am continuat.

Ne-am uitat unul la altul. El stând pe jumătate pe potecă, pe jumătate aşezat în şa şi susţinut de coardă, iar eu atârnând chiar deasupra lui, în dreptul prăpastiei.

— Paradox, a spus el într-un final. Ăsta e un cuvânt grecesc, nu-i aşa? Ca atunci când lui Ferdinand îi este frică de întuneric şi îl roagă pe tata să-i zică poveşti până adoarme. Dar insistă că vrea poveşti înfricoşătoare. Nu este acesta un paradox?

— Poate că da, poate că nu.

— Oricum, se lasă întunericul şi poate că ar trebui să spui o astfel de poveste înspăimântătoare acum, Nikos. Atunci poate că n-o să-ţi mai fie atât de frică.

— N-ar trebui să rezolvăm mai întâi situaţia asta?

A slăbit strânsoarea frânghiei, lăsând-o să alunece câţiva centimetri mai aproape de frână.

— Eu cred, a spus el, că rezolvarea se va afla în povestea pe care o vei spune.

Am înghiţit în sec. M-am uitat în jos. Să cazi şaizeci de metri în gol nu durează aşa de mult. Trei secunde şi jumătate, mai exact. Dar nu apuci să te gândeşti la asta în momentele acelea. Din păcate prinzi o viteză de 123,5 kilometri pe oră. Oare voi ateriza în apă? Oare voi supravieţui în urma impactului, dar apoi mă voi îneca? Sau poate că mă voi zdrobi de pietre şi voi muri instantaneu şi fără durere? Mai degrabă a doua variantă. Tăcerea şi lipsa dramatismului erau cele mai izbitoare, inclusiv în secundele care au urmat după ce el a aterizat pe pământ, înainte ca toţi ceilalţi să înceapă să ţipe şi să se agite în toate direcţiile. Se făcuse rece afară, dar eu simţeam cum curge transpiraţia pe mine, ca ceara topită. Nu plănuisem să-l dau în vileag pe falsul Julian în modul acesta, cu viaţa mea literalmente în mâinile lui. Pe de altă parte, avea logică. Da, într-un fel, făcea ca totul să fie mai uşor. Ultimatumul avea să fie mai limpede.

— Bine, i-am spus eu. Eşti pregătit?

— Sunt pregătit.

— A fost odată… am zis eu trăgând aer adânc în piept. A fost odată un bărbat pe care-l chema Franz şi care a fost atât de gelos încât şi-a ucis fratele geamăn, pe Julian, pentru a o avea pe frumoasa Helena doar pentru el. El şi-a dus fratele pe o plajă,

l-a împuşcat în cap şi i-a aruncat cadavrul în mare. Dar când Franz şi-a dat seama că Helena îl iubea pe Julian, şi doar pe Julian, şi că nu vrea să-l accepte pe Franz, atunci el a aranjat lucrurile astfel încât să pară că el, şi nu Julian, era cel care aterizase în mare, cu un glonţ în cap. După aceea s-a prins în cătuşe într-o pivniţă şi, când a fost găsit, s-a dat drept Julian, prefăcându-se că era acolo de când fusese acesta dat dispărut. Toţi au crezut că el este Julian, şi astfel, Franz a primit-o pe Helena lui şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea aşa. Mulţumit?

El a clătinat din cap. Dar ţinea frânghia cu putere în continuare.

— Nu prea eşti un bun povestitor, Nikos.

— Aşa-i!

— Nu ai nicio dovadă în acest sens.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi avut dovezi, atunci aş fi fost arestat de mult. Şi întâmplător am aflat că nu mai lucrezi în poliţie. Acum stai toată ziua la Biblioteca Naţională şi citeşti cărţi, nu-i aşa?

— Nu, i-am spus eu. La Biblioteca Gennadius.

— Şi atunci de ce ai venit? Eşti bătrânul care a venit să continue vechiul caz care nu-i dă pace pentru că nu mai este sigur că a descoperit adevărul?

— Este adevărat că nu-mi găsesc liniştea, i-am spus. Dar asta nu are legătură cu cazul ăsta. Şi nu este adevărat că am venit să vânez dovezi, pentru că le am deja.

— Minţi.

Încheieturile degetelor de la mâna care ţinea sfoara i se albiseră.

— Nu, i-am spus. Atunci când ADN-ul prelevat de pe cadavru s-a potrivit cu cel pe care-l prelevaserăm de la Franz când am făcut audierea, toţi am crezut că am descoperit adevărul. Dar mai exista o altă posibilitate. Deoarece gemenii identici se nasc din acelaşi ovul şi au acelaşi material genetic, vor prezenta mereu acelaşi profil ADN.

Deci teoretic, leşul găsit de noi putea să fie al oricăruia dintre voi.

— Cum aşa? Oricum, asta nu demonstrează că acela nu era Franz!

— E adevărat. Am găsit dovada doar când am primit analiza amprentelor tale, pe care tu, Franz, le-ai lăsat pe paharul din care ai băut în timpul conversaţiei noastre la sediul poliţiei din Pothia. Am comparat acea amprentă cu cea pe care o aveam acasă, în Atena.

— În Atena?

— Mai bine zis în micuţa cutie de pe raftul de deasupra patului meu. Pe piatra pe care mi-ai dat-o la spital. Da, paradox este un cuvânt grecesc şi paradoxul este că gemenii au ADN identic, dar nu au amprente identice.

— Nu este adevărat. Noi ne-am comparat amprentele şi sunt la fel.

— Aproape la fel.

— Aveam acelaşi ADN. Cum se poate să fie amprentele diferite?

— Pentru că amprentele nu sunt determinate sută la sută de factorii genetici. Ele se formează şi în funcţie de mediul în care stai încă din uterul mamei. Poziţia pe care fătul o ocupă în raport cu fratele lui. Deosebirea este determinată de cordonul ombilical, care din nou conduce la diferenţe în fluxul sangvin şi la accesul la substanţe hrănitoare, care influenţează şi modul în care ne cresc degetele. Atunci când amprentele sunt complet formate, undeva între săptămâna a treisprezecea şi a nouăsprezecea de sarcină, se ivesc şi mici diferenţe pe care e posibil să nu le observi dacă nu cercetezi cu atenţie. Eu am cercetat cu atenţie. Şi ştii ceva? Amprentele de pe piatra pe care mi-ai dat-o la spital atunci când te-ai dat drept Julian, şi amprenta care a fost pe paharul din care ai băut la secţia de poliţie sunt complet identice. Pe scurt, cele două persoane erau…

— …una şi aceeaşi.

— Da, Franz.

Poate că era din cauza întunericului care se lăsa, poate că privirea noastră subiectivă se adaptează în funcţie de preconcepţiile furnizate de informaţiile noi pe care le primim, dar mie mi s-a părut că-l văd pe Franz redevenind persoana care a fost, că îşi aruncă masca şi nu mai joacă rolul pe care l-a jucat în toţi anii aceştia.

— Şi tu eşti singurul care ştie asta? a spus el domol.

— Da, doar eu ştiu.

Din largul mării s-a auzit ţipătul însingurat şi îndurerat al unui pescăruş.

Chiar aşa era, munca pe care eu o depusesem ca să reconstitui crima şi schimbarea identităţii lui Franz se desfăşurase în singurătatea mea, fără alte mijloace decât aceste amprente şi cu logica mea firavă, dar cu o imaginaţie extraordinară.

El l-a ucis pe Julian în noaptea în care au mers la spital, probabil în timp ce se mai certau încă şi într-un moment de furie cauzată de gelozie. Am presupus că a fost adevărat că Julian, în încercarea de a-l determina pe Franz să renunţe la Helena fără să lupte, a afirmat că el o contactase chiar în ziua aceea, îi mărturisise că era fratele geamăn şi că o păcălise, dar Helena i-ar fi spus că oricum ea pe Julian îl doreşte. Julian l-a minţit pe Franz. Helena nu ştia că a fost cu doi fraţi gemeni înainte ca eu să-i zic. Cu toate acestea, Julian ştiuse că avea dreptate, că ea îl prefera pe el, pentru că el îi era superior fratelui său tenebros Franz, când venea vorba de cucerirea inimii unei femei. Am presupus că Franz, înnebunit de durere şi gelozie, a scos pistolul şi l-a împuşcat pe Julian pe loc. Şi că, în acelaşi moment, fără să se gândească la consecinţe, i-a trimis Helenei acel mesaj că l-a ucis pe Julian, cel căruia Helena îi promisese inima. Dar apoi Franz a redobândit controlul. Şi i-a venit ideea că, dacă îşi joacă toate cărţile cu atenţie, Helena ar putea totuşi să fie a lui. A găsit un loc în care să poată să conducă maşina până la mal, a dezbrăcat cadavrul şi l-a aruncat în mare. După aceea s-a

întors în Massouri, a luat hainele, telefonul şi alte obiecte personale ale lui Julian în camera lui şi a anunţat dispariţia lui a doua zi dimineaţă, spunând că plecase de acasă înainte de răsărit ca să înoate. Chiar dacă era plauzibil ca Julian să fi plecat să înoate şi să se fi înecat, Franz ştia că noi aveam să aflăm despre cearta din seara precedentă, iar asta ne-ar fi determinat să-l cercetăm mai cu atenţie, astfel că el a şters mesajul trimis într-o clipă de tensiune Helenei. Apoi a şters lista de apeluri din care reieşea că încercase de opt ori să o sune pe Victoria, care îl văzuse întorcându-se singur acasă. Fără îndoială că voia să vorbească cu Victoria ca să îi înlăture orice suspiciune şi să o facă să promită că nu avea să complice lucrurile, prin a da declaraţie la poliţie. Dar, după conversaţia pe care a avut-o cu mine la secţia din Pothia, şi-a dat seama că aveam să descoperim mesajul în baza de date a operatorului de telefonie. În plus, el avea să afle că eu vorbisem cu Helena, iar când urca spre peretele de căţărări numit Odiseu, m-a văzut vorbind cu Victoria. Franz a înţeles că plasa avea în scurt timp să se strângă în jurul lui.

Şi atunci a intrat în panică.

Singura carte de joc pe care o avea încă în mână era cadavrul lui Julian, care nu fusese descoperit încă. Şi că el şi Julian aveau acelaşi ADN şi că, în momentul în care aveam să descoperim leşul, ar fi putut să ne facă să credem că era Franz.

Singura carte pe care o avea în mânecă era ca Franz Schmid să dispară, să înceteze să existe. Aşa că şi-a înscenat propria sinucidere. M-a sunat de pe plajă şi mi-a spus-o în aşa fel încât să nu existe nicio urmă de îndoială. A sădit ideea că Julian poate nu era mort, că poate se afla în „cuşca iubirii”. A trebuit să ajungă sus la Paleochora înainte ca noi să desluşim misterul, dar nu luase în calcul posibilitatea ca mie să-mi ia mai multe zile până să-mi dau seama ce s-a întâmplat. După ce a vorbit cu mine la telefon, şi-a lăsat hainele şi telefonul mobil în maşină, a pornit în picioarele goale în valuri şi a

aruncat pistolul, iar noi l-am găsit, confirmându-ne ipoteza unei sinucideri. Apoi s-a urcat pe stâncile mari şi de acolo la Paleochora, ceea ce nu i-a luat mai mult de o oră. Era noapte şi furtună afară, deci ştia că probabilitatea de a se întâlni cu cineva care să-l recunoască avea să fie redusă.

— Aveai o pătură la tine, dar sigur ai avut şi haine şi pantofi ca să urci la Paleochora, i-am spus eu. Unde le-ai aruncat?

Am văzut că Franz slăbeşte strânsoarea, iar capătul galben al sforii a alunecat înspre mâna lui.

— În Chora, a spus el. Într-un container de gunoi aflat dincolo de zidurile cetăţii. Împreună cu ambalajele vomitivelor şi laxativelor pe care le-am luat ca să pară că stătusem legat de mai mult timp atunci când m-aţi găsit. Am ajuns în pivniţă, apoi am vomat ca un porc. Credeam că aveaţi să mă găsiţi destul de repede.

— Ai stat tot timpul în pivniţă?

— În timpul zilei, da, pentru că riscam să fiu văzut din Chora de către turişti. Dar noaptea ieşeam să iau aer proaspăt.

— Şi evident că nu te-ai legat cu cătuşele decât atunci când ai auzit că „salvatorii” sunt pe drum. Unde ai ascuns cheia cătuşelor?

— Am înghiţit-o.

— Şi asta a fost tot ce ai mâncat cât timp ai stat acolo? Nu-i de mirare că păreai mai slab.

Franz Schmid a râs scurt.

— Patru kilograme. Se vede diferenţa dacă erai slab dinainte. M-a apucat disperarea când mi-am dat seama că nu te-ai prins de pontul pe care ţi-l dădusem şi atunci am început să strig după ajutor. Şi când în sfârşit am auzit paşi apropiindu-se, am strigat până am răguşit, până n-am mai avut voce deloc.

— De aceea vocea îţi era diferită, am spus eu. Pentru că ai strigat până ai răguşit.

— Nu mă auzea nimeni, a spus Franz.

— Nimeni nu te-a auzit, am repetat.

Am tras aer adânc în piept. Hamul de căţărare s-a strâns şi mai tare, blocându-mi circulaţia, picioarele mele erau deja pe punctul de-a amorţi complet. Ştiam, evident, că el putea să aibă două motive să mărturisească. Primul era acela că oricum intenţiona să mă lase să cad în prăpastie. Al doilea motiv era că o confesiune l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Să arunce povara în cârca altcuiva. Există motive întemeiate pentru care mărturisirea păcatelor constituie cea mai populară atracţie a bisericii.

— Deci, i-ai luat viaţa propriului frate, am zis eu.

Franz Schmid a ridicat din umeri.

— Julian şi cu mine ştiam totul despre viaţa celuilalt, deci a fost mai uşor decât ai crede. I-am promis Helenei că aveam să mă întorc repede înapoi, apoi m-am dus acasă. M-am ţinut la distanţă de oamenii care ne cunoşteau bine de tot, cum ar fi membrii familiei, prietenii şi colegii de serviciu ai lui Julian. Izolarea mea şi alte câteva situaţii care au atras atenţia au fost puse pe seama pierderii memoriei în urma traumei prin care trecusem. Cel mai greu a fost la înmormântare, atunci când mama a spus că este convinsă că eu sunt Franz, şi când am văzut-o înnebunită de durere. Şi când am ascultat discursurile ţinute în amintirea mea şi mi-am dat seama cât de mulţi oameni mă iubeau. După înmormântare, am renunţat la serviciu, adică la serviciul lui Julian şi m-am întors în Kalymnos. Helena şi cu mine am avut o nuntă restrânsă la care o invitasem doar pe mama dintre toate rudele mele. Dar ea n-a vrut să vină. Ea crede că eu i-am furat-o pe Helena lui Franz şi că Helena l-a înşelat pe Franz. Am vorbit foarte rar cu ea până când s-a născut Ferdinand. Dar după ce i-am trimis câteva poze cu băiatul, am vorbit la telefon. Vedem ce va fi.

— Şi Helena… ştie ceva?

Franz Schmid a clătinat din cap.

— De ce faci asta? m-a întrebat el. Îmi dai o frânghie şi te legi de celălalt capăt al ei, şi-mi zici că dacă te ucid, nimeni nu va afla nimic.

— Lasă-mă să te întreb altceva, Franz. Nu este greu să duci toată această povară singur?

Nu mi-a răspuns.

— Dacă tu mă ucizi acum, tot singur vei rămâne. Nu doar că eşti vinovat de o crimă pasională, dar vei mai avea şi un caz de omor calificat. Asta îţi doreşti?

— Nu-mi dai de ales, Nikos.

— Oamenii au întotdeauna de ales.

— Atunci când poate că este vorba despre propria viaţă, poate. Dar acum am o familie la care trebuie să mă gândesc. Îmi iubesc familia, ei mă iubesc pe mine şi eu sunt dispus să fac orice sacrificiu pentru ei. Liniştea mea sufletească. Viaţa ta. Este chiar aşa bizar oare?

Am căzut. Am izbutit să zăresc cordelina dispărând în mâna lui Franz şi am ştiut că totul s-a terminat. Dar apoi şaua s-a strâns în jurul pulpelor şi spatelui meu şi m-am legănat încetişor în cordelina elastică.

— În niciun caz nu este bizar, i-am răspuns eu.

Pulsul mi-a scăzut, ce era mai rău a trecut şi nu-mi mai era teamă să mor. Apoi i-am zis:

— Nu este bizar, pentru că eu tocmai de aceea am venit: să-ţi redau liniştea sufletească.

— Imposibil.

— Evident că nu pot să-ţi redau complet liniştea, doar ţi-ai omorât fratele. Dar pot să te asigur că nu trebuie să te temi că te voi da în vileag şi că mereu va trebui să te uiţi în urma ta.

A râs.

— Pentru că acum în sfârşit s-a terminat totul şi eu voi fi arestat?

— Nu vei fi arestat. În niciun caz de mine.

Franz Schmid s-a lăsat pe spate. Cu frânghia strânsă în mână, nu era decât o chestiune de rezistenţă: cât timp va izbuti să ţină sfoara. Era în regulă. Eram perfect împăcat cu gândul că totul avea să se termine astfel. Acesta era unul dintre finalurile pe care le puteam accepta.

— Şi de ce nu vrei să mă arestezi? s-a mirat Franz.

— Pentru că vreau să-mi întorci serviciul.

— Ce serviciu?

— Liniştea sufletească. Şi atunci eu nu te voi putea aresta fără să fiu şi eu arestat.

Am observat cum îi zvâcnesc venele şi cum se încordează tendoanele mâinii. Muşchii de la gât erau tensionaţi şi răsufla greu. Am înţeles atunci că nu-mi rămăseseră decât câteva secunde. Secunde, pentru o propoziţie sau două în care să formulez toată istoria despre ziua care mi-a schimbat viaţa.

— Şi ce planuri ai pentru vacanţa de vară? l-am întrebat pe Trevor ducându-mi termosul la gură.

Trevor, Monique şi cu mine şedeam fiecare pe câte un bolovan. În spatele nostru se înălţa un perete de douăzeci şi ceva de metri, iar în faţă se înfăţişa un peisaj cu dealuri line. De jur-împrejur erau păşuni, iar ici-colo se zăreau vaci. În zilele senine ca aceasta, de pe vârful acelui perete stâncos se vedea coloana de fum a fabricii din Sheffield. Deja terminaserăm traseul de căţărare, soarele apunea deja, mai aveam să luăm o simplă gustare şi să ne întoarcem. Termosul fierbinte îmi ardea vârfurile crăpate ale degetelor, iar ceaşca mi se părea foarte alunecoasă deoarece tocmai mă unsesem pe degete cu Eight Hour Cream de la Elizabeth Arden. Era un produs cosmetic inventat în anii 1930, dar despre care eu şi sute de alţi alpinişti descoperiserăm că este mai eficientă decât orice altă cremă specială pentru căţărători, care pretindea că grăbeşte formarea unui strat nou de piele.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Trevor.

Fusese greu să leg o conversaţie cu el. Şi Monique fusese la fel. Pe drum dinspre Oxford, şi cât timp ne-am căţărat, eu, cel cu inima frântă, am făcut conversaţie. Trăncăneam întruna. Am glumit. Am vrut să fie o atmosferă plăcută. Evident că i-am observat cum schimbă priviri cu subînţeles între ei:

cine o să-i spună, tu sau eu? Dar am evitat cu obstinaţie să le dau prilejul s-o facă. Am continuat să umplu fiecare pauză din maşină trăncănind, ceea ce cu siguranţă li s-a părut o chestiune plină de energie, dar era vorba despre căţărări şi atunci totul este legat de energie. Urma să fie o tură de căţărări de o zi, deoarece Monique trebuia să se pregătească pentru examenul de licenţă în restul weekendului, deci probabil că intenţionau să aştepte până la întoarcere, astfel încât să evite să mai petreacă câteva ore cu mine în maşină, după ce lansau vestea bombă. Pe de altă parte, ardeau de nerăbdare să scape de piatra de pe inimă, să recunoască ceea ce au făcut, să-mi promită că nu se va mai întâmpla niciodată, să îmi înfrunte supărarea şi probabil chiar şi lacrimile. Dar după aceea, aveau să-mi ceară iertare, iar eu, în mărinimia mea, aveam să promit că puteam să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată nimic şi lucrurile aveau să reintre pe făgaşul normal. Da, poate că legătura dintre noi avea să fie chiar mai puternică, de îndată ce ne vom fi dat seama ce riscam să pierdem: unul pe altul.

Toată ziua făcuserăm trasee nemarcate, adică a trebuit să urcăm şi să fixăm noi pitoanele proprii acolo unde ne permitea stânca. Evident că acest tip de căţărări este mai riscant decât căţăratul pe rute cu spituri fixate deja, deoarece poate că tu ai bătut un piton doar puţin în perete, iar acela poate să se desprindă rapid dacă vei cădea. Dar eu m-am căţărat surprinzător de bine, date fiind starea psihică în care eram şi supărarea mea. Şi am fost mai relaxat, aproape indiferent, pe măsură ce devenea tot mai greu să introduc pitoane mai bune şi mai rezistente. Dar Trevor şi Monique erau întorşi pe dos, mai ales Trevor, care brusc a trebuit să-şi pună siguranţe peste tot, inclusiv pe rutele uşoare, ceea ce dura enervant de mult timp.

— Dar tu ce planuri de vacanţă ai? m-a întrebat Trevor şi a muscat din sandvici.

— O să lucrez acasă, la tatăl meu, în Atena, i-am răspuns. Vreau să strâng bani ca să călătoresc până

în Franţa şi să-i cunosc pe părinţii lui Monique.

I-am zâmbit lui Monique care mi-a zâmbit înapoi cam stânjenită. Cu siguranţă uitase că în urmă cu nici trei luni studiaserăm harta împreună, găsind podgorii şi pereţi stâncoşi abrupţi şi am discutat entuziasmaţi mici detalii de ordin practic, precum expediţia în Himalaya.

— Trebuie să-ţi spunem, a început Trevor pe un ton domol şi apoi şi-a lăsat privirea în pământ.

Am simţit cum mă trece un val de căldură şi cum inima îmi stă în loc.

— Şi eu m-am gândit să fac o excursie în Franţa în vara aceasta, a spus Trevor şi a continuat să mestece.

La ce dracu' se referea? Nu aveau de gând să-mi povestească ce s-a întâmplat? Despre acest pas greşit pe care l-au făcut, Monique care se simţea singură pentru că o neglijasem, iar Trevor, într-un moment de slăbiciune a cedat? Nu aveau niciun fel de scuză, evident, dar nu regretau cele întâmplate? Şi nici nu intenţionau să spună că asta nu avea să se mai întâmple niciodată? Oare nu aveau de gând să spună nimic despre asta? Trevor în Franţa. Oare ei doi… intenţionau să meargă pe traseul pe care eu şi Monique îl plănuiserăm pentru noi?

M-am uitat la Monique, dar şi ea îşi lăsase ochii în pământ. Atunci m-am luminat. Atunci am înţeles că fusesem orb, deoarece ei mă orbiseră. Ceva negru, dureros şi imens mi-a cuprins inima. Senzaţia aceea nu putea fi stăvilită, era de parcă stomacul mi s-ar fi întors pe dos şi voma aceea împuţită şi galben-verzuie ar fi încercat să iasă. Nu exista nicio cale de ieşire: gura, nasul, urechile, orbitele toate erau încleştate. Apoi voma mi-a umplut capul şi eu a trebuit să mă concentrez din toate puterile ca să mă abţin, să blochez stomacul.

Am observat că Trevor îşi aduna curajul să spună ceva. Se pregătea de punctul culminant. Apoi a tras aer în plămâni, iar pieptul i s-a umflat şi spatele i s-a lăţit şi mai mult. Spatele lui alb pe care-l zărisem pe

fereastră. A încercat să spună ceva. Dar i-am luat-o înainte:

— Ştiţi ceva? Am chef să mai fac o urcare înainte să plecăm.

Trevor şi Monique s-au uitat dezorientaţi unul la altul.

— Eu… a început Monique.

— Nu durează mult, i-am spus eu. Mă duc doar pe Exodus.

— De ce? s-a mirat Monique. Doar ai fost acolo azi.

— Pentru că vreau să urc fără coardă, i-am spus eu.

Cei doi s-au holbat la mine şi s-a făcut aşa de linişte, încât auzeam discuţia dintre căţărătorul şi secundul care strigau unul către celălalt la o sută de metri distanţă de noi. Mi-am pus încălţămintea pentru căţărat.

— Nu glumi cu asta! a spus Trevor râzând agitat.

M-am uitat la Monique şi ea a înţeles că nu glumesc.

Mi-am frecat degetele unsuroase de cremă de pantaloni, m-am ridicat în picioare şi m-am dus în dreptul peretelui. Exodus era o rută pe care o ştiam pe de rost, o parcursesem de mai mult de zece ori cu coardă. Era un traseu uşor până la o arcadă – cel mai greu punct – unde la final trebuia să dai totul, trebuia să renunţi la echilibru şi trebuia să te întinzi rapid cu mâna stângă spre o mică priză, care şi ea este orientată în jos, astfel încât doar forţa de frecare pe piatră te poate împiedica să nu cazi. Şi pentru că este vorba despre frecare, am observat de jos că priza aceea era albă de la creta celorlalţi căţărători care îşi băgaseră mâinile în cutia cu cretă fix înainte de acest salt, ca să se asigure că au pielea cât se poate de uscată.

Când rămâneai atârnat în aer, nu trebuia decât să-ţi muţi mâna dreaptă pe o priză mare, să-ţi pui picioarele pe o suprafaţă dreaptă ca un prag, şi apoi să parcurgi cu uşurinţă cei câţiva metri rămaşi.

După ce ajungeai sus, puteai să cobori foarte simplu şi fără coardă pe partea cealaltă a stâncii.

— Nikos… m-a strigat Monique, dar eu deja începusem să escaladez.

După zece secunde urcasem deja destul de sus. Tăcerea a intervenit brusc între ei, şi atunci am ştiut că ei şi-au dat seama că nu aveam protecţie. Adică urcam fără coardă şi fără nici un alt dispozitiv de siguranţă. I-am auzit înjurând, dar am continuat ascensiunea. Am trecut şi de punctul după care nu mă mai puteam răzgândi, deoarece n-aş mai fi putut să cobor. Era absolut fantastic! Piatra. Moartea. Era mai bun decât orice băutură alcoolică din lume, stânca mă făcea să mă forţez şi să uit orice altceva şi, pentru prima dată de când mă urcasem în copac şi îi zărisem pe Trevor şi Monique făcând sex, nu mă mai durea absolut nimic. Eram atât de sus acum, încât dacă aş fi făcut o greşeală, dacă aş fi alunecat, dacă mi-aş fi pierdut energia sau dacă se rupea vreun punct de care mă ţineam, nu doar că aş fi căzut şi m-aş fi lovit. Aş fi murit. Umblă vorba că aceia care fac căţărări libere şi-au programat mintea să nu se gândească la moarte, pentru că dacă te gândeşti la ea, muşchii se încordează, sistemul de oxigenare al corpului se blochează, nivelul acidului lactic creste şi vei cădea. Dar în cazul meu, totul a fost pe dos. Cu cât mă gândeam mai mult la moarte, cu atât mai uşor mi se părea să mă caţăr.

Mă aflam în punctul cel mai dificil al traseului. Tot ce trebuia să fac era să-mi înclin corpul spre stânga şi mi-aş fi oprit căderea cu mâna stângă dacă aş fi apucat micuţul şi unicul prag. M-am oprit. Nu pentru că ezitam, ci ca să mă bucur de clipa aceea. Să mă bucur de frica lor.

M-am sprijinit pe degetul mare de la piciorul stâng, mi-am lăsat piciorul drept să atârne sub mine, ca o contragreutate, şi m-am lăsat spre stânga. Am auzit ţipătul îngrozit al lui Monique şi m-au trecut fiori de plăcere când m-am desprins din punctul de echilibru şi m-am abandonat forţei gravitaţionale. Mi-am întins mâna stângă, am atins acel prag şi m-

am prins cu putere de el. Astfel, am oprit căderea înainte ca ea să fi început. Mi-am pus şi mâna dreaptă pe pragul mare şi mi-am urcat şi picioarele pe platoul acela. Eram în siguranţă. Şi, iniţial, am simţit o stare de enervare foarte puternică. Ceilalţi doi căţărători, cei doi bărbaţi englezi mai în vârstă, veniseră lângă Monique şi Trevor, iar când m-au văzut că sunt în siguranţă, şi-au exprimat direct şi cu voce tare dezaprobarea. I-am auzit rostind aceleaşi platitudini despre căţăratul liber, cum că ar trebui să fie interzis, că escaladarea munţilor presupune evaluarea riscurilor, şi nu este o joacă în care miza este moartea, şi că oamenii ca mine le dau un exemplu prost căţărătorilor mai tineri. Am auzit-o pe Monique luându-mi apărarea că nu există căţărători mai tineri de faţă astăzi, dacă nu le este cu supărare celor doi domni, le-a spus ea. Trevor însă nu a spus nimic.

Acum că aveam o priză bună pe stâncă şi mă puteam odihni puţin ca să elimin acidul lactic din muşchi înainte de ultima porţiune de câţiva metri pe care o mai aveam de parcurs, m-am folosit de o tehnică foarte cunoscută, prin care mă împingeam când cu şoldul stâng, când cu cel drept de perete, în timp ce mă ţineam când cu mâna stângă, când cu mâna dreaptă. Când şoldul drept s-a atins de suprafaţa stâncii, am simţit că mă împunge ceva în coapsă. Era tubul cu crema Elizabeth Arden din buzunarul meu.

În anii care au urmat, am încercat să reconstitui acel episod, am încercat să derulez scena înapoi în mintea mea, dar mi-a fost imposibil. Nu pot decât să trag concluzia că noi, oamenii, nu suntem în stare decât într-o măsură uluitor de mică să ne amintim un gând care ne-a trecut prin minte, şi că ideile sunt asemenea viselor care alunecă, şi noi nu putem continua firul logic al ideii de la care am pornit iniţial, din pricina faptelor săvârşite şi care pot fi demonstrate.

Şi ceea ce am făcut în acea după-amiază de vineri în Peak District, în Anglia, a fost să-mi menţin

echilibrul şi să alternez susţinerea când pe un picior, când pe altul, să mă ţin cu mâna dreaptă, în timp ce mi-am vârât mâna stângă în buzunarul de la pantaloni. După aceea, m-am răsucit cu şoldul stâng înspre perete, şi mi-am vârât mâna în buzunar când eram ferit de privirea celor de la poalele versantului. În plus, ei erau oricum angrenaţi într-o discuţie despre etică în cazul căţăratului sinucigaş.

Cu mâna în buzunar, am desfăcut dopul cremei, am strâns tubul, am luat nişte cremă grasă între două degete. Am continuat să mă ţin cu forţă în mâna dreaptă, în timp ce m-am prins cu mâna stângă de punctul de susţinere al prispei, dând impresia că vreau să-mi ajustez poziţia puţin, în timp ce, de fapt, ungeam stânca cu crema albă. Am decis că era imposibil să deosebeşti crema de calcarul alb care era acolo dinainte. Mi-am şters mâna pe partea interioară a pulpei, unde ştiam că nu se vor vedea urmele dacă stăteam cu picioarele adunate. Apoi m-am căţărat pe ultima porţiune care era foarte uşoară.

Până când m-am dat jos pe cealaltă parte a peretelui şi am ocolit muntele ca să mă întorc, cei doi căţărători plecaseră, i-am văzut mergând pe potecă între păşuni. Norii se apropiau dinspre vest.

— Tâmpitule! a şuierat Monique care stătea cu rucsacul în spate şi era gata de plecare.

— Şi eu te iubesc, i-am spus şi mi-am dat jos încălţările de căţărare. Acum e rândul tău, Trevor.

El m-a privit mirat.

În ficţiune, forţa unei priviri este de multe ori importantă într-o naraţiune. Din punct de vedere literar, această regulă a scrierii ajută autorul să povestească eficient şi uneori să aibă un impact asupra cititorului. Dar după cum ziceam, nu sunt specialist în interpretarea limbajului corpului şi nici în analizarea stărilor de spirit ale celorlalţi, dar, deducând din acţiunile lui, Trevor ştia. Ştia că eu ştiam. Şi că acesta era modul prin care puteam să fim chit; să sfideze moartea în acelaşi fel ca mine. Şi că acela era singurul mod prin care putea să

demonstreze că mă respectă şi să spere că eu aveam să-l iert.

— Gestul tău tâmpit n-o să te facă să pari mai puţin idiot dacă îl pui şi pe el să facă ceva la fel de tâmpit! a şuierat Monique.

Avea lacrimi în ochi. Poate de aceea n-am mai auzit nimic din restul tiradei ei. M-am uitat la lacrimile ei şi m-am gândit dacă sunt pentru mine. Pentru noi. Sau dacă erau din cauza decăderii morale a lui Trevor şi a ei, o decădere care era atât de contrară fiinţei lui Monique. Sau poate plângea din cauza cuţitului pe care avea să-l înfigă în mine în scurt timp, dar se pare că avea nevoie de mai mult curaj decât îşi închipuise. Dar, după un moment, mi-am luat gândul de la asta.

Şi când Monique şi-a dat seama că eu nu o mai ascultam şi că nu mă mai uitam la ea, ci în spatele ei, deasupra ei, s-a răsucit şi a văzut că Trevor escalada deja muntele. A ţipat. Dar Trevor trecuse deja de punctul în care s-ar fi putut răzgândi şi s-ar fi putut întoarce. Trecuse de punctul acela în care şi eu m-aş fi putut răzgândi.

Nu, nu este adevărat, l-aş fi putut avertiza. L-aş fi putut determina să încerce să găsească o altă rută, o altă priză cu ajutorul căreia să treacă de acel punct foarte dificil. Aş fi putut să o fac. Oare am luat în calcul asta? Nu-mi amintesc. Ştiu că mi-a trecut prin minte, dar oare când? Chiar atunci, în acele momente, sau după aceea? Ce meandre a urmat memoria mea ca să nu mă elibereze sau, cel puţin, să găsească circumstanţe atenuante? Iarăşi, nu ştiu. Şi care durere ar fi fost mai mare? Aceea că urma să trăiesc cu gândul că Trevor pleca în Franţa în vara aceea şi că poate avea să trăiască tot restul vieţii cu Monique? Sau aceea că oricum i-aş fi pierdut pe amândoi? Şi ar fi fost oare vreuna dintre suferinţele mele mai chinuitoare decât să fi trăit cu Monique, să fi trăit o minciună, să fi trăit în îndoială, ştiind că toată căsnicia noastră era falsă şi bazată nu pe dragoste reciprocă, ci pe o vinovăţie comună? Că

piatra ei de temelie era piatra funerară a bărbatului pe care Monique l-a iubit mai mult decât pe mine?

L-aş fi putut avertiza, dar n-am făcut-o.

Pentru că aş fi ales – atunci, ca şi acum – să trăiesc împreună cu ea în minciună, îndoială şi vinovăţie. Şi dacă eu, atunci, în clipele acelea, aş fi ştiut că asta nu este posibil, mi-aş fi dorit să fi fost eu cel care a căzut. Dar n-am ştiut asta. Şi a trebuit să-mi trăiesc viaţa mai departe. Până azi.

Nu-mi amintesc decât crâmpeie din acea zi. Vreau să spun că, evident, amintirile acelea există stocate undeva, dar n-am deschis niciodată acel cufăr.

Ceea ce îmi amintesc este drumul spre Oxford, când ne întorceam acasă cu maşina. Era noapte şi trecuseră mai multe ore de când trupul lui Trevor fusese luat de acolo, de când Monique şi cu mine dăduserăm declaraţii la poliţie şi încercaserăm să-i explicăm mamei lui Trevor ce s-a întâmplat, în timp ce plânsetele tatălui său spintecau văzduhul de durere.

Eu conduc, Monique e tăcută, suntem pe M1, undeva între Nottingham şi Leicester, temperatura a coborât brusc după ce a început ploaia, iar eu pornesc încălzirea în scaunele maşinii şi ştergătoarele de parbriz, şi mă gândesc că dovezile se vor şterge, dovezile a ceea ce făcusem eu cu acel prag de stâncă. Şi în maşina model coupé, îmi zice Monique deodată că miroase a parfum, şi observ cu coada ochiului cum se întoarce spre mine şi se uită în poala mea.

— Ai o pată albă pe interiorul pulpei.

— Pudră, zic eu repede, fără să-mi iau ochii de la drum.

De parcă aş fi presimţit că ea avea să arate pata şi m-aş fi pregătit să dau o explicaţie.

Am parcurs restul drumului în tăcere.

— Ţi-ai ucis cel mai bun prieten, a spus Franz Schmid.

Tonul lui nu era nici acuzator, nici şocat, ci pur şi simplu suna precum constatarea unui fapt.

— Acum ştii despre mine la fel de mult cât ştiu eu despre tine, am zis.

Franz s-a uitat la mine.

O pală de vânt i-a mângâiat bretonul.

— Vrei să spui că nu trebuie să mă tem de tine. Dar crima ta s-a prescris, nu mai poţi fi pedepsit.

— Tu crezi că eu nu am fost pedepsit, Franz? l-am întrebat şi am închis ochii.

Nu mai conta dacă dădea drumul corzii sau dacă mă salva, pentru că i-am mărturisit faptele mele. Evident că el nu avea cum să mă absolve de păcate. Dar el putea, noi doi puteam să ne oferim unul altuia o povestire care transmitea că nu suntem singuri şi că amândoi am păcătuit. Asta nu face gestul meu mai scuzabil, dar îl face omenesc. A greşi e omeneşte. Şi asta mă face şi pe mine om. Şi la fel şi pe Franz. Oare înţelegea asta? Că am venit aici ca să-l transform într-un om? Şi să redevin eu însumi om? Înţelegea că eu aveam să fiu izbăvirea lui şi el, a mea? Am deschis ochii şi m-am uitat la mâna lui.

Se lăsase întunericul deja când ne îndreptam spre maşină, iar Franz a trebuit să o ia înainte şi eu să merg în urma lui. De sub noi se auzeau valurile măturând şi lovind stâncile, asemenea unui animal sălbatic care îşi dă seama că i-a scăpat prada, în timp ce eu mă concentram să păşesc fix acolo unde călca Franz pe cărarea îngustă şi abruptă.

— Ai grijă aici, a spus Franz, dar tot m-am lovit de bolovanul mare desprins din perete şi peste care el trecuse.

Am auzit cum bolovanul se rostogolea cu putere pe munte în jos, dar nu am văzut nimic. Un oftalmolog îmi spusese că unul dintre cele mai previzibile aspecte ale corpului uman este acela că ochii noştri pierd cel puţin 25% din acuitate până când atingem vârsta de şaizeci de ani. Dar eu am

observat că văd mai prost de atât. Sau poate văd mai bine, având în vedere că eu mi-am înţeles mai bine propria poveste. Am continuat să mergem şi, când am trecut de colţul unei stânci, am zărit luminile caselor de pe malul mării.

Franz m-a salvat de pe Piscul Vulturului prin forţa picioarelor şi folosindu-se de peretele de stâncă pentru a se apropia mai mult de prima boltă, şi în acelaşi timp a recuperat îndeajuns de mult din coardă încât a putut să facă un nod la capătul acesteia. După ce m-am legănat înainte şi înapoi, am reuşit să ajung cu picioarele pe platou, fix la marginea prăpastiei, chiar în clipa în care soarele apunea.

Când am ajuns în parcare şi ne-am urcat în maşină, Helena l-a sunat pe Franz.

— Totul este în regulă cu noi, draga mea, doar că a durat căţăratul mai mult decât am estimat.

Pauză. Pe faţa lui s-a aşternut un zâmbet larg.

— Spune-i că tata vine acasă imediat şi o să-i citească, şi că vă iubesc.

M-am uitat în larg. Uneori ni se pare că viaţa este plină de alegeri imposibile. Dar asta poate pentru că nu ne dăm seama de cele mai simple alegeri. Aceasta este dilema, răscrucea de drumuri nemarcate care se ivesc în gândurile noastre. La Oxford, într-o discuţie despre celebra poezie a lui Robert Frost, *The road not taken*[15], am afirmat, fără să fiu lipsit de o oarecare aroganţă tipică tinerilor, că era evident un omagiu adus individualismului, un sfat pe care ni-l dădea nouă, tineretului, să urmăm calea mai puţin umblată, „take the one less travelled by”, pentru că „that made all the difference”, adică asta va schimba lucrurile, aşa cum reiese din ultimele două versuri. Dar profesorul nostru în vârstă de şaizeci de ani ne-a zâmbit şi ne-a spus că, tocmai datorită acestei interpretări naive şi optimiste, poezia lui Robert Frost a fost coborâtă la acelaşi nivel cu scriitura lui Khalil Gibran şi a lui Paulo Coelho, şi de aceea a avut un succes atât de

răsunător în rândul maselor. Ne-a mai spus apoi că punctul slab al poeziei îl constituie ultimul vers, pentru că nu este clar scris şi poate fi interpretat drept o încercare nereuşită de a exprima o concluzie relevantă pentru mesajul pe care-l transmite poezia; aceea că trebuie să alegi. Că nu ştii nimic despre ce îţi aduce fiecare drum, nu ştii nici care este calea mai puţin bătătorită, „less travelled by”, deoarece nu poţi vedea drumurile până departe. Şi nici nu poţi şti încotro duce calea pe care n-ai urmat-o. Aşa cum scrie autorul, drumul pe care-l alegi te va duce la alte drumuri şi nu te vei întoarce niciodată la această răscruce la care te afli acum. În asta constă poezia, a conchis profesorul nostru hotărât. Melancolia. Poezia nu vorbeşte despre drumul pe care l-ai ales, ci despre cel pe care nu l-ai urmat.

— Scrie clar şi răspicat încă din titlu, a spus profesorul. Dar noi, oamenii, interpretăm totul în funcţie de propriile noastre nevoi. Învingătorii scriu istoria războiului în care ei sunt singurii oameni corecţi, teologii interpretează Biblia în aşa fel încât să-i confere bisericii cât mai multă putere şi noi folosim o poezie ca să spunem că nu trebuie să ne simţim nefericiţi, chiar dacă nu ne-am ridicat la aşteptările părinţilor noştri şi nici nu le-am călcat pe urme. Desfăşurarea adevărată a războiului, textul adevărat al Bibliei, intenţia reală a poetului este ceva în subsidiar. Sau cum?

Franz a pus telefonul înapoi pe consola dintre noi, dar nu a răsucit cheia în contact, ci a rămas nemişcat uitându-se în larg, ca mine.

— Eu tot nu te înţeleg, a spus el. Eşti poliţist.

— Nu, i-am spus eu. Nu sunt poliţist. Pur şi simplu nu am fost niciodată poliţist, ci am lucrat ca unul. Tu trebuie să înţelegi că în povestea mea, eu sunt ca tine, Franz. Julian te-a trădat pe tine, exact aşa cum Trevor m-a trădat pe mine. Şi boala geloziei ne-a transformat pe amândoi în ucigaşi. O sentinţă pe viaţă în Grecia înseamnă că poţi fi eliberat condiţionat după şaisprezece ani. Eu am

ispăşit o pedeapsă mai lungă, de treizeci şi doi de ani. Nu aş vrea să ţi se întâmple şi ţie acelaşi lucru.

— Nici măcar nu ştii dacă mi-a părut rău pentru fapta mea, a spus Franz. Poate că nu simt nevoia să mărturisesc fapta asta ca să fiu împăcat cu mine. Şi în ceea ce te priveşte, puteai foarte bine să mergi la un preot cu mărturisirea ta.

— Mai există un motiv pentru care am venit, i-am răspuns eu.

— Şi anume?

— Tu reprezinţi drumul pe care eu nu l-am urmat. Trebuia să văd cum arată acest drum.

— La ce te referi?

— Tu ai ales-o pe ea, tu ai ales-o pe cea care – nevinovată sau nu – a constituit motivul pentru care ţi-ai ucis fratele. Eu voiam să ştiu dacă poţi trăi cu acest gând. Poţi trăi fericit cu cineva pentru care ai ucis un alt om, iar relaţia voastră se află în umbra unei pietre funerare? Întotdeauna am crezut că eu n-aş fi putut să trăiesc aşa.

— Şi acum, că ai văzut cum arată şi cealaltă cale şi ştii că este posibil, ce-ai de gând să faci?

— Asta este o altă poveste, Franz.

— O să mi-o spui vreodată?

— Poate.

Peste două zile, Franz m-a dus cu maşina la aeroport. Nu am vorbit prea multe în acele zile, de parcă am fi fost goi pe interior. Eu îmi petrecusem mai mult timp cu Ferdinand şi Helena, şi în ultima seară, Ferdinand a insistat să-i spun eu povestea de noapte bună. Nu am observat nicio urmă de gelozie din partea lui Franz, ci doar ne zâmbea mulţumit, probabil pentru că observa cum micuţul Ferdinand începuse să fie cam autoritar. După ce Ferdinand şi-a pupat părinţii de noapte bună, eu m-am aşezat lângă patul lui şi i-am povestit mitul lui Icar şi al tatălui său. Dar, aşa cum făcuse şi tatăl meu cu mine, eu am creat propria mea versiune, de data

aceasta cu final fericit, în care amândoi au evadat nevătămaţi din închisoarea din Creta.

Când am virat înspre terminalul aeroportului, a început să plouă torenţial şi am rămas în maşină până s-a mai domolit. Paleochora era acoperită de un nor cenuşiu. Franz purta aceeaşi cămaşă de flanel ca atunci când l-am văzut prima dată la secţia de poliţie, în urmă cu cinci ani. Poate cămaşa a fost cea care m-a făcut să-mi dau seama că şi el îmbătrânise. Stătea cu amândouă mâinile pe volan şi se uita afară, de parcă şi-ar fi făcut curaj să-mi spună ceva. Eu nu speram decât să nu fie ceva prea covârşitor. Când într-un final a vorbit, nici nu s-a uitat în ochii mei.

— Ferdinand m-a întrebat azi-dimineaţă unde sunt copiii tăi şi mama lor. Când i-am spus că nu ai copii şi nici soţie, m-a rugat să-ţi dau asta.

Franz şi-a lăsat capul în jos şi a scos din buzunarul gecii un ursuleţ micuţ şi uzat şi mi l-a întins.

Atunci m-a privit. Am râs amândoi.

— Şi asta, a mai adăugat el.

Era o fotografie pe care părinţii lui o scoseseră la imprimantă pe hârtie fotografică pentru mine. În poză, îl învârteam pe Ferdinand exact aşa cum îl văzusem şi pe Franz că obişnuia să facă.

— Mulţumesc!

— Cred că ai putea fi un bunic foarte bun.

M-am uitat la fotografie. Helena o făcuse.

— O să-i povesteşti vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Helenei?

Franz a clătinat din cap. Apoi a continuat:

— Aş fi putut să o fac la început, şi evident că ar fi trebuit să o fac, dar acum nu mai am dreptul să-i spulber povestea pe care o crede. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, ea şi-a clădit viaţa şi şi-a întemeiat o familie pe baza acestei poveşti.

Am încuviinţat.

— Poveşti, am repetat şi eu.

— Dar… a început el şi apoi s-a oprit.

— Dar?

A suspinat.

— Uneori am senzaţia că ştie.

— Cum aşa?

— Mi-a spus odată ceva. Mi-a spus că mă iubeşte şi i-am spus şi eu că o iubesc, şi apoi m-a întrebat dacă o iubesc aşa de mult încât să ucid pe cineva pe care-l iubesc mai puţin, doar pentru ca ea să fie doar a mea. A fost ceva în modul în care a zis-o. Apoi m-a sărutat înainte să apuc să-i răspund şi a schimbat subiectul.

— Cine ştie? i-am spus eu. Ce folos ar fi să ştie cineva?

Ploaia s-a oprit.

Când m-am urcat în avion, toţi norii se risipiseră.

Când m-am dus la culcare în seara aceea, acasă, în apartamentul din Atena, am aşezat ursuleţul pe raftul de deasupra patului, iar apoi am luat de acolo un plic şi l-am desfăcut. Avea timbru de Paris şi data de-acum două luni. Am scos scrisoarea şi am citit-o încă o dată. Scrisul ei nu se schimbase deloc în toţi aceşti ani.

Era trecut bine de miezul nopţii când am reuşit în sfârşit să adorm.

3 luni mai târziu

— Mulţumesc pentru o zi perfectă, mi-a spus Victoria Hässel şi a închinat paharul. Cine ar fi crezut că Atena are locuri atât de bune pentru căţărări. Şi că tu ai o rezistenţă fizică atât de bună.

Mi-a făcut cu ochiul, ca să fie sigură că m-am prins de dubla semnificaţie a vorbelor ei.

Victoria m-a contactat la câteva zile după ce m-am întors din Kalymnos şi ne-am scris săptămânal după aceea. Distanţa, lipsa unor prieteni comuni sau poate faptul că nu ne cunoşteam prea bine au fost factorii care m-au făcut să am încredere în ea. Nu legat de crimă, ci de iubire. În ceea ce mă priveşte,

i-am destăinuit iubirea mea pentru Monique. În ceea ce o privea pe ea, viaţa ei amoroasă era mai bogată şi mai variată. Iar când mi-a scris că merge în Sardinia ca să-şi cunoască noua pasiune, un căţărător francez, şi că ar fi vrut să facă un ocol pe la Atena, eu nu am fost prea convins că era o idee bună. I-am spus şi i-am explicat că îmi plăcea distanţa, că aveam sentimentul că vorbesc cu o duhovnică ce nu putea să-mi vadă chipul.

„Mi-aş putea trage o pungă de hârtie pe cap”, mi-a scris ea drept răspuns. „Dar în afară de punga aceea n-o să mai am nimic pe mine.”

— Fratele tău are un apartament la fel de frumos ca acesta? m-a întrebat Victoria, în timp ce făceam ordine pe masa din sufragerie şi duceam farfuriile pe blatul din bucătărie.

— Are unul mai frumos şi mai mare.

— Eşti invidios?

— Nu. Eu sunt…

— Fericit?

— Aş zice mulţumit.

— Şi eu la fel. Atât sunt de mulţumită, încât mai că îmi pare rău că trebuie să plec în Sardinia mâine.

— E cineva care te aşteaptă şi am auzit că şi acolo poţi face căţărări în locuri uimitoare.

— Nu eşti gelos?

— Pe căţărat sau pe iubitul tău? Cred că el ar trebui să fie gelos pe mine.

— Eram singură atunci când ne-am cunoscut în Kalymnos.

— Mi-ai spus. Şi eu sunt un bătrânel foarte fericit care a avut onoarea să te împrumute pentru o scurtă perioadă.

Ne-am luat paharele de vin şi am ieşit pe balcon.

— Ai luat vreo decizie în ceea ce o priveşte pe Monique? m-a întrebat ea în timp ce admiram priveliştea spre Kolonaki, unde zumzetul produs de oameni şi restaurantele de la şosea urca până la noi pe aceeaşi tonalitate, dar crea o muzică veselă auzului.

Îi povestisem Victoriei despre scrisoarea pe care o primisem chiar atunci când mă întorsesem din Kalymnos, şi despre faptul că Monique rămăsese văduvă, se mutase la Paris, se gândise mult la mine şi voia să merg să mă întâlnesc cu ea.

— Da, i-am spus eu. Voi merge la ea.

— Va fi fantastic! a spus ea râzând şi a ridicat paharul.

— O, nu sunt chiar aşa de sigur, am spus eu şi am lăsat paharul pe măsuţă.

— De ce?

— Pentru că evident este prea târziu. Ne-am schimbat, nu mai suntem cei de-atunci.

— Dacă eşti atât de pesimist, atunci de ce vrei să mergi?

— Pentru că trebuie să ştiu.

— Ce să ştii?

— Unde duce cealaltă cale. Acel drum pe care nu l-am urmat. Vreau să ştiu dacă ar fi fost posibil să fiu fericit în umbra unei pietre funerare.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, dar doar de asta?

Am stat pe gânduri şi apoi i-am spus:

— Hai să-ţi arăt ceva, i-am spus.

M-am întors la ea cu ursuleţul şi fotografia cu mine şi Ferdinand.

— Ce dulce! Cine este acest băieţel?

— Acesta este fiul lui… apoi am tras aer adânc în piept ca să mă asigur că nu zic numele greşit: Julian Schmid.

— Normal, a spus ea.

— Ai observat asemănarea?

— Nu, dar văd că poartă căciula lui.

— Căciula?

A arătat cu degetul spre căciula alb cu albastru a lui Ferdinand.

— Astea sunt culorile clubului. Şi acea siglă este simbolul membrilor clubului HSV. Clubul al căror fani am fost şi eu, şi Julian.

Am încuviinţat. Un gând mi-a străfulgerat prin minte, dar l-am îndepărtat şi a dispărut. Şi m-am

gândit că Franz tocmai acum îşi schimbă sunetul de apel cu Led Zeppelin de pe telefonul lui şi alege o melodie mai sentimentală, ca să nu-şi divulge adevărata identitate. Aşa cum şi-a aruncat şi căciula St. Pauli în culorile curcubeului şi şi-a însuşit accesoriile fratelui său, şi îi minţea pe toţi din jurul lui, în fiecare zi, în permanenţă. Eu nu puteam face asta. Nu era vorba că aş fi avut scrupule, dar nu aveam nici talentul, nici îndrăzneala să îmi duc gestul până la capăt. Dacă aveam să merg la Paris, trebuia să-i povestesc lui Monique ceea ce făcusem în ziua aceea în Peak District.

Am condus-o pe Victoria la hotelul ei, deoarece avea să plece a doua zi dimineaţă. Apoi m-am dus acasă. Atena este un oraş pe care trebuie să înveţi să-l iubeşti. Dar eu am făcut un ocol şi am trecut prin cartierele mărginaşe mai rău famate, pentru că ştiam că nu voi putea adormi.

Poate Monique a bănuit totul de la început. Poate comentariul ei despre pata de pe pantalonii mei atunci când încălzirea din scaune a intensificat mirosul cremei Elizabeth Arden a fost modalitatea aleasă de ea ca să-mi zică. Să-mi spună că ştia ce făcusem, că ştia că, din cauză că mă înşelase, era şi ea întrucâtva vinovată, şi că drumurile noastre trebuiau să se despartă acolo.

Dar acum, târziu în viaţă, aceasta ar putea reprezenta şansa prin care ne-am găsit calea înspre acea răscruce unde fuseserăm mai demult, când ne-am despărţit. Acum, dacă doream şi dacă îndrăzneam, am putea să urmăm cealaltă cale. Eu, un ucigaş. Dar mi-am ispăşit pedeapsa, nu-i aşa? Eram în stare să mă bucur pentru fericirea lui Franz. Oare eram în stare să mă bucur şi pentru fericirea mea? La un colţ de stradă de care nu-mi aminteam, un câine vagabond a traversat fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, pesemne că adulmecase ceva.

COADA

Îi urăsc pe cei care se bagă în faţa mea la coadă.

Probabil pentru că mi-am petrecut prea mult timp din cei treizeci şi nouă de ani aşteptând la coadă.

Astfel încât, chiar dacă nu sunt decât două persoane în magazinul 7-Eleven în care lucrez şi femeia mai în vârstă s-a tot moşmondit să scoată portofelul, îl fixez cu o privire rece pe tânărul care s-a băgat în faţa ei. Poartă o geacă despre care ştiu că este marca Moncler pentru că îmi căutasem şi eu una la fel, dar am ajuns la concluzia că nu mi-o voi putea permite vreodată. Paltonul pe care l-am cumpărat de la Fretex înainte să vină iarna este frumos. Dar nu reuşesc să scap de mirosul femeii care l-a purtat înaintea mea. Cea care a fost prima la rând.

Nu se întâmplă adesea ca lumea să se strecoare în faţa altora la coadă aici, doar dacă este noapte şi clienţii sunt beţi, însă majoritatea sunt politicoşi în această ţară. Ultima dată când cineva a sărit rândul cu tupeu în timpul zilei a fost cu două luni în urmă. O femeie îmbrăcată elegant, care a negat că s-a băgat în faţă când i-am atras atenţia şi care m-a ameninţat că vorbeşte cu şeful meu şi se asigură că o să fiu concediată.

Tânărul se uită în ochii mei. Observ cum schiţează un zâmbet. Nu are pic de ruşine. Şi nici nu poartă mască.

— Iau doar un pachet de tutun General Snus, spune el, ca şi cum asta ar justifica de ce s-a băgat în faţă.

— Trebuie să vă aşteptaţi rândul, îi spun eu pe sub mască.

— Este chiar în spatele tău. Durează cinci secunde, zice el şi arată cu degetul.

— Trebuie să vă aşteptaţi rândul.

— Dacă mi l-ai fi dat, n-aş mai fi aici.

— Trebuie să vă aşteptaţi rândul.

— Trebuie să vă aşteptaţi rândul, mă imită el, exagerându-mi accentul. Haide odată, scorpie!

Îmi zâmbeşte mai larg, de parcă ar fi glumit. Poate-şi imaginează că poate vorbi aşa cu mine pentru că sunt o femeie plătită cu salariul minim, o imigrantă, a cărei piele este de altă culoare decât cea albă, aşa cum este a lui. Poate crede că împrumută ceva dintr-un limbaj tribal pe care crede că îl vorbesc. Sau poate fi ironic şi să parodieze rolul unui *băiat rău*. După ce îl privesc cu mai multă atenţie, elimin ultima opţiune: nu are profunzimea necesară, e un rol prea complex pentru el.

— Trebuie să vă daţi la o parte, îi spun eu.

— Trebuie să prind metroul. Haide!

— Poate nu ar fi fost nicio problemă, dacă i-aţi fi cerut permisiunea doamnei din faţa dumneavoastră.

— Metroul meu…

— Metroul circulă tot timpul, spun eu în huruitul produs de metroul aflat două etaje mai jos.

Când am început să lucrez aici, sora mea mai mică m-a întrebat dacă nu îmi este frică de terorişti cu gaz sarin. În timpul războiului civil, înainte să fugim, toată lumea se temea de gazul sarin. Se temeau că trupele de gherilă vor da cu gaz toxic, aşa cum ni s-a spus că a procedat o sectă japoneză la metroul din Tokyo prin anii '90. Sora mea avea nouă ani şi în fiecare noapte avea coşmaruri despre gaze toxice şi staţii de metrou.

— Trenul meu trece o singură dată prin cartier, şuieră el. Trebuie să ajung undeva, OK?

— Cu atât mai mult trebuia să cereţi permisiunea, răspund eu, făcând semn cu capul spre femeia din spatele lui, care găsise cardul cu care urma să plătească cele trei produse aflate pe tejgheaua din faţa mea.

Tânărul – la vreo douăzeci şi ceva de ani, presupun, ce merge în mod regulat la sală ca să ridice greutăţi şi să facă exerciţii intense – îşi pierde răbdarea de care, probabil, crede că a dat dovadă.

— Acum, negroteico!

Inima îmi bate mai tare, dar nu neapărat din cauză că a încercat să mă jignească. Nu ştiu dacă tipul este rasist sau doar încearcă să mă rănească cu o vorbă despre care presupune că m-ar provoca cel mai tare, cum ar fi de pildă să-mi fi zis piticanie, dacă aş fi fost mică de statură, sau să-mi fi zis lăptăreasă, dacă aş fi fost grasă. Mă doare în cot de prejudecăţile care îl chinuiesc pe el, inima îmi bate mai tare pentru că sunt speriată, pentru că un tip masiv se află în magazinul meu şi de câteva secunde încalcă regulile, ceea ce înseamnă că probabil are dificultăţi de autocontrol. Nu citesc nimic în pupilele lui şi nici din limbajul corporal nu-mi dau seama dacă e drogat, aşa cum erau adesea soldaţii, dar, desigur, ar putea fi vorba despre steroizi anabolizanţi. Fostul meu soţ spune că încerc să explic lumea din perspectivă chimică, pentru că sunt chimistă, ca în zicala aceea: dacă ai un ciocan, vezi cum toate problemele se transformă în cuie.

Aşa că, da, îmi este teamă, dar mi-a fost şi mai frică altădată. Şi sunt furioasă, dar am fost şi mai furioasă.

— Nu, spun cu calm.

— Eşti sigură? spune scoţând ceva din buzunarul gecii călduroase.

Un briceag roşu. Eliberează lama cuţitului. Ba nu, pila de unghii. Ridică mâna şi îmi arată degetul mijlociu. începe să îşi pilească unghia în timp ce îmi râde în faţă. Unul dintre dinţii din faţă are o pată neagră. Poate din cauza metamfetaminei, care conţine chimicale precum amoniacul şi fosforul roşu, şi care mănâncă smalţul. Dar poate fi şi din cauza unui periaj necorespunzător. Se întoarce spre femeia din spatele său.

— Hei, cucoană, mă laşi să fac nişte cumpărături?

Femeia se holbează la cuţit cu gura deschisă şi pare că încearcă să spună ceva, dar nu scoate niciun sunet, în schimb, dă din cap de zor, ca o ciocănitoare, şi scoate sunete ca şi cum ar respira cu dificultate în timp ce i se aburesc ochelarii.

Tânărul se întoarce spre mine.

— Vezi, gata. Acum haide.

Trag aer adânc în piept. Poate că l-am subestimat pe băiat. Oricum, este suficient de inteligent să ştie că sistemul de supraveghere al magazinelor 7-Eleven înregistrează imaginile, dar nu şi sunetul, astfel că, în cazul unui proces, faptul că m-a făcut „negroteică” nu va exista ca probă de necontestat sau ca reglementare legală ca fiind afirmaţie rasistă. Doar dacă bătrâna din spatele lui nu aude mai bine decât mine. Iar împotriva pilirii unghiilor nu există legi.

Mă întorc încet şi dau jos pachetul de tutun în timp ce evaluez situaţia.

După cum am spus, am stat la cozi toată viaţa şi mi le amintesc pe toate. Cozile pentru mâncare la care am stat împreună cu mama când eram mică. Coada din jurul camioanelor trimise de ONU când au început primele revolte. Coada de la policlinica unde sora mea a fost diagnosticată cu tuberculoză. Coada de la toaleta personalului de la universitate, pentru că nu existau toalete pentru studentele de la Facultatea de Chimie. Coada refugiaţilor care părăseau oraşul când a izbucnit războiul. Coada pentru a ne sui în barca pentru care mama mea vânduse tot ce aveam, astfel încât eu şi sora mea să prindem un loc. Noi cozi pentru mâncare într-un centru pentru refugiaţi, unde şansele să fii violată sau tâlhărită erau la fel de mari ca acasă, unde domnea războiul. Coada care s-a format când aşteptam să plec în altă ţară, într-un centru de primire a refugiaţilor, care oferea speranţa la o viaţă mai bună. Coada pentru a pleca din centrul de primire a refugiaţilor pentru a mi se permite să muncesc în această ţară care ne-a primit şi pe care o iubesc. O iubesc atât de mult, încât una dintre cele trei fotografii atârnate deasupra patului din micul apartament pe care îl împart cu sora mea este cu familia regală. Celelalte două sunt cu mama mea şi cu Madame Curie, eroinele mele.

Aşez pachetul cu tutun pe tejghea, iar tânărul scanează cardul de credit pe POS.

În timp ce aşteptăm ca plata să fie aprobată, deschid un sertar în care se află o cutie cu măşti chirurgicale noi. Deschid sticluţa de lângă cutie, scot o mască şi picur un strop din conţinutul ei gândindu-mă la sora mea. Ieri, ea a dat jos fotografia cu familia regală. A spus că membrii familiei regale au sărit peste rând. Într-un ziar s-a relatat cum cuplul regal primise deja vaccinul aşteptat de toţi locuitorii ţării. Guvernul ţării a invitat cuplul regal să urce primii în barca de salvare, fără să anunţe pe nimeni, înainte să le vină rândul, deşi restul populaţiei aştepta. Şi cei doi din fotografie au acceptat. Două persoane al căror unic rol este acela de a fi simboluri, de a uni ţara pe timp de război şi crize, au avut şansa să-şi îndeplinească sarcina cu ceva însemnat, să dea un exemplu poporului atunci când s-a pus problema ascultării apelurilor autorităţilor de a fi solidari şi disciplinaţi şi să ne aşteptăm răbdători rândul. Dar capetele regale, cei privilegiaţi, nu s-au comportat astfel. Au profitat de oportunitatea de a sări peste rând. Mi-am întrebat sora dacă ar face la fel. A răspuns că da, însă ea nu era căpitanul vasului. Eu i-am spus că feţele regale au făcut-o ca să conducă prin puterea exemplului, să le demonstreze oamenilor că vaccinarea era sigură. Sora mea mi-a spus că sunt naivă, că aceeaşi scuză a folosit-o şi căpitanul algerian când s-a scufundat nava cu refugiaţi şi el a fost primul care s-a urcat în barca de salvare.

POS-ul arată că plata a fost aprobată.

Scot masca din sertar şi i-o ofer.

Bărbatul se holbează nedumerit la mine în timp ce îşi vâră pachetul cu tutun în buzunar.

— Aveţi nevoie de ea în metrou, îi spun. Acum este obligatorie.

— Nu am timp să…

— Este din partea casei.

Tânărul zâmbeşte dispreţuitor, ia masca şi pleacă.

— Iar acum e rândul dumneavoastră, îi zâmbesc bătrânei.

Este aproape ora unsprezece noaptea când închid uşa garsonierei. Este foarte frig, pentru că pornesc căldura doar noaptea, când sunt acasă şi curentul electric este mai ieftin.

Sunt obosită şi nu aprind niciun bec, doar micul televizor, cu sonorul dat încet. Nu o văd pe sora mea, dar stă pe undeva în întuneric, iar glasul ei umple încăperea. Spune că locul unde lucrez este periculos. Că în urmă cu două luni, o femeie a murit în metrou, iar în sânge i s-au descoperit urmele unui organofosfat folosit la producerea insecticidelor, asemănător cu gazul sarin. Şi că acum acelaşi lucru s-a întâmplat cu un tânăr. Sora mea arată cu degetul spre ecranul televizorului, unde un crainic priveşte foarte afectat în camera de luat vederi.

În timp ce o ascult povestind vrute şi nevrute, îmi pregătesc ceva de mâncare, mai degrabă încălzesc mâncarea rămasă de ieri. Ei nu îi pregătesc nimic. Sora mea nu a mai mâncat de când avea zece ani şi a aşteptat în zadar la coada unde pacienţii de tuberculoză aşteptau tratamentul care li se promisese. Anul trecut, numărul morţilor de tuberculoză la nivel mondial a fost egal cu cel al persoanelor răpuse de această nouă boală virală. Dar, desigur, nu se spune nimic la ştiri despre tuberculoză, pentru că nu constituie o problemă aici, în lumea bogaţilor.

— Sărmanul de el, spune sora mea cu vocea tremurândă, în timp ce pe ecranul televizorului apare fotografia unui tânăr, într-o zi de vară, la bordul unei bărci cu vele, alături de prietenii săi.

Zâmbeşte larg şi observ că nu are nicio pată neagră pe incisiv.

— Uită-te la el, pufneşte ea. Pur şi simplu nu înţeleg cum e posibil ca cineva atât de tânăr să moară.

— Da, spun eu, deschizând nasturii de sus ai paltonului. Se pare că s-a băgat în faţă şi de data asta.

GUNOI

Cineva trebuie să se ocupe de curăţenie.

În afară de faptul că eu adun gunoiul pe aici prin oraş, habar n-am de ce propoziţia asta mi-a trecut prin minte fix în dimineaţa asta. Aveam senzaţia că m-am gândit la chestia asta în timpul nopţii, dar mi se întâmplă adesea să am goluri de memorie când beau prea mult. Iar în noaptea precedentă am băut.

Maşina de gunoi s-a oprit cu un pufăit şi eu am sărit jos de pe treaptă. Am zărit un ochi de-al lui Pius în oglindă înainte să mă îndrept înspre un container din faţa unei case. Mai demult obişnuiam să alerg. Asta a fost pe vremea în care şefilor de la sediul central nu le păsa dacă noi, gunoierii, ne terminam tura cu mult înainte de timpul prevăzut, de la şase până la unu şi jumătate, şi atunci puteam pleca acasă cu o oră sau două mai devreme. Sau dacă ne terminam traseul în patru zile şi atunci puteam să ne luăm liber vineri. Dar asta a fost mai demult. Acum trebuia să urmăm cu stricteţe regulile administraţiei regionale din Oslo, care prevedeau ore de muncă fixe, astfel că atunci când terminam mai repede, puteam fie să mergem să bem o cafea, fie să ne jucăm pe telefoanele mobile, dar nu puteam să mergem acasă şi să ne-o tragem cu nevasta sau să tăiem frunze la câini, cum s-ar zice.

Prin urmare, nu mai alergam, nici măcar nu mă mai agitam, ci mergeam agale. Mergeam tremurând în lumina cenuşie a verii până la containerul verde, modelul acela uşor, cu două roţi, îl trăgeam până la maşină, îl fixam în elevatorul special şi mă uitam cum este ridicat, acompaniat de imnul repetitiv al mecanismelor hidraulic şi electric. Urma apoi bufnitura care se auzea când era răsturnat şi gunoiul se prăvălea pe uşa de metal, iar compactorul se punea în funcţiune şi presa gunoiul. Apoi duceam containerul la loc, eram foarte grijuliu cu amplasarea lui lângă poarta de la garaj, deoarece

şeful meu primise reclamaţii din partea locatarilor. Duceţi-vă la dracu', le spun eu, dar oricum au fost cam multe plângeri în ultima vreme. Nu că ar fi greu să mă dea afară din funcţia de muncitor de colectare a deşeurilor, cum se numeşte acum (muncitor – director, parcă şi rimează, nu-i aşa?), dar unii oameni ar putea spune că am o problemă de gestionare a furiei. De aceea îmi este teamă ca nu cumva să mai apară şeful încă o dată în spaţiul de recreere şi să înceapă să-mi tragă un perdaf în văzul tuturor colegilor gunoieri (OK, mai este şi o fată care conduce maşina de gunoi. Din o sută cincizeci de angajaţi.) pentru că atunci chiar mă iau de el. Şi o să mă dea afară sigur.

M-am aşezat pe scaunul din dreapta, lângă Pius. Mi-am frecat mâinile în faţa ventilatorului care băga aer cald. În ciuda faptului că era luna iulie şi toată lumea era în vacanţa de vară, în Oslo era în continuare atât de rece la ora şase dimineaţa, încât nu stăteam pe scăriţa exterioară înainte să-mi intru în ritm şi să mă încălzesc. În plus, aveam şansa să povestesc cu Pius. Ceea ce nu e cazul cu ceilalţi gunoieri, pentru că marea majoritate vorbesc estonă, letonă, română, sârbă, maghiară şi aşa mai departe. Doar puţini vorbeau engleză. Dar Pius vorbeşte norvegiană. Mi-a spus că fusese psiholog înainte să se mute în Norvegia, dar îmi mai povestise asta. Indiferent cu ce s-a ocupat, în mod cert era mai inteligent decât noi ceilalţi (Pius numea asta un nivel ridicat de ambiţie intelectuală) şi avea un vocabular atât de vast şi cuprinzător, ca un lexicon. Dar vorbea norvegiană, şi de aceea ne cuplase şeful meu pe acelaşi camion. Nu prea ai prea multe de discutat într-o maşină de gunoi, amândoi ştiam ce aveam de făcut, dar şeful era de părere că se iscau mai puţine certuri şi neînţelegeri, dacă cel puţin vorbeam aceeaşi limbă. Şi probabil credea că Pius are capacitatea de a mă feri de probleme.

— Cum te-ai rănit la frunte? m-a întrebat Pius în norvegiana lui stilată şi fără accent aparte.

M-am uitat în oglindă. Aveam o rană în dreptul uneia dintre arcade şi semăna cu o fisură în gheaţă.

— Nuş, i-am răspuns şi chiar era adevărat.

După cum ziceam, am perioade în care nu-mi amintesc nimic din noaptea precedentă, doar că m-am trezit şi soţia mea dormea pe o parte, cu spatele întors la mine. Evident că uitasem să-mi pun ceasul să sune şi m-am trezit doar din obişnuinţă, doar că puţin mai târziu decât de obicei. Mi-am dat seama că eram mahmur ca să mă duc cu maşina la muncă, aşa că trebuia să mă echipez şi să plec imediat ca să prind primul autobuz de dimineaţă. Deci nu, n-am apucat să-mi admir mutra în oglinda din baie.

— Te-ai bătut iar, Ivar?

— Nu, am fost acasă împreună cu soţia mea ieri, am spus eu şi mi-am trecut un deget peste rană.

Era umedă. Proaspătă. Îmi amintesc că am băut cu soţia mea câteva pahare. Mai exact, Lisei i-a intrat în cap ideea că vrea să renunţe de tot la alcool. Aşa că eu am băut câteva pahare. Şi apoi am mai băut câteva.

Pius a oprit maşina şi am sărit din ea. La adresa aceasta erau două containere cu patru roţi care trebuiau scoase şi asta era muncă de echipă. De altfel, treaba stă în felul următor: cel care conduce maşina este şeful, permisul lui de conducere YSK[16] îi permite să fie şoferul şi să aibă un salariu mai mare decât al meu. Dar Pius ştie foarte bine că atunci când a venit el din ţărişoara lui de căcat, eu eram şoferul, şi el ajutorul. Că mi-am pierdut permisul, asta-i altă poveste lungă şi plictisitoare, marinată în alcool, şi cu un poliţist slăbuţ, echipat cu etilotest, care s-a dus în faţa judecătorilor cu un ochi învineţit şi spunând că nu mă provocase.

Am scos legătura uriaşă de chei şi am găsit cheia corectă. La sediul principal se păstrează nu mai puţin de şapte mii de chei din tot Oslo. Sper că au mare grijă de ele.

— Te-ai bătut cu nevastă-ta, a spus Pius.

— Ce?

— De ce v-aţi bătut? Infidelitate? Femeile care au fost înşelate pot deveni la fel de agresive ca bărbaţii. Mai ales dacă au copii, dar atunci de obicei se răzbună pe amantă. Aşa funcţionează oxitocina. Femeia rămâne gravidă şi chimia face ca ea să devină monogamă, mai empatică şi mai drăguţă. Dar în acelaşi timp, este mai pregătită să lupte împotriva ameninţărilor din exterior.

— Greşit, greşit şi greşit, i-am spus eu şi am început să împing unul dintre containere din curtea din spate înspre poartă. Noi nu avem copii şi eu nu mi-am tras-o cu nimeni. Şi femeile nu sunt monogame.

— Aha! Deci ea ţi-a fost infidelă.

— Ce dracu' tot zici?

Brusc am lăsat containerul liber în faţa porţii şi Pius a trebuit să-şi oprească şi el containerul ca să nu se izbească de mine.

A ridicat din umeri.

— De asta v-aţi bătut. Ţi-ai simţit poziţia ameninţată. Amigdala ta a fost activată. Luptă, fugi sau îngheaţă. Ea este minionă, deci ai ales lupta. Este firesc.

Simţeam deja cum mi se urcă sângele la cap. Mi-e foarte cunoscută senzaţia asta. Presiunea creste şi, ca să nu-mi explodeze ţeasta, trebuie să deschid o supapă, un ventil alternativ, pentru că dacă nu, îmi va exploda craniul, şi bucăţile mici de creier vor zbura prin aer şi se vor aşeza pe pereţi, biciclete, cărucioare pentru copii şi cutii poştale, dar şi pe un tip micuţ care se minte pe el însuşi că este un afurisit de psiholog.

De obicei, trebuie să-mi deschid gura şi să-mi diminuez presiunea, ca atunci când merg cu avionul. Doar că eu trebuie să răcnesc. Trebuie să urlu ceva.

— Ami… ce? am început eu pe un ton calm.

Destul de calm. OK, de fapt, am ridicat tonul.

— Amigdala, a spus Pius cu surâsul lui al naibii de iritant. Gândeşte-te la a, prima literă din alfabet, plus migdale.

Atunci mi-a sărit ţandăra.

— Tu să nu vorbeşti aşa cu mine, javră împuţită!

Am lovit containerul cu toată forţa, de l-am făcut sandvici pe afurisitul de leton între cele două containere, şi eram pe cale să-l fac terci, când s-a auzit o voce ascuţită în liniştea dimineţii, undeva în curtea din spate.

— Hei, încercăm să dormim.

Mi-am ridicat privirea. Într-un balcon la etajul trei era o doamnă, sigur la vreo patruzeci de ani, dar care arăta ca una de cincizeci. Sunt sigur că n-a avut naibii grijă de corpul ei. Puteam să-mi dau seama din avion, pentru că era goală puşcă.

— Tacă-ţi fleanca şi pune ceva pe tine, curvă urâtă ce eşti! am strigat eu. OK?

Femeia a râs, cu vocea aia de vrăjitoare bătrână, şi-a ridicat mâinile în aer, apoi şi-a ridicat un genunchi puţin şi şi-a răsucit şoldul, de parcă ar fi pozat pentru vreo revistă de modă.

— O să-l sun pe şeful vostru! a ţipat ea. De mâine o să fiţi boschetari, domnii mei!

Şi în flăcările roşii ale furiei mele, mi-am şi imaginat scena. Şeful care vine să mă anunţe că de mult aşteptase prilejul ăsta: Svendsen, acum chiar te dau naibii afară!

Am simţit containerul care mă apăsa pe stomac. Pius împingea din celălalt capăt şi se uita înspre uşă, îmi dădea de înţeles că trebuie să plecăm de acolo.

— Crezi că o s-o facă? l-am întrebat eu în timp ce roţile containerelor uruiau pe asfalt.

— Da, a zis Pius.

— Nu prea-i momentu’ bun, i-am spus eu.

— Mda?

— Trebuie să fac inspecţia pentru Corolla şi i-am promis nevesti-mii că o duc la Granka de Crăciun. Tu ce planuri ai?

Pius a ridicat din umeri.

— Eu trebuie să le trimit bani părinţilor mei. Se tot plâng, dar fără banii mei ar mânca mâncare proastă şi ar sta fără curent.

L-am ajutat să fixeze containerul pe elevator.

— N-ar trebui să mă plâng, asta vrei să zici?

— Nu, doar vreau să spun că fiecare dintre noi are problemele lui, Ivar.

Poate că aşa e. Problema mea era că atunci când mă enervam nu mai reuşeam să mai discern lucrurile cum trebuie. Ar trebui să am nişte senzori optici ca să facă asta pentru mine, aşa cum se întâmplă la centrul de sortare de la Klemetsrud. Noi doar descărcăm gunoiul la un soi de fabrică fără nume, unde nu lucrează nimeni, apoi gunoiul porneşte pe nişte benzi, unde roboţii sortează totul, trimit materialele organice la ars, sticla, plasticul şi metalul la reciclare şi aşa mai departe. Mă gândesc cum ar fi dacă aş putea să învăţ să las anumite lucruri să treacă pe lângă mine pur şi simplu.

M-am liniştit şi, în timp ce goleam containerele, încercam din nou să-mi amintesc. Ce dracu' s-a petrecut astă-noapte, de fapt? Ştiam doar că am făcut îndeajuns de multe chestii, pentru că atunci când m-am trezit, nu eram doar mahmur, ci mă simţeam de parcă aş fi alergat două ture de maraton. Oare m-am bătut cu Lisa? Oare i-am făcut ceva, eu, care niciodată nu am atins-o nici măcar cu un deget în treizeci de ani de când suntem împreună? Zăcea în pat, întinsă pe o parte, cu spatele la mine atunci când ne-am trezit. Asta a fost puţin cam ciudat, deoarece ea obişnuia să doarmă pe spate. Dar oare ne-am bătut? Nu-mi puteam imagina una ca asta. Dar ceea ce mi-am amintit a fost că ne-am certat. Parcă am auzit ca într-un ecou cuvinte dure şi jignitoare. Şi unul dintre ele mi-a ieşit pe gură în urmă cu câteva secunde. *Curvă.* De-a lungul anilor, i-am mai spus câteva vorbe grele Lisei, dar niciodată aşa.

Împingeam containerele înapoi în curtea din spate. Femeia de la balcon dispăruse.

— E în casă şi-l sună pe şefu', i-am spus eu.

— Nu s-a trezit, a spus Pius. Încă.

Apoi s-a uitat în sus la faţada blocului şi mi-a făcut semn cu capul în timp ce buzele i se mişcau de parcă ar fi numărat în gând.

— Haide, Ivar!

L-am urmat pe Pius şi ne-am dus la uşa de la intrare în curte şi acolo a cercetat numerele de la interfon.

— Etajul trei, al doilea apartament spre dreapta, a mormăit el şi a apăsat butonul corespunzător.

Am aşteptat, iar el s-a uitat la mine cu zâmbetul acela şiret, dar acum nu mi s-a mai părut la fel de enervant.

O voce s-a auzit în difuzorul interfonului.

— Alo?

Era vocea aceea stridentă.

— Bună dimineaţa, doamnă Malvik, a spus Pius cu o altă voce, de parcă ar fi imitat pe cineva.

Pe cineva care vorbea norvegiană mai bine decât el.

— Sunt Iversen, de la Poliţia Capitalei. Am primit un telefon de la angajaţii firmei de salubritate care au raportat că o persoană de la etajul trei s-a expus indecent. Dacă tot patrulam prin zonă, şi deoarece expunerea indecentă se pedepseşte cu până la trei ani de închisoare, am primit ordin să facem verificări. Vedem că sunt mai mulţi locatari la etajul acesta, dar vreau să vă întreb pe dumneavoastră dacă ştiţi pe cineva care ar face aşa ceva, doamnă Malvik?

S-a lăsat tăcerea preţ de mai multe secunde.

— Doamnă Malvik?

— Nu, nu ştiu pe nimeni.

— Nu? Oricum vă mulţumim, deocamdată.

S-a auzit un cârâit când a aşezat receptorul la loc şi Pius s-a uitat la mine. Ne-am grăbit înspre maşina de gunoi, astfel încât doamna să nu ajungă la fereastra dinspre stradă şi să vadă că noi am fost. Doar după ce am plecat de acolo ne-am pus pe râs. Eu am râs atât de tare până am început să plâng.

— S-a întâmplat ceva, Ivar? m-a întrebat Pius, care încetase demult să mai râdă.

— Sunt doar mahmur, atât, i-am spus eu şi mi-am şters mucii de mâneca gecii. Cucoana aia n-o să-l mai sune pe şefu', se pare.

— Nu, a spus Pius şi s-a oprit în faţa chioşcului 7-Eleven de unde obişnuiam să ne luăm cafeaua şi să stăm în prima pauză de fumat.

— Ştii ce nu pricep eu? i-am spus, după ce am adus o cafea mare din care am turnat jumătate într-un pahar gol de carton şi i l-am întins lui Pius. Dacă tot poţi să imiţi pe cineva care vorbeşte norvegiana mai bine decât tine, atunci de ce nu te prefaci tot timpul?

Pius a suflat în cafea, dar tot s-a strâmbat când a înghiţit prima gură.

— Pentru că eu doar imit alţi oameni.

— Toţi facem asta, i-am spus. Doar aşa învăţăm să vorbim.

— Adevărat, a zis Pius. Atunci, nu ştiu. Pentru că mi se pare fals, poate. Phoney, cum zic englezii. De parcă aş înşela pe cineva. Eu sunt un leton care a învăţat norvegiană şi vreau să vorbesc exact aşa, nu ca un impostor. Dacă vorbesc în aşa fel încât te fac să crezi că sunt norvegian, şi apoi fac o mică greşeală de fonetică sau de gramatică, mă voi da de gol şi atunci oamenii, conştient sau inconştient, se vor simţi duşi de nas şi nu vor mai avea încredere în mine. Înţelegi? E mai bine să fiu relaxat şi să vorbesc nynorsk[17].

Am încuviinţat. Aşa se numea la serviciu. Nynorsk. Dar acesta este un termen generic pentru arabo-norvegiană, englezo-norvegiană, ruso-norvegiană şi toate limbile păsăreşti pe care le vorbeau emigranţii la muncă.

— Din ce motiv ai venit, de fapt, în Norvegia? l-am întrebat.

Lucram în echipă de aproape un an şi acum îl întrebam prima dată despre asta. Mda, îl mai întrebasem şi înainte, dar diferenţa era că acum mă interesa adevăratul motiv. Îi ceream să-mi dea un răspuns, altul decât cel obişnuit, cum că salariile erau mai mari, că nu se găseau locuri de muncă acolo de unde venea el. Cu siguranţă că era

adevărat, dar asta nu era totul. Acum era prima dată când mă interesa adevărata poveste.

N-a răspuns pe loc, ci a aşteptat puţin.

— Am avut relaţii cu unii dintre pacienţii mei, a spus el şi a tras aer adânc în piept, iar apoi, ca să nu îmi fac diverse gânduri, a mai adăugat: pacienţi de sex feminin. Îşi goleau sufletul psihologului lor, erau vulnerabile, iar eu m-am folosit de ele.

— Asta nu-i bine! i-am spus.

— Nu, nu este. Unele dintre ele erau nefericite şi singure. Dar şi eu eram la fel, soţia mea murise de cancer. Nu am rezistat avansurilor acestor femei. Aveam nevoie unii de alţii.

— Şi care a fost problema?

— În primul rând, unui psiholog nu-i este permis să aibă vreo legătură sentimentală cu pacienţii, indiferent de statutul lor civil. În al doilea rând, unele dintre aceste femei erau măritate.

— Mda… am zis eu încet.

S-a uitat la mine.

— Au existat zvonuri. Adevărul a ieşit la iveală şi am fost concediat. Aş fi putut oricând să găsesc un alt loc de muncă, aş fi putut, de exemplu, să predau la universitatea din Riga. Dar doi dintre soţii înşelaţi s-au gândit că nu am suportat destule consecinţe, şi au plătit nişte tipi din Sibirsk care aveau să mă caute şi să mă lase invalid. Una dintre femei m-a avertizat şi eu n-am avut de ales şi a trebuit să emigrez. Letonia este o ţară mică.

— Deci, acum eşti unul dintre ăia care o ard dubios şi au în spate o poveste dureroasă.

— Da, a spus Pius. Eu sunt versiunea rea a unui om rău, unul care îşi găseşte scuze pentru propria ruşine. În privinţa asta, eşti mai bun decât mine, Ivar.

— Cum aşa?

— Dispreţul de sine este mai sincer în cazul tău decât al meu.

Habar n-am ce-a vrut să zică şi m-am concentrat asupra cafelei.

— Deci, cu cine te-a înşelat soţia ta? m-a întrebat, iar eu am vărsat cafea pe bordul maşinii.

Presiunea din cap mi-a revenit instantaneu.

— Calmează-te, m-a rugat el. Foloseşte-ţi cortexul frontal care-ţi va zice că încerc să te ajut şi lucrul cel mai bun este să povesteşti. Îţi reamintesc că totul între noi este confidenţial.

— Confidenţial! am strigat eu şi mi-am scuturat mâna de cafea.

— Toţi psihologii trebuie să respecte politica confidenţialităţii.

— Asta ştiu şi eu, dar tu nu eşti psihiatrul meu.

— Ba da, acum sunt, m-a contrazis Pius şi mi-a întins sulul de şerveţele pe care-l ţineam mereu între scaune.

Mi-am şters cafeaua de pe mâini, bărbie şi de pe bord, apoi am mototolit hârtia şi am şuierat printre dinţi:

— Cu şeful ei. Împuţitul naibii! Mai e şi urât, pe deasupra. Un gunoi din cap până-n picioare.

— Deci îl cunoşti?

— Nu.

Ce-am spus? Că Lisa m-a înşelat cu şeful ei de la punctul central de distribuţie? Aşa a fost oare? De asta ne-am certat?

— Te-ai întâlnit vreodată cu el? s-a interesat Pius.

— Nu, adică ba da. Sau…

Am stat să mă gândesc puţin. Lisa îmi povestise destul de mult despre Ludvigsen, atât de multe încât poate că am senzaţia că l-am şi cunoscut. Noul ei şef îi aprecia munca – ceea ce fostul ei şef nu făcuse niciodată –, şi Lisa a înflorit, evident. Mereu s-a lăsat măgulită uşor. Şi apoi pofta pentru complimente i-a creat dependenţă, ajungând la un nivel atât de ridicat, încât era imposibil de satisfăcut de un soţ sau de un şef. Dar Ludvigsen a continuat să-i toarne în pahar, şi mie mi s-a părut că vrea doar să-şi motiveze angajaţii. În afară de faptul că o făcea pe Lisa mai fericită decât o văzusem vreodată, ea şi-a schimbat şi coafura, s-a tuns mai scurt, a dat jos câteva kilograme şi stătea în oraş până seara

târziu la diverse evenimente culturale, împreună cu nişte prietene, despre a căror existenţă habar n-am avut. Era de parcă şi-ar fi clădit o viaţă nouă din care eu eram exclus, de aceea i-am verificat telefonul. Şi am găsit mesajul acestui Ludvigsen, sau Stefan cum îl trecuse Lisa la contacte.

Şi acum iată-mă aici, relatându-i totul lui Pius.

— Ce scria în mesaj? m-a întrebat Pius.

— „TREBUIE să mă întâlnesc cu tine din nou.”

— Cu accent pe „trebuie”?

— Cu majuscule.

— Mai erau şi alte mesaje?

— Nu.

— Nu?

— Sigur le-a şters din telefon. Mesajul ăla era din ziua precedentă.

— Şi ea ce i-a răspuns?

— Nimic. Sau poate l-a şters şi pe ăla.

— Dacă i-ar fi fost teamă că-i citeşte cineva răspunsul, atunci ar fi şters şi mesajul lui.

— Poate că n-a apucat să-i răspundă.

— În 24 de ore? Hm! Sau poate că nu avea motive să-şi facă mustrări de conştiinţă, şi poate de aceea nu l-a şters. Sau poate că a încercat să o ademenească, dar ea nu s-a lăsat şi nici nu i-a răspuns la mesaj.

— Asta a susţinut şi ea, nenorocita de…

Am tras aer în piept. Curvă. Acum că am scos pe gură acest cuvânt, nu mai am cum să-l bag la loc, fir-ar să fie!

— Îţi este teamă, a zis Pius.

— Teamă?

— Poate-mi povesteşti şi ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Hai, mă! Parcă ai fi un poliţai, nu un psiholog.

Pius mi-a zâmbit.

— Atunci nu-mi povesti.

— Chiar dacă aş vrea să-ţi povestesc, nu-mi amintesc. Din cauza alcoolului.

— Poate că ai reprimat amintirea. Încearcă.

M-am uitat la ceas. Ne încadrasem, deci mai aveam timp, şi după cum spuneam, nu mai aveam nicio motivaţie să ne terminăm rondul mai devreme de ora unu şi jumătate.

Aşa că am încercat. Avea şi el dreptate, în definitiv; îmi era frică. Pentru că Lisa dormea pe o parte? Dracu' ştie, dar ceva nu era în regulă, simţeam şi eu asta. Simţeam că trebuie să mă descarc, exact ca atunci când îmi creştea presiunea din craniu.

Am început să relatez, dar firul poveştii s-a întrerupt brusc.

— Ia-o încet şi calm de la început, m-a încurajat Pius. Zi toate detaliile. Memoria funcţionează ca atunci când înfăşori un ghem. O asociere de idei conduce la următoarea.

Am procedat cum mi-a spus el şi la naiba, chiar a avut dreptate.

Lisa şi cu mine băuserăm câte un pahar de ceva, când mi-a spus că urmează să plece într-o călătorie în weekend. Iar eu am sărit ca ars şi i-am cerut explicaţii pentru mesajul acela. Cred că iniţial am vrut să renunţ, să văd cum evoluează lucrurile, dar în schimb mi-a luat foc creierul şi am urlat că ştiam că între ea şi Ludvigsen este ceva. A negat, dar cum nu este obişnuită să mintă, aproape că ţi se făcea milă când te uitai la ea. Am pus încă puţină presiune pe ea şi a cedat, a plâns şi a recunoscut că se întâmplaseră nişte treburi când ea se îmbătase, în excursia aceea pe care firma o organizase în Helsinki în primăvară. Lisa a susţinut vehement că de aceea a decis să nu mai bea deloc, ca să nu se mai întâmple una ca asta. Şi am întrebat-o dacă nu cumva acest caz e asemănător cu mişcarea #Metoo, şi dacă nu cumva, pentru cele întâmplate era numai vina lui Ludvigsen, care, la urma urmelor, este şeful ei. Şi Lisa a răspuns că da, se poate ca el să fi fost puţin mai vinovat, deoarece, din spusele unei colege, el a fost cel care îi turnase încontinuu alcool în pahar. M-am enervat rău de tot, adică nu poţi să

scuipi în paharul pe care ţi-l întinde şeful, trebuie să-l dai peste cap; şi asta ţine de locul de muncă.

— Şi după aceea?

— M-a invitat acasă la el.

— Unde este asta?

— Pe strada Kejisåsveien 612.

— Deci te-ai dus!

— Nu!

— Atunci de unde ştii adresa?

— El mi-a spus-o!

— Dar să-ţi aminteşti numărul 612, asta e ceva… al naibii de suspect!

Ea a început să râdă şi atunci i-am spus că e o curvă, mi-am luat cheile de la maşină şi am ieşit în viteză pe uşă, înainte să încep să fac altceva mai rău.

— Mai rău decât să conduci maşina în stare de ebrietate? s-a mirat Pius.

— Da, mai rău de atât, i-am spus eu.

— Continuă!

— Am condus pe unde am văzut cu ochii şi da, m-am gândit să mă întorc acasă şi să o ucid.

— Dar n-ai făcut-o?

— E… apoi mi-am dus mâna la gură şi mi-am ţinut degetul mare şi cel arătător lipite de obraz.

Vocea îmi tremura şi eram pe punctul să izbucnesc în plâns. Dar apoi am zis:

— Exact asta nu ştiu, Pius.

Nu ştiu dacă am mai rostit vreodată numele acestui bărbat. M-am gândit la numele acesta de mai multe ori, asta-i cert, dar nu ştiu dacă l-am rostit cu voce tare. Nu, la naiba! Cred că nu l-am spus.

— Dar tu simţi că ai fi putut să o ucizi?

M-a apucat o durere de burtă atât de puternică, încât dintr-odată m-am aplecat în faţă.

Am stat aşa aplecat o vreme, apoi am simţit mâna lui jos pe spate.

— Haide, Ivar, totul e bine.

— Serios? am spus eu plângând în hohote.

La naiba, îmi pierdusem complet controlul.

— Am văzut pe chipul tău când ai venit astăzi că ceva s-a întâmplat, dar nu cred că ţi-ai ucis soţia.

— Ce naiba ştii tu despre asta? am răcnit eu, stând cu capul între picioare.

— Ai plecat de lângă soţia ta tocmai ca să nu faci un gest pe care aveai să-l regreţi mai târziu, a spus el. Şi după aceea, ţi-ai confirmat ţie însuţi ceva ce ai bănuit de mai mult timp. Apoi ai ieşit din casă pentru a-i da cortexului frontal răgaz şi posibilitatea să proceseze ceea ce ştiai că amigdala nu poate să rezolve într-un mod adecvat. A fost matur din partea ta, Ivar, asta arată că începi să înţelegi cum să-ţi gestionezi furia. Eu cred că poate ar trebui să-ţi suni soţia şi să vezi ce face, OK?

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la el.

— De ce-ţi pasă?

— Pentru că şi ţie ţi-a păsat.

— Ce?

— Atunci când tocmai mă angajasem şi eram ajutorul tău în maşină. Tu m-ai ajutat, mi-ai explicat în engleză ce trebuie să fac, chiar dacă eu mi-am dat seama că urăşti să vorbeşti engleză.

— Nu urăsc engleza, doar că nu o vorbesc prea bine.

Pius a zâmbit.

— Tocmai asta a fost chestia, Ivar. Ai fost dispus să te faci puţin de ruşine cu engleza ta, pentru ca eu să nu mai fiu la fel de prost.

— Stai calm! N-am vrut decât un coechipier care să ştie ce să facă, altfel m-ar fi aşteptat multe zile lungi şi mai multă muncă pe mine, înţelegi?

— Înţeleg! Mai mult decât crezi, poate. Tu îţi dai seama când cineva vrea să te ajute. Acum ţi-ai dat seama de asta? Sau crezi că vreau să te ajut pentru că am nevoie ca ajutorul meu să nu se dea jos şi să meargă acasă?

Am clătinat din cap. Mda, ştiam că Pius mă ajută, întotdeauna m-a ajutat. Şi astăzi cu individa aia acră de la balcon. Şi nu a făcut-o pentru prima dată. Atât doar că eu devin al naibii de nervos când un străin nu doar că-mi ia locul de muncă, dar mai ajunge şi

şeful meu, pe deasupra. Pur şi simplu, nu este corect. Nu poate să vină pur şi simplu şi să pună gheara pe ceva ce nu i se cuvine. Pe ceva ce mi se cuvine mie. Atunci iese război. Atunci trebuie să moară cineva. OK, OK, nu trebuie să gândeşti aşa, pentru că ideile de genul ăsta te bagă în belea, ştiu asta, ştiu asta. Ce mama naibii!

— Am prea mult testeron, i-am zis.

— Testosteron, mă corectează Pius.

Bine, iarăşi a zâmbit în felul ăla care mă scoate din sărite.

— Asta te face agresiv, îi explic eu.

— Nu neapărat, zice Pius.

— Mai agresiv decât mai excitat, oricum, îi zic. Poate nu este atât de ciudat că Lisa a găsit în altă parte ce are nevoie.

— Greşit, greşit, şi iar greşit! a spus Pius şi într-adevăr am auzit cum mă imită. Atunci când a fost testat pe animale, s-a demonstrat că testosteronul intensifică exclusiv agresivitatea pentru că acele animale cărora li s-a administrat sunt cele care reacţionează de obicei în mod agresiv în situaţiile critice. Dar asta s-a întâmplat deoarece creierul unui animal nu întrevede neapărat şi alte soluţii. Cercetări mai recente au arătat că rolul testosteronului este mai amplu, de pildă te pregăteşte pentru a putea reacţiona adecvat în situaţiile critice, fie prin metode agresive şi furie, fie prin metode diametral opuse.

— Opuse?

— Imaginează-ţi că pacea lumii ar fi ameninţată de o criză diplomatică. Atunci nu este nevoie de agresivitate, ci de o turnură rapidă, de generozitate şi empatie cu preponderenţă în faţa unora pe care îi urăşti, de fapt. Sau imaginează-ţi că trebuie să dirijezi o rachetă pentru aselenizare, computerul dă eroare şi tu trebuie să calculezi mental viteza, unghiul şi distanţa. Nu este un moment potrivit pentru furie. Cu toate acestea, tot testosteronul sare în ajutorul nostru în astfel de situaţii.

— Acum inventezi de rupi, i-am zis.

Pius a ridicat din umeri.

— Îţi aminteşti treaba aia de lângă Storo?

— Storo?

— Când maşina a alunecat. Noi am mers în marşarier până la peretele casei şi urma să golim găleţile de acolo.

Pius s-a uitat la mine ca să-şi dea seama dacă mi-am amintit, dar eu am dat din cap că nu.

— Haide măi, Ivar! Maşina era parcată în pantă şi a pornit singură la vale?

Am clătinat din nou din cap.

— Ivar, eu eram cu spatele la maşină şi m-ar fi făcut afiş dacă n-ai fi acţionat cu viteza luminii şi dacă n-ai fi întors găleata cea mare şi n-ai fi aşezat-o între maşină şi perete.

— Ah! Ştiu acum! Hai că nu te-ar fi ucis.

— Ideea este că tu ştiai că poţi acţiona spontan şi raţional deopotrivă. Asta nu înseamnă că-ţi pierzi capul atunci când simţi adrenalină sau testosteron. Nu-ţi fie teamă, eşti mai isteţ decât crezi, Ivar. Şi sun-o! Foloseşte-ţi testosteronul pentru a manifesta empatie. Şi calcul mental.

Să fiu al naibii! Apoi am sunat-o.

Nu mi-a răspuns.

— Poate doarme, mi-a spus Pius.

M-am uitat la ceas. Ora opt. Era posibil să fie în autobuz, în drum spre serviciu, şi atunci nu răspundea de obicei. I-am trimis un mesaj. Picioarele mi s-au mişcat ca nişte beţe de toboşar care băteau în uşă, cât timp am aşteptat. Soarele a răsărit şi strălucea fix prin parbriz, avea să fie o zi călduroasă. O zi caldă în iad, m-am gândit eu şi mi-am dat geaca jos.

— Trebuie să continuăm, a spus Pius şi a învârtit cheia în contact.

Am cunoscut-o pe Lisa la petrecerea unui coleg, pe vremea când mergeam la şcoala de meserii.

Am sărit să mă bat cu un tip din Ljan care susţinea că vrea să-mi dea o lecţie despre respect.

Ştiam că mă provoacă pentru că auzise că îmi sare muştarul imediat şi eram convins că o făcea deoarece ştia să se bată şi voia să se dea mare în faţa fetelor care erau de faţă. Dar nu ajută la nimic dacă ştii toate astea, nu atunci când tipul mi-a aruncat vorbele acelea cu o mutră de superioritate, care efectiv cerea un pumn. Ca să scurtez povestea şi mai mult, m-a bătut măr. Lisa mi-a şters sângele de la nas cu hârtie igienică, m-a ajutat să mă ridic în picioare şi m-a condus acasă, pe vremea aceea, o garsonieră din Sogn. Apoi a rămas peste noapte. Apoi a rămas şi ziua următoare, şi apoi toată săptămâna. Pe scurt: a rămas cu mine.

N-am apucat niciodată să ne îndrăgostim, n-am apucat să avem dureri de cap şi în acelaşi timp am fost scutiţi de dureroasa, dar în acelaşi timp plăcuta senzaţie a incertitudinii dacă celălalt chiar te vrea sau nu. Noi am sărit peste toate acele jocuri, acea îndoială şi acel extaz. Am rămas împreună şi cu asta basta. Unii au fost de părere că am o femeie prea bună pentru mine, în orice caz, aşa au spus în cele din urmă, pentru că Lisa era de fapt ca un şoricel mic şi tăcut pe vremea aceea, fără formele pe care le-a dobândit după ce s-a îngrăşat câteva kilograme şi fără acea aură bună pe care şi ceilalţi au observat-o după ce a scăpat de timiditate.

Oamenii ziceau că are o influenţă pozitivă asupra mea, iar eu am devenit mai calm sau mai puţin schimbător, cum a zis psihiatrul meu din adolescenţă, pentru că el nu îndrăznea să mă numească instabil. Şi este adevărat. Lisa ştia cum să mă tempereze, iar atunci când nu se afla prin preajma mea sau dacă se întâmpla să consum prea mult alcool, scăpam de sub control. M-am ales cu câteva amenzi pentru vătămare corporală, dar am ispăşit doar câteva condamnări scurte. Şi cum am spus: niciodată n-am ridicat un deget la Lisa, niciodată n-am avut motiv. Până acum. Eu nu cred că s-a temut vreodată de mine. S-a temut însă pentru alţii, pentru prieteni sau rude, în cazul în care ei mi-ar fi aruncat vreo vorbă urâtă. Am suspectat-o că s-a

simţit oarecum uşurată în ziua aceea în care doctorul ne-a anunţat că nu puteam avea copii împreună. La naiba, şi eu m-am simţit uşurat, dar evident că nu i-am spus asta. Dar Lisa niciodată nu s-a temut pentru propria ei siguranţă, de aceea a îndrăznit să recunoască treburile alea cu Ludvigsen. Dar cum şi-a imaginat ea că eu îmi cunosc propriile limite, când eu însumi nu mi le cunosc, când iată-mă aici, gândindu-mă ce dracu' am făcut?

Când aveam zece ani, fratele meu mai mare şi cu mine am primit fiecare câte un pahar de suc, înainte ca părinţii noştri să iasă în oraş într-o sâmbătă seară. Dar de îndată ce au ieşit pe uşă, fratele meu vitreg a scuipat în ambele pahare două flegme mari şi mucoase, gândindu-se că astfel şi-a rezervat dreptul pentru ambele pahare. Doar că nimeni nu poate să bea din pahar dacă are falca ruptă, iar apoi, la spital, i-au dat să bea doar cu paiul.

În fine, Lisa părea să fie acum unul dintre acele două pahare. În care a scuipat cineva şi l-a murdărit. Nu puteam să privesc lucrurile altfel. Eu pierdusem ceea ce îmi fusese dat, şi n-am rămas decât cu presiunea aceasta care mă îndemna la răzbunare şi la reglarea conturilor. Dracu' să te ia! Dracu' să mă ia!

Simţeam că mă apucă iar. Îmi simţeam pulsul cum zvâcneşte în tâmple.

Poate pentru că ne aflam pe strada Kjelsåsveien şi am trecut de numărul 600.

Între adresele de unde trebuia să ridicăm gunoiul, eu stăteam când pe treapta exterioară, când săream în maşină. Îmi verificam mobilul de fiecare dată.

Poate că avea şedinţă.

Cu Ludvigsen.

OK, nu trebuia să mai gândesc aşa. În afară de asta, sigur nu era cu el. Nu ştiu de ce sunt atât de sigur, dar sunt ferm convins.

Şi iată-ne şi la Kjelsåsveien numărul 612.

Era o vilă, nici mai mică, nici mai impunătoare decât restul caselor din cartier. Era genul de casă în care puteai locui fără să fii bogat, dacă o moşteneai

de la părinţii tăi, şi nici ei probabil că n-au fost prea bogaţi. Dar, dacă voiai să cumperi o vilă precum aceasta acum, trebuia să scoţi din buzunar o sumă de bani care se ridica la peste zece milioane. Livezile cu meri costă mult, chiar şi la periferie, acolo unde locuiesc eu.

Am observat că lampa de deasupra scărilor era aprinsă. Deci fie Stefan Ludvigsen nu făcea economie la curent, fie o uitase aprinsă. Sau poate că nu plecase la muncă, şi era în continuare acasă. La gândul ăsta pulsul meu a început să o ia razna atunci când m-am apropiat de garaj. Dacă ieşea afară şi se lua de mine din pricină că nu reuşise să dea de Lisa la telefon? Şi dacă-mi spunea că a sunat la poliţie şi i-a trimis la mine acasă? Nu doar bătăile accelerate ale inimii m-au dat de gol. Dar brusc, am ştiut cu certitudine că ucisesem pe cineva noaptea trecută. Am simţit asta nu doar din pulsul accelerat, în buricele degetelor ori în degetele mari care au apăsat micuţul laringe; am simţit-o în sufletul meu. Eram un ucigaş. I-am revăzut în minte ochii bulbucaţi, privirea care implora înainte să moară, cu un licăr de regret şi resemnare, ca atunci când se aprind beculeţele roşii de avertizare.

Oare Ludvigsen ştia asta? Era în casă, ascuns în spatele perdelelor undeva şi mă privea? Poate că n-a îndrăznit să iasă din casă şi aştepta să vină poliţia? Am ciulit urechile înspre grădina liniştită, ca să-mi dau seama dacă se aud sirenele maşinilor de poliţie, apoi am deschis uşa garajului, care nu fusese încuiată. Acolo se afla containerul cu patru roţi. Şi acolo se afla şi o maşină. Un BMW negru nou-nouţ. Doar canaliile merg cu BMW. Doar că în cazul acesta eu eram canalia, nu? Am împins containerul. Era atât de greu, încât roata se afunda în pietrişul dur, şi a trebuit să împing cu putere. L-am fixat pe elevator şi m-am uitat la Pius în oglinda retrovizoare. A strigat ceva, dar vocea i-a fost acoperită de bârâitul liftului.

— Ce-i? am strigat eu la el.

— Aia nu-i maşina ta? l-am auzit zicând.

— De unde dracu' să am eu un BMW?

— Nu BMW-ul! Maşina aia! a strigat Pius.

Am văzut că arată cu mâna în sus pe drum. Şi acolo, la cincizeci de metri de noi, era o Corolla albă. O maşină care urma să fie dusă la verificarea tehnică anuală, o maşină care are o îndoitură vizibilă în capotă, acolo unde am lovit-o mai demult cu pumnul, când am încercat să-l conving de ceva pe paznicul de la aparatele de taxat din parcare.

În clipa aceea a sunat telefonul.

Am răspuns.

— Salut, a spus Lisa. Am văzut că m-ai sunat de mai multe ori. Iartă-mă, dar este haos la muncă acum, nimeni nu ştie unde este Ludvigsen. Vorbim mai târziu?

— Da, sigur, i-am spus şi m-am uitat la containerul care se ridicase până în punctul maxim. Te iubesc!

În tăcerea care a urmat, i-am sesizat confuzia.

— Nu eşti… a început ea.

— Ba da, sunt profund rănit şi supărat, am spus în timp ce containerul se răsturna. Dar te iubesc.

Am închis şi am aruncat o privire înspre Corolla. Se afla în umbră şi în continuare avea parbrizul aburit. Probabil că o lăsasem aici peste noapte.

Conţinutul containerului verde s-a prăvălit şi ceva s-a izbit de fundul metalic al camionului cu o bufnitură. M-am uitat. Între pungile de plastic pline cu cartoane goale de pizza se afla un trup livid şi gras, cu o pereche de pantaloni albaştri de pijama. Trebuie să-l fi întâlnit pe Stefan Ludvigsen mai demult, pentru că îl recunoşteam. I-am văzut ochii ieşiţi din orbite cu privirea fixă. Urmele de degete de pe laringe se înnegriseră. În aceste prime momente ale zilei, când ceaţa se ridică, soarele pătrunde şi parcă se hrăneşte din propriile energii, aşa ca topirea gheţarilor de la poli, tot aşa mi-au revenit amintirile într-un ritm accelerat.

Mi-am amintit de mărturisirea lui printre sughiţuri. Cum a luat toată vina asupra lui. Cum a spus că era proaspăt divorţat şi că a fost o

nesăbuinţă. Cuţitul de bucătărie pe care l-a luat şi l-a fluturat în faţa mea, crezând că sunt prea beat ca să reacţionez îndeajuns de rapid. L-am lovit cu capul în frunte, iar apoi i-am luat cuţitul. A fost bună ideea cu cuţitul, parcă a turnat gaz pe foc. Şi motiv de autoapărare pentru mine. A fost autoapărare, ce naiba. Apoi l-am sugrumat. N-a mers treaba nici prea repede, nici prea încet. A nu se înţelege că mi-a făcut plăcere, asta ar fi o exagerare, dar a durat destul de mult pentru ca el să înţeleagă. Să regrete. Să sufere. Exact ca mine.

Am văzut presa comprimând trupul pe jumătate gol într-un fel de poziţie de fetus.

M-am răsucit pe scara exterioară şi m-am uitat spre aleea cu pietriş care ducea la uşa de la intrare. Nicio urmă. Îmi ştersesem urmele şi în casă şi afară.

Dacă fusesem beat atunci când m-am suit în Corolla şi am condus până aici în miez de noapte, sunând apoi la uşa lui, m-am dezmeticit instantaneu când l-am văzut pe Ludvigsen întins mort pe jos în bucătărie. M-am trezit din beţie suficient cât să-mi dau seama că dacă eram oprit de poliţie pentru condus în stare de ebrietate, incidentul acesta avea să fie înregistrat şi ulterior putea fi legat de dispariţia lui Ludvigsen. Pentru că trebuia să dispară. Ars, practic. Oare plănuisem totul în minte înainte să ajung la uşa lui? Pius chiar avea dreptate, aşa e. Chiar aveam abilitatea să acţionez rapid şi în acelaşi timp să planific dinainte.

M-am dus în cabina maşinii şi m-am urcat pe scaunul din dreapta.

— Ei bine? m-a întrebat Pius uitându-se la mine.

— Ei bine, ce?

— Ai ceva să-mi povesteşti? Ţi-am mai spus că trebuie să respect confidenţialitatea.

Ce dracu' puteam să-i răspund? M-am uitat spre est, înspre coama dealului din spatele căreia soarele tocmai răsărise. Imediat aveam să ne terminăm tura, trebuia să mergem la staţia de deşeuri din Klemetsrud, unde ochii robotici aveau să-l sorteze pe Ludvigsen la materii organice, banda rulantă

avea să-l transporte în iadul pe care-l merita, acolo unde toate urmele, toate amintirile, tot ce lăsase în urmă avea să fie nimicit şi nimic din ceea ce noi pierduserăm nu putea fi redobândit.

Apoi mi-am găsit cuvintele, aceleaşi pe care le rostesc de obicei pe parcursul drumului nostru, şi au răsunat pe buzele mele asemenea unei muzici.

— Cineva trebuie să strângă gunoiul, i-am zis.

— Amin! mi-a răspuns Pius.

Maşina de gunoi a tremurat puţin şi apoi s-a pus în mişcare.

MĂRTURISIREA

— V-am fost de ajutor, domnule poliţist?

Am pus ceaşca de cafea a lui Simone pe faţa de masă întinsă pe măsuţa ei de cafea. Ceaşca ei de cafea. Faţa ei de masă. Până şi bolul cu bomboane de ciocolată din mijlocul mesei este al ei. Obiecte. Ciudat cât de puţin înseamnă toate acestea când eşti mort într-un fel sau altul.

Nu că obiectele ar fi însemnat prea mult pentru ea când trăia. Tocmai îi explicasem toate acestea poliţistului, că atunci când ea m-a dat afară, m-a rugat să iau tot ce doream – combina stereo, televizorul, cărţile, ustensilele de bucătărie, *orice.* Ea era pregătită, hotărâse că va fi o despărţire civilizată.

— În familia noastră, nu ne certăm pe linguriţe, a spus ea.

Nici eu nu m-am certat. Doar m-am uitat la ea, încercând să îmi dau seama care era motivul adevărat, ce se ascundea în spatele clişeelor fără substanţă pe care le rostea. *Este mai bine pentru amândoi să mergem pe căi diferite şi este timpul să mergem mai departe.* Da, mulţumesc frumos.

Apoi a pus o foaie de hârtie pe masă şi m-a rugat să bifez ce voiam.

— Este doar un inventar pe care l-am făcut. Nu lăsa emoţiile să stea în calea raţiunii acum, Arne. Priveşte-o ca pe o lichidare controlată.

Aşa mi-a spus. De parcă ar fi vorbit despre una dintre afacerile deţinute de tatăl ei, nu despre o căsnicie. Desigur, am fost prea mândru ca să arunc un ochi la listă. Prea rănit ca să iau ceva cu mine din vila imensă de pe Vinderen, în care am împărtăşit zilele bune şi, din ce îmi amintesc, foarte puţine zile rele.

Poate că m-am pripit să renunţ la tot pur şi simplu. La urma urmei, era o tânără înstărită, cu o avere de paisprezece milioane, în timp ce eu eram un fotograf înglodat în datorii, puţin prea încrezător în capacităţile mele de a conduce o afacere. Simone m-a susţinut să-mi deschid propriul studio, împreună cu alţi şase fotografi. Dacă nu financiar, atunci cel puţin moral.

— Tata nu vede care poate fi câştigul care rezultă din această afacere, mi se plângea ea. Eu cred că trebuie să fii tu însuţi, Arne. Să-i demonstrezi calităţile tale şi, în cele din urmă, probabil că va investi în proiect.

În realitate, banii figurau pe numele ei, dar tatăl ei era cel care îi controla. Alegerea regimului separaţiei de bunuri, atunci când ne-am căsătorit, a fost evident hotărârea lui. El anticipase bine deznodământul, că ea se va sătura de fotograful cu plete, cu gânduri naive şi „ambiţii de artist".

Eram hotărât şi trist, şi doream să îi arăt cât de mult se înşelase. Am crezut că am câştigat medalia de aur atunci când m-am împrumutat, într-o perioadă în care băncile se înghesuiau să îţi dea bani chiar dacă aveai ceva care doar suna a idee de afaceri. A durat şase luni ca să demonstrez că tatăl lui Simone avusese dreptate. De obicei, este dificil să îţi dai seama care este clipa exactă când o femeie nu te mai iubeşte. Cu Simone a fost uşor. S-a întâmplat când ea a deschis uşa şi bărbatul de pe trepte i-a spus că adusese din partea executorului judecătoresc o decizie de punere sub sechestru a bunurilor mele. Ea l-a tratat pe individ cu o politeţe rece ca gheaţa, a scris un cec şi astfel ne-am păstrat maşina. Cu aceeaşi politeţe glacială, m-a rugat să iau cu mine ceea ce doream. Mi-am luat hainele, un set de lenjerie de pat şi o datorie personală de peste un milion de coroane.

Ar fi trebuit să iau măsuţa de cafea. Pentru că îmi place măsuţa aceea de cafea. Îmi plac micile crestături de pe blatul mesei, amintiri ale petrecerilor noastre nebune, însemnele vremurilor în

care mi-a venit ideea că ar trebui să vopsesc totul din sufragerie în verde, şi piciorul care era puţin strâmb de când am făcut pentru prima şi ultima oară dragoste pe masă.

Criminalistul stă aşezat pe fotoliul din faţa mea, iar carneţelul stă neatins în faţa lui, pe masă.

— Am citit că a fost găsită pe această canapea, spun eu şi ridic iar ceaşca de cafea.

O informaţie inutilă, desigur. A fost pe prima pagină a tuturor ziarelor. Poliţia nu a dorit să elimine posibilitatea ca moartea sa să fi fost rezultatul unui act criminal, iar numele ei de familie trezise, evident, curiozitatea presei. La autopsie s-a descoperit că fusese otrăvită cu cianură. La un moment dat, Simone intrase în domeniul prelucrării aurului, în ideea de a prelua lanţul de magazine al tatălui ei, dar, aşa cum se întâmpla adesea, s-a plictisit. În pivniţă încă mai erau sticlele cu cianură pe care le adusese pe furiş acasă de la atelier. Ca să simtă fiori sub piele, a pretins ea. Dar, din moment ce nu existau probe care să arate că otrava provenea din sticlele ei sau că o ingerase voluntar, poliţia încă nu confirmase ipoteza sinuciderii.

— Ştiu la ce vă gândiţi, domnule poliţist.

Pe sub cuvertura care acoperă canapeaua simt arcurile care mă înţeapă în coapse. O veche canapea rococo, stilul care-i plăcea ei. Tipul cel nou, arhitectul… Oare o făcuseră pe canapea? El se mutase în casa ei la doar câteva săptămâni după plecarea mea.

Ce ştiu eu? Poate a făcut dragoste cu ea aici pe canapea, încă de pe vremea când încă locuiam împreună în casa asta. Poliţistul nu mă roagă să detaliez la ce mă refer când afirm că ştiu la ce se gândeşte, prin urmare am continuat să-i spun din proprie iniţiativă:

— Credeţi că nu era genul care să se sinucidă. Şi aveţi perfectă dreptate. Nu mă întrebaţi cum, dar ştiu că a fost ucisă, domnule poliţist.

Totuşi, declaraţia mea nu pare să-l impresioneze prea tare.

— Ştiu şi faptul că ipoteza crimei mă pune pe lista suspecţilor, din moment ce sunt soţul dispreţuit. Am un motiv, aş fi putut să o vizitez, ştiam unde ţinea otrava, puteam să i-o torn în cafea şi să-mi văd de drum. Probabil de aceea aţi fost la mine acasă. Aţi vrut să vedeţi dacă nu cumva vreuna dintre hainele mele se potriveşte cu fibrele pe care le-aţi găsit aici, în casa lui Simone.

Poliţistul nu-mi răspunde. Oftez.

— Dar, din moment ce nici fibrele textile, nici urmele de pantofi ori amprentele nu se potrivesc cu ale mele, nu aveţi o probă concretă. Aşadar, cineva inteligent a venit cu ideea să mă aduceţi aici, la vilă, să vedeţi cum reacţionez la locul faptei. Un pic de război psihologic. Am dreptate?

În continuare niciun răspuns.

— Motivul pentru care nu aţi găsit nimic este foarte simplu. N-am fost aici, domnule poliţist. Cel puţin, nu în ultimul an. Iar menajera aspiră temeinic.

Las ceaşca de cafea şi iau o bomboană de ciocolată Twist din bol. Cu cocos. Nu este preferata mea, dar este destul de bună.

— Este puţin trist, domnule poliţist, că toate urmele cuiva pot fi înlăturate atât de repede şi de uşor. De parcă persoana aia nici n-ar fi existat.

Răsucesc de patru ori bomboana când trag de capetele ambalajului. Îndepărtez folia, o împăturesc de patru ori, trec cu unghia peste marginile îndoite şi o aşez pe măsuţa de cafea. Apoi închid ochii şi bag bomboana în gură. Sfânta împărtăşanie. Iertarea păcatelor.

Simone adora ciocolata. Mai ales bomboanele Twist. Acela devenise unul dintre puţinele noastre tabieturi – să cumpărăm o pungă mare cu bomboane de ciocolată Twist în fiecare zi de sâmbătă, când mergeam la cumpărături în supermarketul Kiwi. Era un fel de ancoră într-o convieţuire clădită pe ocazii, mofturi, cina servită rareori împreună şi trezitul în acelaşi pat. Dădeam vina pe munca noastră şi mă gândeam că totul va fi diferit când vom avea un

copil care să ne ţină împreună lângă el. Un copil. Îmi amintesc cât de afectată fusese când am adus prima dată vorba despre asta. Deschid iar ochii.

— Simone şi cu mine eram cuplul Twist perfect.

Aştept cu jumătate de inimă ca poliţistul să ridice o sprânceană şi să mă privească nedumerit.

— Nu mă refer la dans, ci la ciocolată, spun eu arătând cu degetul.

Evident, poliţistul nu are simţul umorului.

— Îmi plac cele cu lemn-dulce şi nuga şi le detest pe cele cu cremă de banane. Soarta a făcut ca ea să le adore pe cele cu banane, cele învelite în ambalaj galben-verzui, ştiţi. Da, au… Dacă aveam invitaţi, trebuia să le pun deoparte înainte să aduc bolul, ca să le aibă doar pentru ea în ziua următoare.

M-am gândit să schiţez un zâmbet, dar, în schimb – şi pe nepusă masă –, glumiţa mea a declanşat o avalanşă de emoţii în sufletul meu. Simt că mi s-a pus un nod în gât, nu vreau să spun nimic, dar îmi aud propria voce chinuită şoptind:

— Ne-am iubit, domnule poliţist. Da, chiar mai mult de atât. Am fost ca o gură de oxigen unul pentru altul, ne ţineam în viaţă reciproc, înţelegeţi? Nu, de ce ar trebui să înţelegeţi?!

Acum, aproape că sunt furios. Stau aici, dezvăluindu-mi cele mai intime sentimente, străduindu-mă să-mi stăvilesc lacrimile, în timp ce agentul de poliţie stă acolo fără să schiţeze vreun gest. Mă gândesc că ar putea să dea din cap sau să pretindă că ia notiţe.

— Înainte să mă cunoască, Simone a avut o viaţă fără sens, era pe punctul de a se autodistruge. Aparent totul era bine – era frumoasă, avea bani şi aşa-zişi prieteni, dar nu avea nici substanţă şi nici vreun ţel în viaţă, înţelegeţi? Eu numesc asta teroarea lucrurilor. Pentru că lucrurile pot fi pierdute şi, cu cât ai mai multe, cu atât îţi este mai frică să nu le pierzi. Se îneca pur şi simplu în propria abundenţă, fără să mai poată respira. Eu am adus un spaţiu nou. Şi aer.

Mă opresc. Chipul poliţistului a început să se învălureze în faţa mea.

— Aer. Opusul cianurii, domnule agent. Paralizează celulele sistemului respirator, nu mai poţi respira şi te sufoci în câteva secunde. Dar ştiaţi asta, nu?

Asta era mai bine. Să schimb subiectul. Înghit în sec, mă adun şi vorbesc în continuare:

— Pe acest arhitect, Henrik Bakke, nu ştiu cum l-a cunoscut. Ea a susţinut că după ce am plecat eu din casă. La început, am crezut-o. Dar prietenii mi-au explicat cât de naiv am fost, spunându-mi că tipul s-a mutat cu ea aproape imediat. Înainte ca jumătatea mea de pat să se răcească, după cum mi-a spus un amic. Totuşi, domnule agent – şi asta poate suna bizar –, pentru mine a fost oarecum o consolare să ştiu că relaţia noastră s-a terminat din cauza sentimentelor ei pentru alt bărbat. Genul de relaţie pe care l-am avut noi doi nu se stinge de la sine, ci a fost o dragoste care a învins dragostea.

Arunc o privire spre poliţist, dar mă uit în altă parte când privirile ni se întâlnesc. De obicei, sunt atent să nu vorbesc despre sentimente, mai ales despre ale mele, dar s-a declanşat ceva în mine şi nu mă pot împotrivi. Se prea poate să nici nu vreau.

— Cred că sunt un tip gelos în limite normale. Poate că Simone nu a fost o frumuseţe clasică, dar era ceva animalic la ea care o făcea frumoasă într-un mod periculos. Când te privea, te putea face să crezi că eşti peştişorul auriu rămas singur acasă cu pisica. Totuşi, bărbaţii roiau în jurul ei ca păsările de stepă în jurul botului deschis al crocodilului. Le sucea minţile, ea… da, aţi văzut-o şi dumneavoastră. Întunecatul meu înger al morţii, obişnuiam să o numesc. Glumeam că avea să mă ducă la pierzanie, că unul dintre admiratorii ei fanatici avea să mă ucidă într-o zi. Dar, în adâncul sufletului, mă temeam mai mult că într-o zi avea să se îndrăgostească de unul dintre peţitorii permanenţi. După cum am spus, sunt din fire un tip gelos.

Poliţistul s-a aşezat mai confortabil în fotoliu. Nu era de mirare, poate că nu spusesem încă nimic care să prezinte interes pentru anchetatori. Dar nici nu dă semne că ar vrea să mă opresc.

— Cu toate acestea, nu am fost niciodată gelos pe Henrik Bakke. Nu este amuzant? Cel puţin nu în sensul că îl uram sau că îi purtam pică. Credeam că este doar un tip care a picat în plasă la fel ca mine şi care o iubea pe Simone mai mult decât orice pe lume. De fapt, îl consideram ca fiind în aceeaşi barcă cu mine, nu îl priveam ca pe un competitor.

Împing cu limba în molari, unde se lipise nişte nucă de cocos, şi resimt un soi de disconfort. Tăcerea poliţistului este asurzitoare.

— OK. Asta nu este în totalitate adevărat. Eram gelos pe Henrik Bakke. Cel puţin prima dată când l-am văzut. Să vă explic. Într-o zi, m-a sunat la birou şi m-a rugat să ne vedem ca să-mi dea nişte documente din partea lui Simone. Mi-am dat seama că era vorba despre actele de divorţ. Şi cu toate că ea n-ar fi apelat la noul ei iubit ca să mi le transmită, eram curios în privinţa lui şi, prin urmare, am fost de acord să ne întâlnim la un restaurant. Presupun că şi el era la fel de curios. În orice caz, s-a dovedit a fi o persoană extrem de agreabilă – politicos fără să pară servil, inteligent fără să fie arogant şi cu un bun simţ al umorului faţă de ironia situaţiei. Am băut câteva beri şi, când a început să vorbească despre Simone, după un timp, mi-am dat seama că avea exact aceleaşi probleme cu ea ca şi mine. Ea făcea parte din familia felinelor, venea şi pleca după bunul ei plac, era răsfăţată şi ţâfnoasă, iar fidelitatea nu era una dintre cele mai importante trăsături de caracter, ca să spun aşa. El se plângea de toţi bărbaţii cu care Simone ţinea legătura şi se întreba de ce nu avea prietene, ca alte femei. Mi-a povestit despre nopţile în care Simone ajungea acasă după ce el adormea, beată, entuziasmată de oamenii noi pe care îi cunoscuse şi despre care vorbea cu înflăcărare. Ca o paranteză, m-a întrebat dacă mă mai întâlnisem cu ea după ce mă mutasem,

lucru pe care a trebuit să îl neg zâmbind. Zâmbeam pentru că mi-am dat seama că el era probabil şi mai gelos pe mine decât eram eu pe el. Nu-i paradoxal, domnule poliţist?

Agentul dă să spună ceva, dar se răzgândeşte şi rămâne cu gura pe jumătate deschisă. Arată foarte ridicol. De fapt, mă hotărâsem să nu vorbesc atât de mult, dar este ciudat cum te influenţează tăcerea altei persoane. La început, mi s-a părut ameninţătoare, dar acum observ că nu este o tăcere grăitoare şi că agentul nu pare interesat peste măsură, şi nici nu ascultă. Pare mai mult indiferent. O absenţă a discursului, un vid care îmi absoarbe cuvintele ca un aspirator.

— Am mai băut o bere şi ne-am distrat copios când am început să vorbim despre obiceiurile ei. De exemplu, cum se răzgândea mereu când comanda mâncare şi trebuia să dai de chelner ca să anuleze. Sau că mereu trebuia să meargă la baie după ce stingeam lumina şi ne spuneam noapte bună. Şi, desigur, cumpărăturile din zilele de sâmbătă şi ce tragedie era dacă uitai să cumperi ciocolată Twist. Prin urmare, nu am fost complet surprins când m-am întâlnit iar cu Bakke la Kiwi, într-o sâmbătă dimineaţa, după vreo două săptămâni. Am râs amândoi când m-am uitat cu subînţeles la punga de ciocolată Twist din căruciorul său. În plus, m-a întrebat despre actele de divorţ pe care le aştepta avocatul lui Simone. I-am spus că am multe pe cap, dar că aveam să mă ocup de ele săptămâna ce urma. Poate că m-am enervat puţin că a pomenit de acte. La ce atâta grabă? Îmi luase locul în patul ei. Pe moment trebuia să-i ajungă. Mai că părea că abia aştepta să se însoare cu ea. Şi cu milioanele ei. Aşa că l-am întrebat direct. Dacă plănuiau să se căsătorească. A fost foarte surprins, aşa că am repetat întrebarea. Apoi a zâmbit uşor şi a clătinat din cap. Şi atunci am înţeles.

Mototolesc cu degetele ambalajul bomboanei cu lemn-dulce. „Lakris – lakrits – lakrids” scrie pe el. Daneză şi suedeză?

Uşor de ghicit, oricum. Este bine când vecinii din alte ţări vorbesc aproape aceeaşi limbă.

— Era ceva în privirea lui, o durere pe care o recunoşteam din propriile amintiri. Bakke era pe cale să fie dat afară din casă. Simone se plictisise. Nu era decât o chestiune de timp şi el ştia asta. Putea deja să guste fructul amar al înfrângerii. Aţi cercetat acest aspect, domnule poliţist? Le-aţi întrebat pe prietenele ei dacă avea astfel de planuri? Ar trebui, pentru că, în acest caz, el ar avea un motiv s-o ucidă, nu? Crimă pasională, nu aşa se numeşte?

Observ cumva un zâmbet înfiripându-se pe buzele agentului de poliţie? Nu răspunde. Bineînţeles că nu, trebuie să păstreze confidenţialitatea cu privire la chestiunile ce ţin de anchetă. Totuşi, gândul că Henrik Bakke este pe lista suspecţilor mă face şi pe mine să zâmbesc involuntar. Nici nu mă chinuiesc să încerc să disimulez. Zâmbim.

— Este o situaţie destul de paradoxală, nu? Nu am reuşit să trimit actele de divorţ, aşa că Simone şi cu mine încă eram căsătoriţi când a murit. Asta mă face moştenitor unic, domnule poliţist. Aşa că, dacă Henrik Bakke chiar a ucis-o, ar însemna că bărbatul care mi-a furat iubirea vieţii mele m-a făcut milionar. Pe mine. Eu o numesc ironia sorţii.

Râsul meu reverberează între pereţii tapetaţi şi parchetul de stejar. Exagerez puţin, mă lovesc peste coapse şi îmi dau capul pe spate. Apoi întâlnesc ochii poliţistului. Sunt reci, ca nişte ochi de rechin şi mă pironesc pe canapea. Brusc mă opresc. Oare a înţeles? Iau o ciocolată Daim, i-am desfăcut deja ambalajul, dar mă răzgândesc şi iau în schimb o bomboană Bali. Învelesc la loc ciocolata Daim în ambalajul ei. Trebuie să mă gândesc. Nu, nu trebuie să gândesc. E suficient să-i arunc o privire poliţistului.

— Un lucru bun legat de bomboanele Twist este ambalajul, spun eu. În faptul că te poţi răzgândi. O poţi împături la loc. Poţi reambala bomboana de

ciocolată fără să se observe că a fost deschisă. Nu aşa stau lucrurile şi cu celelalte lucruri. Cum ar fi mărturisirile, de exemplu. Odată făcute, nu le mai poţi retrage.

Poliţistul încuviinţează, dar pare mai degrabă o reverenţă.

— OK, spun eu. Gata cu joaca.

O spun ca şi cum m-am hotărât aici şi acum, dar, evident, nu aşa stau lucrurile. Aştept momentul potrivit de câteva minute bune. Acum este momentul potrivit.

— Aţi găsit sticluţele de cianură în pivniţă, nu?

Ciocolata mi se topeşte pe limbă şi simt partea mai dură pe cerul gurii.

— Lipsea una. Am luat-o cu mine când am fost dat afară din casă. Nu prea ştiu de ce. Eram cam deprimat, poate că mă gândeam să o folosesc. Acidul cianhidric se face din cianură, dar ştiaţi asta, nu?

Scotocesc prin bolul cu bomboane de ciocolată, găsesc una cu cremă de banane, dar o pun înapoi în mod automat. Un vechi obicei.

— La vreo două zile după ce m-am întâlnit cu Bakke la Kiwi, am cumpărat o pungă de bomboane de ciocolată Twist. De la farmacie am cumpărat o seringă de unică folosinţă pe care am umplut-o cu cianură când am ajuns acasă. Apoi am deschis punga de Twist, am scos bomboanele cu cremă de banană, le-am îndepărtat cu grijă ambalajul, am injectat otrava, le-am reînvelit şi le-am pus în pungă. Restul a fost incredibil de uşor. Sâmbăta următoare am aşteptat în faţa supermarketului Kiwi până când Bakke a revenit cu Porsche-ul lui Simone, am intrat în magazin înaintea lui, ţinând punga sub geacă, am lăsat-o la vedere pe raftul cu produse Twist şi l-am urmărit de după raft, ca să fiu sigur că ia punga care trebuie.

Poliţistul stă cu capul plecat. Ca şi cum el ar mărturisi crima, nu eu.

— Am citit că, atunci când a găsit-o, Henrik Bakke a crezut că doarme. Păcat că nu a fost

prezent când a murit. Ar fi putut învăţa ceva din asta. Vreau să zic… Adică, presupun că este fascinant să observi un om când trece pragul dintre viaţă şi moarte, nu credeţi?

Agentul de poliţie pare să-şi pregătească un răspuns, un răspuns foarte lung şi elaborat, ce necesită timp de gândire înainte să fie rostit. Eu continui:

— M-am gândit că îl veţi aresta pe Henrik Bakke imediat după autopsierea lui Simone. Chiar m-am gândit că era simplu să descoperiţi că cianura era în ciocolata pe care în mod cert el o adusese acasă.

Mă aplec peste masă.

— Dar nu aţi reuşit, domnule poliţist. Nu aţi putut face legătura dintre otravă şi resturile de bomboane pe care le-aţi găsit în stomacul ei pentru că ciocolata era topită şi dizolvată. Am început să mă tem că Henrik Bakke avea să scape.

Beau ce mai rămăsese în ceaşca de cafea. Agentul de poliţie este impasibil.

— Dar medicul legist îşi va da seama acum, când va primi un alt cadavru pe masa de autopsii, nu credeţi, domnule poliţist? Că arma crimei a fost în faţa voastră tot timpul.

Arăt cu degetul spre bolul de ciocolată şi afişez din nou o faţă serioasă. Niciun răspuns.

— Mai doriţi o bomboană Twist înainte să dau alarma, domnule poliţist?

În liniştea ce urmează, aud foşnetul surd făcut de ambalajul bomboanei cu cremă de banană, care începe să se deschidă încet, precum un trandafir galben-verzui, pe măsuţa de cafea din faţa lui. Frumoasa măsuţă de cafea.

ODD

Odd Rimmen aştepta în picioare în colţul din dreapta al scenei, cum priveai din sală.

Încerca să respire normal.

De câte ori nu stătuse acolo astfel, cuprins de emoţii, fiindu-i teamă să se arate în faţa unui public numeros, în timp ce îl asculta pe cel care urma să-l intervieveze făcându-i o prezentare elogioasă şi stârnind interesul publicului? În seara aceasta aşteptările probabil erau deja foarte mari, întrucât biletele au costat 25 de euro, mai mult decât oricare dintre cărţile lui subţirele. Poate că fac excepţie doar primele tiraje ale ediţiei în engleză a cărţii de debut. Şi el auzise că nu se mai găseşte acea ediţie nici la anticariate şi, prin urmare, se vindea cu trei sute de lire bucata pe internet.

Oare asta îl făcea să respire atât de greu? Îi era teamă că el însuşi, autorul în viaţă, adevăratul Odd Rimmen, nu va reuşi să se ridice la nivelul aşteptărilor? Dacă nu *putea* să se ridice la nivelul aşteptărilor, chiar dacă ei îl transformaseră într-un soi de superman, un intelectual rafinat care nu doar că putea să analizeze condiţiile fiinţei umane, ci putea să prezică şi să prevadă tendinţe socioculturale şi putea să diagnosticheze problema omului modern. Oare ei chiar nu au înţeles că era vorba doar de o *scriere?*

Ba da, evident că toate firele gândirii unui autor întotdeauna conţin şi un subtext pe care autorul însuşi nu l-a înţeles sau nu l-a prevăzut. Acest lucru e valabil şi pentru autorii pe care el însuşi îi admira: Camus, Saramago, inclusiv Sartre, bănuia că nu a sondat în profunzime propriile-i texte, preferând în schimb să se îngrijească de formulările sale care să aibă sex-appeal.

Aşezat în faţa foii albe şi imparţiale de pe ecranul calculatorului, şi care prezenta posibilitatea unui refugiu – el putea să fie Odd Rimmen, omul pe care

cei de la ziarul The Boston Globe îl botezaseră Odd Dreamin'[18], o poreclă de care n-a mai scăpat. Dar când stătea faţă în faţă cu cineva, Odd era el însuşi, un tip care se aştepta să fie perceput drept un om cu inteligenţă medie, cu un simţ al limbii peste medie şi cu un simţ al autocriticii şi al autocontrolului impulsurilor situate sub medie. El credea că acesta din urmă – şi anume autocontrolul – îl face să-şi etaleze viaţa sentimentală în faţa a mii, poate a sute de mii (dar nu milioane) de cititori. Pentru că în ciuda faptului că foaia de hârtie/ecranul îi dădea şansa de a se retrage, o şansă de a regreta şi de a se transforma, el nu făcea asta niciodată dacă vedea că este *bine.* Chemarea de scriitor preceda starea lui de bine. Putea să-şi domine caracterul slab şi putea să iasă din zona de confort atât timp cât totul se petrecea pe o foaie, în imaginaţie, în vise şi în poezie – care, indiferent de tematică şi de gradul de intimitate împărtăşit cititorului, constituia o zonă separată de confort, apărată şi izolată de viaţa care se desfăşura în exterior. El putea să scrie orice i-ar fi trecut prin minte şi putea să-şi spună că era o lucrare de sertar şi că niciodată nu avea să fie publicată. Astfel că atunci când Sophie, redactorul editurii cu care el colabora, a citit manuscrisul şi i-a măgulit egoul de scriitor îndeajuns de tare încât să creadă când îi spunea că ar fi o crimă literară dacă l-ar ţine ascuns de ochii cititorilor, nu mai trebuia decât să-şi închidă ochii, să tremure, să bea în camera lui şi să lase lucrurile aşa cum sunt.

Deci nu cu un interviu pe scenă.

Vocea lui Esther Abbot ajungea până la urechile lui sub forma unei bolboroseli îndepărtate, ca o furtună cu tunete care venea dinspre scenă. Esther stătea lângă un pupitru. În spatele ei se aflau fotoliile unde se vor aşeza invitaţii. De parcă încercarea creării unui decor asemănător cu o cameră de zi l-ar fi putut ajuta să se relaxeze. Un scaun electric amplasat pe o pajişte înflorită, lua-le-ar dracu' pe toate!

— Ne-a dăruit nouă, cititorilor, un nou punct din care să ne putem contempla pe noi înşine, vieţile noastre, pe apropiaţii noştri şi lumea înconjurătoare.

Cam aşa suna vocea aceea, în limba engleză. El prefera să facă interviurile în engleză, mai degrabă decât în limba maternă, exagerând accentul, pentru ca publicul să creadă că din cauza limbii străine nu-i erau prea izbutite formulările, şi nu faptul că el inclusiv în limba maternă se încurca până şi la cele mai simple propoziţii când trebuia să se exprime verbal.

— Este unul dintre cei mai fini observatori şi cei mai fideli portretişti ai vremurilor noastre, atât al nostru ca indivizi, cât şi al societăţii.

„Ce tâmpenie!”, s-a gândit Odd Rimmnen şi şi-a şters palmele de blugi. Era un autor care a câştigat piaţa de carte exclusiv datorită faptului că portretiza fanteziile sexuale duse până la limită, încât scriitura lui era descrisă drept controversată şi curajoasă, dar care nu depăşise limitele suficient de mult încât să nu poată fi citită de oricine fără ca cititorii să se scandalizeze, ci doar să se amuze. Cărţile erau pentru el o terapie pentru toate sentimentele de ruşine pe care le-ar fi putut avea cititorii, deoarece avuseseră şi ei aceleaşi fantezii. Şi după cum îşi dăduse seama, restul cărţii se mula pe aceste descrieri ale scenelor de sex. Şi Odd Rimmen ştia – el şi redactorul ştiau, chiar dacă nu vorbeau niciodată despre asta – că el a creat variaţiuni ale acestor fantezii sexuale în toate cărţile care au urmat, chiar dacă erau nişte elemente tematice necunoscute, erau asemenea unor solouri de chitară interminabile şi prost plasate, fără nici o altă relevanţă, atâta doar că publicul le aştepta şi, da, i le cerea. Încălcarea unei limite care s-a transformat în aşa o rutină, încât ar fi trebuit să facă cititorul să caşte în loc să scoată câte o exclamaţie uluită, un exerciţiu care aproape că-l făcea să vomite, dar el se scuzase cu pretextul că restul textului avea nevoie de un astfel de armăsar, unul care să poată transmite adevăratul lui mesaj unui public mai larg decât ar fi

avut în lipsa acestor rânduri. Dar se înşelase. Îşi vânduse sufletul şi fusese lezat în calitatea lui de artist. Deci treaba asta se încheie aici.

Din romanul la care lucra acum şi pe care nu i-l arătase încă redactorului, a exclus toate elementele cu iz comercial şi care puteau garanta epuizarea stocurilor, în schimb a cultivat latura poetică, viziunea onirică, adevărul. Durerea. Gata cu compromisurile.

Cu toate acestea, iată-l aici, cu câteva secunde înainte de intrarea pe scenă, însoţit de aplauzele asurzitoare din sala de teatru Charles Dickens plină până la refuz, cu un public care – înainte ca el să fi apucat să deschidă gura – era convins că-l iubeşte pe el aşa cum iubeşte şi cărţile scrise de el. De parcă el şi cărţile ar fi fost unul şi acelaşi lucru. De parcă scriitura lui, minciunile lui povestiseră demult tot ceea ce trebuiau să se ştie despre el.

Şi mai rău era că avea nevoie de public. Avea nevoie de admiraţia slab justificată a admiratorilor, precum şi de iubirea lor necondiţionată. Devenise dependent de asta, deoarece vedea în ochii lor aceste bunuri pe care le fura de la ei. Era ca heroina: ştia că îl distruge şi îl corupe ca artist, şi că totuşi *trebuie* să o primească.

— …tradus în patruzeci de limbi, citit de o jumătate de mapamond, depăşind toate barierele culturale…

Sigur şi Charles Dickens a fost dependent de genul acesta de drog ca şi el. Nu doar că şi-a publicat multe dintre romane, capitol cu capitol, şi a fost atent la reacţiile publicului înainte de a-l scrie pe următorul, dar organiza şi turnee în care citea din propriile cărţi, pe care nu le-a interpretat neutru, prin distanţarea timidă a autorului intelectual faţă de propriul text ori prin neîncrederea autorului modest. Ci cu o pasiune neruşinată care i-a expus nu doar ambiţiile şi talentul actoricesc de până acum, ci şi lăcomia de a seduce masele, de la cel mai sărac până la cel mai bogat, indiferent de poziţie socială şi intelect. Oare Charles Dickens, acest activist

socialist şi apărător al celor săraci, nu a fost la fel de avid de bani şi de statut social ca propriile sale personaje mai puţin simpatizate? Oricum, acesta nu era ultimul lucru pe care Odd Rimmen ar fi avut să i-l reproşeze lui Charles Dickens. Ceea ce i-ar fi reproşat, însă, a fost că el şi-a interpretat textele. A interpretat în sensul cel mai rău al cuvântului. Asemenea unui vânzător care umblă cu un urs îmblânzit de la circ, ţinut în lanţuri pentru a da impresia că este periculos, când, de fapt, ursul nu mai avea nici dinţi, nici gheare şi nici testicule. Dickens oferea publicului ceea ce voia să audă, în măsura în care era critic la adresa societăţii, întrucât masele de atunci exact asta cereau.

Ar fi fost scriitura lui Charles Dickens mai bună – sau ar fi mai corect să spunem cu atât mai bună – dacă s-ar fi menţinut pe propria sa cale artistică dreaptă şi îngustă?

Odd Rimmen citise romanul *David Copperfield* şi şi-a spus atunci că el ar fi făcut o treabă mai bună. Nu cu mult mai bună, dar oricum mai bună. Şi la un moment dat, asta a fost adevărat. Era sigur. Dar şi în prezent s-ar fi descurcat mai bine? Sau peniţa, ghearele şi colţii lui îşi pierduseră din ascuţimea necesară pentru a crea o astfel de artă care durează o eternitate în urma aventurării sale în acest circ? Şi în cazul în care asta s-a şi întâmplat, mai exista o cale de întoarcere?

Da, şi-a spus în sinea lui. Deoarece noul roman pe care îl scria tocmai asta era: calea de întoarcere, nu-i aşa?

Cu toate acestea, iată-l aici, şi nu mai avea decât câteva secunde până să intre pe scenă, să se scalde în privirile admiratorilor şi în lumina reflectoarelor, să stârnească aplauze cu replicile lui pline de banalităţi învăţate dinainte. Pe scurt, avea să-şi ia doza din această seară.

— Doamnelor şi domnilor, l-aţi aşteptat şi iată-l aici…

Doar fă-o! Acesta nu era doar cel mai bun slogan al vremii pentru pantofi de alergat, sau pentru

oricare alt produs banal, acesta era răspunsul lui standard ori de câte ori îl întreba vreun tânăr despre cum ar trebui să procedeze dacă s-ar apuca de scris. Apoi le zicea că nu există niciun motiv pentru care să amâne momentul, că nu există nimic care necesită îmbunătăţire şi că totul se rezumă la a lua tocul şi de a aşterne rânduri pe hârtie; nu metaforic, ci *la propriu.* El spunea că ar trebui să înceapă să scrie seara, ceva, orice le trecea prin minte, dar că trebuia să înceapă chiar din seara aceasta.

Aşa se întâmplase şi cu Aurora, când în sfârşit şi-a găsit curajul să o părăsească, după discuţii interminabile, lacrimi şi împăcări care nu făceau altceva decât să-l readucă în punctul de unde pornise. Singurul lucru pe care a trebuit să-l facă a fost să iasă pe uşă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Atât de simplu şi atât de greu în acelaşi timp. Odată ce ai fost dependent de o substanţă, nu poţi să mai iei o singură doză, *puţină* heroină, apoi gata. Odd văzuse cum sfârşise fratele lui după o astfel de adicţie. Nu exista decât o singură cale de scăpare: să te laşi odată pentru totdeauna, sau cum spun englezii, „go cold turkey”[19]. Diseară. Acum. Pentru că nu îţi va fi mai bine şi nici nu-ţi va veni mai uşor mâine. Întotdeauna va fi mai dificil. Te afunzi din ce în ce mai tare în rahat şi ce rost are să mai amâni o zi?

Din culise, Odd se uita înspre lumina orbitoare de pe scenă. Nu vedea publicul, ci doar un perete negru. Poate că publicul nici nu era acolo, poate că nici nu exista. Şi poate nici el nu exista pentru ei.

Şi iată acel sentiment eliberator şi ademenitor. Armăsarul lui. Se afla chiar în faţa lui, nu trebuia decât să-şi pună piciorul în scăriţă şi să se salte în şa. Nu trebuia decât să facă acest gest. A doua opţiune era bineînţeles să nu o facă. De fapt, nu avea decât două opţiuni. Sau o singură opţiune, dacă era în totalitate onest. Şi el intenţionează să fie onest de acum înainte. Direct. Onest. Fără compromisuri.

Odd Rimmen a făcut stânga împrejur şi a plecat. Şi-a dat jos clema care fixa microfonul şi transmiţătorul, i le-a întins tehnicianului, care l-a urmărit nedumerit pe Odd cum a trecut pe lângă el. A coborât treptele ce duceau la garderoba în care cea care urma să-i ia interviul, Esther Abbot şi reprezentanţii editurii revizuiseră câteva întrebări. Acum încăperea era goală, singurul sunet care se auzea era vocea lui Esther de sus, un bombănit neinteligibil care trecea prin tavan. Şi-a luat geaca pe care o lăsase pe scaun, a înhăţat un măr din fructieră şi s-a îndreptat spre ieşirea artiştilor. A împins uşa şi a inspirat aerul îmbâcsit al Londrei, care mirosea a noxe, metal ars şi mâncare din ţevile de ventilaţie ale restaurantelor. Odd Rimmen nu simţise niciodată un aer mai tare şi mai eliberator.

Odd Rimmen nu mai avea unde să meargă.

Odd Rimmen putea să meargă oriunde.

Se poate spune că totul a început când Odd Rimmen a părăsit sala Teatrului Charles Dickens doar cu câteva secunde înainte să intre pe scenă, sau mai exact unde urma să stea pe scenă, pentru a vorbi despre ultima lui carte, *Dealul.*

Sau se poate spune că totul a început când The Guardian a scris despre asta şi a relatat episodul drept o înşelătorie la adresa publicului din partea directorului Camden Literary Festival şi a lui Esther Abbot, tânăra jurnalistă care pregătise interviul şi care declarase cât de mult aşteptase acest eveniment. Sau se poate spune că totul a început când The New Yorker a contactat editura pentru a cere un interviu. Când persoana de contact a editurii i-a informat că Odd Rimmen nu mai acordă interviuri. Şi când cei de la The New Yorker le-au cerut numărul lui de telefon pentru a încerca să-l convingă, răspunsul pe care l-au primit a fost că autorul nu mai deţine un telefon. Da, că editura practic nu ştia unde se află Rimmen, nimeni nu mai

ştia nimic despre el după ce părăsise Teatrul Charles Dickens în seara aceea.

Asta nu era decât parţial adevărat, dar The New Yorker a scris un articol despre Odd Rimmen *in absentia* în care le-au permis altor scriitori, critici literari şi personalităţi din domeniul culturii să-şi prezinte punctul de vedere despre relaţia lor cu autorul în general şi cu *Dealul* în special.

Acolo unde se afla Odd Rimmen – în casa de vacanţă din Franţa a părinţilor săi –, nu-i păsa câtuşi de puţin de toate numele sonore care, nu doar că brusc dădeau impresia că i-ar fi citit opera, dar susţineau şi că îl cunoşteau personal. Faptul că minţeau când ziceau că îi cunosc opera, pentru a se bucura de vizibilitate în prestigiosul cotidian The New Yorker, probabil nu era atât surprinzător, pentru că dacă fuseseră anunţaţi cu câteva zile înainte, probabil reuşiseră să răsfoiască câteva cărţi ca să-şi facă o idee despre fluxul scriiturii sau să citească nişte rezumate de pe site-urile dedicate studenţilor. Dar faptul că şi-au exprimat opinia cu privire la personalitatea enigmatică şi carisma lui extraordinară era cu atât mai surprinzător cu cât el nici măcar nu-şi amintea să-i fi întâlnit pe aceşti oameni în contextul muncii sale – la festivaluri, târguri de carte, ceremonii de premiere – şi nici să fi schimbat câteva vorbe de politeţe într-o branşă în care limitele politeţii se învecinează cu paranoia. (Teoria lui Odd Rimmen era că scriitorii sunt îngroziţi să nu ofenseze alţi scriitori, deoarece ştiu mai bine decât oricine că o minte sensibilă înarmată cu un stilou este ca un copil dotat cu un Uzi.)

Dar datorită promisiunii pe care şi-o făcuse sieşi, aceea de a trăi în asceză, puritate şi abstinenţă de la tot ceea ce ar fi (corecţie: a ceea ce ar putea fi) perceput ca vânzare, furt intelectual sau auto-glorificare, Odd Rimmen s-a abţinut să corecteze impresia pe care şi-a făcut-o cititorul articolului din The New Yorker, care îl descria drept un soi de erou al literaturii.

Indiferent cum a început, situaţia a continuat. Şi asta i-a spus redactorul său când l-a sunat din cabina telefonică din sat.

— S-a întâmplat ceva, Odd. Şi nu poate fi oprit. Ia amploare.

Sophie Hall nu se referea doar la cifrele de vânzări, ci şi la numărul de solicitări de interviu, invitaţii la festivaluri, solicitări urgente de la editorii străini ca să vină să-şi lanseze cartea *Dealul.*

— Este o nebunie totală! După acel articol din The New Yorker…

— Este o cacealma, zise el. Un articol dintr-o revistă nu schimbă lumea.

— Te-ai izolat, nu vezi ce se întâmplă? Toată lumea vorbeşte despre tine, Odd. Toată lumea!

— Ei bine? Şi ce spune lumea?

— Că tu… a râs ea scurt. Că eşti puţin nebun.

— Nebun? Într-un sens bun?

— Într-un sens foarte bun.

Ştia bine la ce se referea ea, doar vorbiseră despre asta. Că autorii care ne fascinează sunt cei care descriu o lume care poate fi recunoscută, dar este văzută prin prisma unor ochelari care sunt doar puţin diferiţi de ai noştri. Sau ai lor, şi-a spus Odd Rimmen, din moment ce editorul său îi zicea că el însuşi s-a mutat în această ligă a celor care conferă o alternativă, adică liga excentricilor intelectuali. Dar aparţinea el acestei ligi? Oare întotdeauna făcuse parte din ea? Sau era un farsor, un vrăjitor convenţional care se prefăcea că este bizar de dragul efectului? Acum, când redactorul îi spunea cât de interesaţi erau toţi de Odd Rimmen, nu a observat şi respectul care se ascundea în glasul ei, de parcă nici ea, cea care îl urmase îndeaproape în carieră, de la propoziţie la propoziţie, ca să zicem aşa, nu părea să fie afectată de această schimbare bruscă de atitudine care s-a dezlănţuit odată cu o întâmplare banală: faptul că el, dintr-o toană, a plecat de la un interviu cu câteva clipe înainte să trebuiască să urce pe scenă. Acum a spus că a recitit *Dealul* şi a fost uimită de cât de bună este, *de fapt,* cartea la care

lucraseră împreună. Chiar dacă Odd Rimmen considera că ea a recitit cartea într-o nouă lumină, mai exact în lumina ovaţiilor făcute de alţii, nu a spus nimic.

— Despre ce este vorba, Sophie? a întrebat-o după ce ea şi-a mai tras sufletul.

— Am fost contactaţi de Warner Brothers, a zis ea. Vor să cumpere drepturile de autor pentru *Dealul* ca să facă un film.

— Serios?

— Au în plan ca Terrence Malick sau Paul Thomas Anderson să-l regizeze.

— Au în plan?

— Se întreabă pe care dintre ei l-ai prefera.

Pe care l-ar prefera, pe Malick sau pe Anderson, se gândea Odd Rimmen. *Thin Red Line*[20]. *Magnolia.* Ambii regizori reuşiseră aproape imposibilul, au făcut masele să se uite la filme de artă.

— Ce crezi? vocea lui Sophie devenise uşor alintată, ca a unei fete de paisprezece ani, de parcă nu-i venea nici ei să creadă ce îi povestea.

— L-aş fi preferat pe oricare dintre ei… a răspuns el.

— Bine, sun la Warner Bros. Şi… dar apoi a făcut o pauză.

Folosise verbul la modul condiţional. *L-aş fi.* Care, aşa cum i-a arătat odată lui Odd, aceasta era într-adevăr o simplificare lingvistică de la „aş fi fost mulţumit”, dar pe care redactorul o acceptase. Condiţionalul, fără doar şi poate. Ceva care s-ar fi întâmplat, dacă anumite condiţii ar fi fost îndeplinite. Şi acum se întreba Sophie care ar putea fi acestea. Prin urmare, el i le-a spus.

— Dacă aş fi vrut să vând drepturile pentru ecranizarea cărţii.

— Deci… nu vrei să le vinzi?

Tonul exaltat al lui Sophie dispăruse şi, cu siguranţă, era uimită de ce auzise.

— Îmi place *Dealul* aşa cum este, i-a explicat el. Sub formă de carte. După cum tu însăţi mi-ai spus: s-a dovedit, în ultima vreme, că este, de fapt, bună.

Odd nu ştia dacă ea s-a prins de ironia ultimei fraze. De obicei s-ar fi prins, deoarece Sophie avea o ureche foarte fină, însă chiar acum era atât de zdruncinată de tot ce se întâmpla, încât el nu mai era sigur că ea prinsese subînţelesul.

— Te-ai gândit bine la asta, Odd?

— Da, a rostit el sec.

Asta era într-adevăr bizar. Trecuse mai puţin de un minut de când fusese anunţat că una dintre cele mai mari companii de film din lume va apela la cei mai buni regizori din lume să ecranizeze *Dealul,* nu doar ca pe un simplu film, ci ca pe ceva divin, ca pe o rachetă care va face să explodeze nu doar succesul acestei cărţi, ci al tuturor cărţilor pe a căror copertă scrie numele Odd Rimmen, fie acestea deja publicate sau viitoare. Dar el cumpănise bine posibilitatea de a câştiga o sumă frumuşică de pe urma unei oferte de film. A visat cu ochii deschişi la asta, probabil că era mai corect să spunem aşa. Căci, în afară de scenele de sex menţionate, nu era nimic cinematografic în romanele lui Odd Rimmen, ci mai degrabă opusul, acestea fiind în mare parte monologuri interne fără prea multe evenimente sau structură dramaturgică convenţională. Totuşi, se gândise bine. Doar ipotetic, desigur, un exerciţiu de gândire în care a pus argumentele pro şi contra în balanţă, în timp ce admira Golful Biscaya. Charles Dickens nu numai că ar fi strigat un „da” însufleţit de bucurie, dar clovnul de el ar fi insistat chiar să joace cel puţin unul dintre rolurile principale.

Fostul Odd Rimmen (cel de dinaintea întâmplării de la Teatrul Charles Dickens) ar fi spus, de asemenea, „da”, dar cu un gust amar în gură. S-ar fi apărat argumentând că, într-o lume ideală s-ar fi mulţumit să păstreze cartea neciuntită, eliberată şi rezervată cititorului răbdător, care nu acceptă simplificări, care va lua fiecare frază în ritmul său, în funcţie de agilitatea ochiului şi de maturitatea

capacităţii de contemplaţie. Dap într-o lume în care predomină banii şi distracţia lipsită de minte, el nu ar putea refuza atenţia care i se oferea genului de cărţi scrise de el (cărţi serioase, adică literatură), deoarece avea obligaţia de a răspândi textele (literare) nu numai în numele său, ci şi în numele tuturor celor care într-adevăr încercau să spună ceva prin scriitura lor.

Da, ar fi spus „da”, şi în secret s-ar fi bucurat de atenţia de care se bucură atât filmul, cartea, cât şi presupusa lui dilemă.

Dar noul Odd Rimmen nu accepta acest tip de ipocrizie. Şi, de vreme ce a întors problema pe toate părţile şi realitatea nu părea foarte diferită de visarea cu ochii deschişi, el i-a spus următoarele redactorului său neîncrezător:

— M-am gândit bine la asta, Sophie, şi nu, *Dealul* nu trebuie redus la un rezumat de două ore.

— Dar romanul oricum este scurt. Ai văzut *No Country for Old Men*[21]*?*

Bineînţeles că Odd Rimmen îl văzuse şi evident că ea sublinia acest aspect acum. Sophie ştia că lui îi place Cormac McCarthy, ştia că el e conştient că fraţii Cohen reuşiseră să facă un film din acel roman scurt, că acolo exista o relaţie unu-la-unu ca în niciun alt film pe care-l văzuse. Sophie ştia, de asemenea, că Odd Rimmen era conştient şi de ce a însemnat acel film pentru răspândirea literaturii acestui autor, aparent fără ca reputaţia sa în cercurile literare mai elitiste să fi suferit (prea multe) daune.

— Cormac a scris cartea mai întâi sub formă de scenariu, a spus el. Înşişi fraţii Cohen au relatat că atunci când au scris scenariul, unul dintre ei a ţinut cartea deschisă, în timp ce celălalt a scris. Asta nu va funcţiona în cazul cărţii *Dealul.* În plus, sunt prins cu noua carte, aşa că acum trebuie să închid şi să scriu.

— Cum? Odd, nu…

Odd Rimmen stătea la coadă la Muzeul Luvru din Paris când a văzut-o ieşind. Esther Abbot părea să ascundă că l-a văzut, dar ştia că expresia ei uimită o dădea de gol.

— Iată deci, ne întâlnim din nou, i-a zis ea.

Mergea braţ la braţ cu un bărbat pe care îl trăgea mai aproape de ea, de parcă revederea lui Odd Rimmen i-ar fi reamintit că bărbaţii ar putea dispărea în orice moment dacă nu stai cu ochii pe ei.

— Îmi pare rău, i-a spus Odd Rimmen. N-am apucat niciodată să-mi cer iertare.

— N-ai apucat? Te-a împiedicat ceva sau cineva?

— Nu, chiar nu. Îmi cer iertare.

— Poate că ar trebui să le ceri iertare şi tuturor celorlalţi care au fost acolo.

— Absolut, ai dreptate.

Găsea că ea arată bine. Mai bine decât şi-o amintea el la teatru. I s-a părut atunci că Esther era mult prea absorbită de munca ei. Îl măgulise excesiv pentru a-i trezi vreun instinct de cuceritor, deoarece prada care se preface moartă îl determină pe prădător să-şi piardă interesul. Dar acum, când o privea, bronzată, uşor ofensată, cu părul răvăşit de vânt şi la braţul unui bărbat, era pur şi simplu atrăgătoare. Atât de atrăgătoare, încât pe Rimmen l-a amuzat că ea l-a tras automat spre ea pe bărbatul cu care era când l-a zărit. Ar fi trebuit să fie invers, adică bărbatul să-şi fi marcat discret teritoriul într-o întâlnire cu un alt mascul de o seamă cu el şi probabil cu un statut social mai ridicat decât al lui, acum după valul de interes pe care îl stârnise articolul din The New Yorker.

— Aş putea să vă invit la un pahar de vin pentru a demonstra că vorbesc serios? a întrebat Odd Rimmen, uitându-se întrebător la bărbat, care părea confuz, de parcă ar fi încercat să formuleze un refuz politicos, când Esther Abbot a spus că sună bine propunerea.

Bărbatul a schiţat un zâmbet, de parcă l-ar fi jenat o pietricică în pantofi.

— Dar poate că într-o altă seară, a spus el. Tocmai intrai în muzeu, iar Luvru este mare.

Odd Rimmen a măsurat din priviri cuplul neobişnuit; ea strălucitoare şi zveltă, cu scântei în ochi, iar el întunecat şi greoi, ca o atmosferă apăsătoare.

Cum putea o femeie atât de atrăgătoare să se îndrăgostească de cineva atât de lipsit de farmec? Oare ea chiar nu-şi cunoştea propria valoare? Ba da, cu siguranţă că îşi cunoştea valoarea, dar ceea ce l-a frapat a fost că Esther îşi trăsese prietenul/soţul/amantul mai aproape pentru a-i demonstra că acest Rimmen era un tip pe care nu trebuia să-l considere o ameninţare. Şi de ce ar fi avut nevoie el de o astfel de asigurare? Oare Esther ascundea o istorie plină de promiscuitate şi infidelităţi? Oare cei doi vorbiseră despre el, despre acest autor nepoliticos? Sau oare Esther îi transmisese omului de lângă ea semnale care îl făceau să se teamă de o posibilă concurenţă cu Odd Rimmen? Din acea cauză i se părea că citeşte în ochii bărbatului un amestec de ură şi teamă?

— Vin deseori la Luvru, aşa că am văzut majoritatea exponatelor, a spus Odd, privindu-l cu un calm prietenesc. Haide, ştiu un loc în care servesc un vin de Burgundia roşu foarte bun.

— Perfect, a exclamat Esther.

Au găsit restaurantul şi, chiar înainte de primul pahar, Esther a început să-i pună diverse întrebări, despre care Odd bănuia că erau din interviul care nu mai avusese loc. Ce anume îl inspira pe Odd. În ce măsură personajele principale erau o redare fidelă a propriei lui personalităţi. Dacă descrierile scenelor de sex se bazau pe propriile lui experienţe sau fantezii. La ultima întrebare, Odd a zărit cum bărbatul care o însoţea s-a încruntat puţin (Ryan, îi spusese că lucrează la ambasada din Paris). Odd i-a răspuns, dar nu a încercat să impresioneze sau să fie amuzant aşa cum făcea (de multe ori cu succes) atunci când „se dădea în spectacol”. Atunci când juca *teatru.* Dar în cele din urmă, el a întors

conversaţia, astfel încât să fie vorba despre Esther şi Ryan.

Ryan a evitat să răspundă când l-a întrebat ce face la ambasadă, şi astfel, a lăsat să se subînţeleagă faptul că era ceva important şi secret. A preferat să vorbească despre modul în care tehnicile de negociere internaţională au fost influenţate de cercetările psihologului Daniel Kahneman, prin conceptul de „priming”[22], adică poţi sădi cu uşurinţă un gând sau o idee în mintea celuilalt, fără ca el să fie conştient de aceasta. Dacă le arăţi oamenilor mai întâi un poster cu literele MĂNÂNCĂ şi apoi S_PĂ şi le ceri să completeze spaţiul gol, mult mai mulţi dintre ei ar scrie SUPĂ decât SAPĂ, comparativ cu subiecţii cărora nu li s-a arătat posterul cu MĂNÂNCĂ.

Odd a observat că Ryan se străduia cu adevărat să pară interesant, dar, din moment ce psihologia populară pe care o servea era destul de obişnuită şi învechită, şi-a mutat atenţia asupra lui Esther. A spus că locuia la Londra, unde încă mai lucra ca jurnalist independent în domeniul culturii, dar că ea şi Ryan făceau naveta pentru a se vedea „cât de des puteau”. Odd a observat că această remarcă era adresată mai degrabă urechilor lui Ryan, cu un fel de subtitrare care suna cam aşa: Ai auzit, Ryan? Te prezint de parcă noi doi încă am avea o relaţie pasională, în care tot ce ne-am dori ar fi să petrecem mai mult timp împreună. Eşti fericit acum, fir-ai tu să fii de afurisit, de prefăcut?

Odd se gândea că poate erau doar visele lui, fiind un Visător.

Dar poate că nu era chiar aşa.

— De ce te-ai retras? l-a întrebat Esther în timp ce chelnerul le turna al treilea pahar de vin.

— Nu m-am retras. Scriu mai mult decât oricând. Şi mai bine, sper.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Odd a ridicat nepăsător din umeri.

— Tot ce am de spus se află în carte. Restul sunt diversiuni şi praf în ochi. Sunt un clovn trist şi rău, apariţia mea în persoană nu le face cărţilor mele niciun serviciu.

— Ba dimpotrivă, cred eu, l-a contrazis Esther ridicând paharul. Cu cât te vede lumea mai puţin, cu atât se vorbeşte mai mult despre tine.

— Sper că te referi la cărţile mele.

— Nu, mă refer la tine, a rostit ea uitându-se puţin prea intens în ochii lui. Şi, drept consecinţă, şi despre cărţile tale, evident. Eşti pe cale să depăşeşti statutul de autor-supercool şi să treci la acela de autor-cool-în-trend.

Odd Rimmen a savurat vinul. Apoi şi caracterizarea pe care ea i-o făcuse. Îi plăcea gustul. Mda. Deja simţea că doreşte să aibă şi mai mult. Mai mult din toate.

Când Ryan s-a ridicat pentru a se îndrepta spre toaletă, el s-a aplecat spre Esther şi a prins-o de mână.

— Sunt puţin îndrăgostit de tine, i-a mărturisit.

— Ştiu, i-a răspuns ea, iar lui i s-a părut imposibil ca ea să fi ştiut, deoarece nici Odd nu-şi dăduse seama decât acum.

Sau poate el, spre deosebire de ea, a priceput de-abia acum?

— Dacă este doar efectul vinului? a sugerat el. Sau pentru că Ryan stă lângă şi te face inaccesibilă?

— Ce mai contează dacă se datorează faptului că tu eşti singur sau pentru că m-am născut cu trăsături simetrice? Motivele pentru care ne-am îndrăgostit sunt banale. Dar asta nu le face mai puţin încântătoare, nu-i aşa?

— Poate că da. Tu eşti îndrăgostită de mine?

— De ce-aş fi?

— Sunt un autor celebru. Asta nu este îndeajuns de banal?

— Eşti un autor aproape celebru, Odd Rimmen. Nu eşti bogat. M-ai lăsat baltă când aveam mai mare nevoie de tine şi am senzaţia că o vei face din nou dacă ţi se dă ocazia.

— Deci eşti îndrăgostită de mine?

— M-am îndrăgostit de tine cu mult timp înainte să te fi cunoscut.

Am închinat paharele şi am băut fără să ne luăm ochii unul de la altul.

— Este absolut incredibil, a strigat entuziasmată Sophie la telefon. Stephen Colbert!

— E atât de important? a spus Odd Rimmen lăsându-se pe spate în scaunul şubred de lemn care a scârţâit ameninţător.

Admira peisajul cu merii cei bătrâni despre care mama lui susţinea că odată, demult, dăduseră roade. Aerul avea izul unei grădini sălbatice, neîngrijite şi miros de mare purtat de adierile plăcute şi răcoritoare dinspre Oceanul Atlantic în Golful Biscaya.

— Important? a răbufnit redactorul lui Odd Rimmen. L-a depăşit pe Jimmy Fallon! Eşti invitat la cel mai mare talk-show televizat din lume, Odd!

— Din ce motiv, mă rog?

— Din motivul ecranizării romanului *Dealul.*

— Nu pricep. Doar am refuzat ecranizarea romanului.

— Taman de aceea! Toţi scriu despre asta, uită-te pe reţelele de socializare, Odd! Toţi te ridică în slăvi pentru integritatea ta. Bărbatul care locuieşte într-o casă dărăpănată în Franţa şi care a scris un roman despre nimic, ajunge să nu vândă nimic, refuză să fie putred de bogat şi celebru în toată lumea din cauza principiilor sale în materie de literatură. În acest moment, eşti cel mai cool autor din toată lumea, înţelegi?

— Nu, a minţit Odd Rimmen.

Evident că fusese perfect conştient încă de la început că deciziile fără compromisuri şi aparent puritane pe care le luase încă din seara aceea de la Teatrul Charles Dickens nu *urmau să,* dar *puteau* foarte bine să conducă la ceea ce se întâmpla acum.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— Emisiunea se înregistrează săptămâna viitoare, dar ei aşteaptă un răspuns în cursul zilei de azi. Ţi-am rezervat un bilet de avion spre New York.

— Te anunţ ce voi face.

— Bine. După voce mi se pare că eşti fericit, Odd.

S-a aşternut o pauză în care Odd, preţ de o secundă, s-a întrebat dacă nu cumva ea dezvăluise accidental ce simţea el. Se simţea triumfător? Nu, nu triumfător, asta ar presupune că ar fi acţionat intenţionat ca să-şi atingă acest ţel. Şi singurul lucru la care ţintea acum era să se organizeze în aşa fel încât să poată scrie fără să-i pese de nimeni şi de nimic, în orice caz, nu de aşa-numita popularitate.

Şi totuşi. Tocmai terminase de citit articolul doctorului endocrinolog Robert Sapolsky despre sistemul de recompensare din creierul unui alcoolic care s-a lăsat de băut. Acesta poate fi activat printr-o simplă plimbare pe una dintre străduţele unde se află barul preferat de odinioară. Chiar dacă nu intenţionează să bea, acea dorinţă de a bea alcool dobândită mai demult va determina producerea dopaminei. Asta se întâmpla cu el acum? Şansa reală de a deveni celebru în toată lumea îl făcea să i se ridice părul de pe ceafă? Nu ştia sigur, dar poate s-a panicat la gândul că ar putea să ajungă din nou în acelaşi impas, şi atunci a strâns telefonul mai tare în mână şi a rostit un „nu” scurt.

— Nu? a repetat Sophie cu o uşoară nedumerire în glas.

Odd a crezut că Sophie a înţeles că-i răspunsese la comentariul legat de cât de fericit părea el după voce.

— Nu, nu voi participa la acel talk-show, preciză el.

— Dar… cartea ta. Odd, serios vorbind, acesta este un prilej minunat de-a le povesti tuturor despre cartea ta şi despre existenţa adevăratei literaturi.

— Dar mi-aş încălca jurământul de tăcere. Le-aş înşela încrederea celor care spui tu că mă aclamă acum pentru integritatea mea. Aş redeveni clovnul

de odinioară. (Şi-a dat şi el seama că folosea modul condiţional.)

— În primul rând, n-ai pe cine să înşeli, Odd, pentru că doar tu eşti dependent de tăcerea ta. Iar în ceea ce priveşte clovnul, acum vorbeşte vanitosul din tine, şi nu bărbatul pentru care literatura reprezintă o chemare şi o misiune.

Lui Odd Rimmen i se pare că vocea Sophiei sună mai tăioasă ca oricând. De parcă era pe punctul să i se umple paharul. De parcă paharul i se revărsase chiar. Ea credea că Odd pur şi simplu nu este cinstit şi că el, prin atitudinea anti-Charles Dickens, se transformase în Dickens însuşi, dacă nu chiar mai rău. Oare chiar aşa să fie? Juca el un simplu rol al artistului principial? Hmm, da şi nu. Conform lui Sapolsky, cortexul frontal este responsabil cu deciziile raţionale, asta era corect. Dar cum rămâne cu *nucleus accumbens,* centrul dorinţelor, care tânjea după plăcere şi recompensare imediată? Dacă aceştia doi reprezentau îngerul şi demonul de pe umerii lui care îi şopteau la ureche, nu era greu să-ţi dai seama de cine asculta, cine era stăpânul lui cu adevărat. Odd Rimmen putea să spună cu certitudine că el fusese sincer în seara în care a părăsit teatrul. Dar dacă nu s-ar fi întâmplat să descopere că refuzul lui constant de a se expune în public are fix efectul opus? Şi că el era asemeni preotului care, prin promisiunea de celibat, a devenit un sex-simbol, şi care, în secret, se bucură de asta?

— Odd, a rostit Sophie, trebuie să te îndrepţi înspre lumină. Mă auzi? Du-te spre lumină! Nu către întuneric.

Odd şi-a dres glasul.

— Trebuie să scriu o carte. Aşa să le zici, Sophie. Şi da, ai dreptate, sunt fericit.

Apoi a închis telefonul. A simţit o mână caldă care îl mângâia pe ceafă.

— Sunt atât de mândră de tine, i-a zis Esther, care stătea lângă el pe banca din grădină.

— Serios? a întrebat-o Odd şi s-a întors către ea şi a sărutat-o.

— În vremurile noastre în care toţi aleargă după click-uri şi like-uri? Bineînţeles! Cred şi eu că sunt mândră de tine.

Şi-a întins braţele şi a căscat molatic, asemenea unei pisicuţe.

— Vrei să mâncăm în oraş sau preferi să gătim acasă diseară? Ce părere ai?

Odd s-a întrebat cine dezvăluise că a refuzat ecranizarea cărţii *Dealul.* Dacă a fost Sophie. Sau dacă nu cumva a fost chiar el în mod indirect, deoarece se destăinuise mai multor persoane care ar fi putut să împrăştie zvonul mai departe.

Înainte de culcare în noaptea aceea, s-a gândit la ce îi spusese Sophie despre mersul spre lumină. Nu asta li se spunea celor care trag să moară, că atunci când ajung dincolo vor vedea o lumină puternică şi că trebuie să se îndrepte înspre ea? Exact ca moliile ce se izbesc de lampa de afară şi care îşi vor arde în curând aripile, s-a gândit Odd. Dar apoi i-a venit în minte o altă idee: Sophie se referise la faptul că el, în calitate de autor, este pe moarte?

A venit toamna şi odată cu ea s-a ofilit şi creativitatea lui Odd Rimmen.

Îi auzise pe ceilalţi autori vorbind despre pana de idei, dar el nu crezuse niciodată în aşa ceva. Cel puţin, nu raportat la creaţia lui, doar el era marele Odd Dreamin', ca o gâscă cu ouăle de aur din care ieşeau poveştile cu sau fără voia lui. S-a gândit că era ceva care va trece de la sine şi a profitat de ocazie ca să petreacă mai mult timp cu Esther. Făceau drumeţii lungi, povesteau despre literatură şi filme şi de câteva ori s-au dus la Paris cu vechiul Mercedes al lui Odd şi au vizitat Luvrul.

Dar săptămânile treceau, iar el în continuare nu reuşea să scrie, avea mintea golită. Cu alte cuvinte, avea mintea plină de genul acela de lucruri din care nu se naşte literatură. Sex bun, mâncare bună,

băutură bună, conversaţii bune, apropiere adevărată de cineva. Suspiciunea a început să i se înfiripe în suflet: toată această fericire să fi fost de vină? Din cauza ei îşi pierduse starea de confuzie, acel curaj disperat care l-a condus în cotloanele întunecate din interiorul cărora îşi crea poveştile? Dar mai rău decât euforia fericirii era sentimentul acela calm de siguranţă. Gândul acela conştient care îi spunea că nimic nu era cu adevărat important, atât timp cât el şi Esther se aveau reciproc.

Au avut loc şi primele certuri dintre ei, despre felul în care făcea Esther lucrurile în casă, despre unde ar trebui ţinute anumite obiecte, bagatele, nimic serios de care să-i fi păsat lui Odd înainte. Dar a fost de ajuns pentru ca Esther să-şi împacheteze o geantă şi să-i spună că vrea să stea câteva zile singură acasă la părinţii ei, în Londra.

Odd s-a gândit că îi va prinde bine, cu ocazia asta avea să testeze dacă se va întoarce Odd Dreamin'.

Duminică dimineaţa s-a mutat din birou la masa din grădină, sub merii uscaţi, şi se uita din nou înspre masa din sufragerie din camera de zi. Dar nu prea îl inspira. Oricât de tare se străduia, nu reuşea să scrie decât câteva propoziţii fără sens.

S-a gândit să o sune pe Esther să-i spună că o iubeşte, dar s-a răzgândit. În schimb, se întreba dacă era dispus să-şi sacrifice fericirea alături de Esther pentru a-şi redobândi capacitatea creativă. Poate că nu răspunsul în sine l-a surprins, ci cât de rapid şi răsunător a venit. Da, aceasta era schimbarea pe care avea să o facă.

O iubea pe Esther şi tocmai acum ura să scrie, dar putea să trăiască fără ea. Fără scris însă ar muri, s-ar ofili şi ar putrezi.

A auzit uşa deschizându-se.

Probabil că era Esther. Se răzgândise şi se întorsese acum mai devreme cu trenul.

Dar apoi, după zgomotul paşilor, şi-a dat seama că nu era ea.

O siluetă s-a ivit în cadrul uşii de la sufragerie. Un bărbat în costum şi cu palton. Avea păr negru, cu

un breton unsuros lipit de frunte. Cu respiraţia tăiată.

— Mi-ai răpit-o, a zis Ryan cu o voce groasă, răguşită şi tremurândă.

A făcut un pas şi a ridicat braţul drept. Odd a văzut că ţine un pistol.

— De aia vrei să mă ucizi? l-a întrebat Odd, cu o voce oarecum surprinsă de propria stăpânire de sine.

Dar acesta era adevărul. Era mai degrabă curios decât speriat.

— Nu, i-a răspuns Ryan, răsucind pistolul şi întinzându-i-l lui Odd. Vreau să te împuşti singur.

Odd, care nu se ridicase de la locul lui, a luat arma şi s-a uitat la ea. Mai multe cifre – care l-au făcut să se gândească la numerele de telefon – erau gravate pe oţelul negru al manşonului. Şi acum că era oarecum în siguranţă, s-a simţit şi mai bizar. Un sentiment de uşurare că ameninţarea dispăruse la fel de rapid cum se ivise.

— Aşa? l-a întrebat Odd şi şi-a pus pistolul la tâmplă.

— Exact aşa, a spus Ryan.

Vocea îi tremura în continuare, iar ochii îi erau destul de tulburi, într-un mod care l-a făcut pe Odd să se întrebe dacă nu cumva se afla sub influenţa unor substanţe chimice.

— Ştii că nu o să se întoarcă la tine chiar dacă eu mor, nu? l-a întrebat Odd.

— Da.

— Şi atunci de ce vrei să mă omori? Nu are nicio logică.

— Insist să te sinucizi, mă auzi?

— Şi dacă refuz?

— Atunci trebuie să mă ucizi pe mine, a răspuns Ryan.

Vocea nu mai era doar gravă, dar şi sugrumată.

Odd a încuviinţat încetişor în semn că se gândeşte la vorbele lui.

— Deci unul dintre noi trebuie să dispară, a conchis el. Asta înseamnă că nu mai poţi să trăieşti fără ea?

— Împuşcă-l pe unul dintre noi şi să terminăm cu asta odată!

— Sau poate doreşti să te omor, pentru ca Esther să descopere asta şi să mă părăsească, să viseze din nou la tine, bărbatul pe care nu-l mai poate avea?

— Tacă-ţi gura şi fă-o!

— Şi dacă refuz în continuare?

— Atunci te voi ucide.

Ryan şi-a vârât mâna pe sub palton şi a scos un alt pistol negru. Lacul se ştersese de pe el şi era mat complet. Odd şi-a dat seama că sună a plastic, atât de tare îl strângea de mâner. Ryan a îndreptat ţeava spre Odd, iar acesta, la rândul său, a ridicat pistolul pe care-l avea în mâini şi a tras.

Totul s-a întâmplat repede. Foarte repede. Atât de repede încât avocatul lui Odd Rimmen ar fi putut convinge curtea cu juraţi (modul condiţional) că reacţionase rapid din pricina amigdalei, responsabilă de reacţiile de luptă, fugi sau îngheaţă, şi că partea frontală a creierului, cea care spune „hei, aşteaptă puţin şi analizează situaţia”, nu a apucat să intre în acţiune.

Odd Rimmen s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la Ryan şi l-a privit. S-a uitat lung la fostul iubit al lui Esther, la omul care fusese în viaţă cu puţin timp în urmă, la gaura lăsată de glonţul care îi pătrunsese în partea dreaptă a frunţii şi la pistolul de jucărie care se afla pe jos, lângă el.

Odd s-a aplecat şi a luat pistolul. Era uşor ca un fulg şi avea ţeava crăpată.

Va putea să le explice juraţilor, dar va fi credibil? Îl vor crede că decedatul îi dăduse lui adevăratul pistol, ca ulterior să-l ameninţe cu o jucărie stricată şi inofensivă? Poate că da, poate că nu. Durerea din dragoste poate să te înnebunească, dar angajatul de încredere al serviciilor externe britanice nu avea un istoric care să denote un comportament anormal şi nici nu ar fi putut indica probleme psihice în trecut. Nu, afirmaţia avocatului apărării conform căreia Ryan a provocat intenţionat crima sub forma unei

răzbunări sublime va lăsa impresia unei explicaţii trase de păr pentru oamenii obişnuiţi din juriu.

Dar lui Odd i-a venit o altă idee: dacă anunţa poliţia, atunci ar fi devenit o ştire-bombă, şi ar fi fost o poveste care va da naştere unor mituri. Un scriitor îşi ucide rivalul într-o dramă de iubire. Dar această idee avea să ajungă pe prima pagină a ziarelor şi, prin urmare, evident că a alungat-o din mintea lui.

S-a dus la uşa de la intrare, s-a uitat afară şi a zărit un Peugeot necunoscut parcat în faţa porţii. Cea mai apropiată casă se afla la o distanţă foarte mare, aşa că era puţin probabil ca vecinii să fi auzit împuşcătura din sufragerie. S-a întors la cadavru, a scotocit prin buzunarul paltonului şi a găsit cheile de la maşină, telefonul mobil, portofelul, paşaportul şi o pereche de ochelari de soare.

În orele care au urmat, Odd a fost ocupat cu îngroparea lui Ryan în grădină. A săpat groapa fix sub cel mai mare măr din curte, acolo unde obişnuia să aştearnă masa când mânca împreună cu Esther. Nu alesese acest loc dintr-un motiv morbid, ci pentru că pământul era bătătorit acolo şi nimeni nu ar observa peticul acela fără iarbă. Iar câinii, care uneori intrau pe proprietatea lor, se perindau pe la marginea grădinii, dar nu îndrăzneau să se apropie atât de tare de casă.

Începuse să plouă mărunt şi avea hainele ude şi murdare când a terminat treaba. A făcut un duş, şi-a pus hainele în maşina de spălat, a spălat pe jos în sufragerie şi a aşteptat să se facă noapte.

Când s-a lăsat întunericul s-a îmbrăcat cu paltonul lui Ryan, şi-a pus ochelarii lui de soare, propriile sale mănuşi şi o căciulă neagră pe care a găsit-o într-unul dintre sertarele lui Esther. Şi-a îndesat o pelerină subţire de ploaie în buzunarul paltonului şi a ieşit din casă.

Era într-o stare deosebit de bună cât a condus maşina lui Ryan şase kilometri până la stânca de lângă Vellet. În timpul zilei, mai ales în weekend, deseori se întâmpla să fie oameni acolo, dar după

apusul soarelui rar mai vedeai picior de om. Odd nu văzuse niciodată pe nimeni acolo pe timp de ploaie. A tras maşina în locul de parcare şi a mers pe jos câteva sute de metri până la punctul de unde se deschidea întreaga panoramă. S-a oprit chiar pe marginea prăpastiei şi a aruncat o privire în jos spre valurile care se spărgeau formând o spumă albă. A scos telefonul lui Ryan din buzunar şi l-a aruncat. S-a uitat cum dispare fără niciun sunet în întuneric. Şi-a scos pelerina de ploaie din buzunar şi s-a asigurat că în celălalt buzunar al paltonului rămăseseră cheile de la maşină, paşaportul şi portofelul, apoi a împăturit haina, a pus-o pe jos, la vedere, şi a aşezat o piatră deasupra, ca să nu o ia vântul.

Apoi şi-a luat pe el pelerina de ploaie şi a pornit spre casă. Ideile i se înlănţuiau în minte în timp ce mergea. Oare îşi dăduse seama în sinea lui că Ryan ţinea în mână un pistol de jucărie atunci când l-a împuşcat? Atunci, de ce l-a împuşcat? Creierul nu apucase să proceseze alternativele. Ce s-ar fi întâmplat dacă *nu* ar fi tras? Atunci care ar fi fost următoarea mişcare a lui Ryan? Să-l atace direct, iar atunci Odd oricum ar fi trebuit să-l împuşte. Dar în cazul acesta, n-ar fi avut pretextul că viaţa i-a fost pusă în primejdie?

Era deja ora zece când Odd a ajuns acasă şi şi-a făcut o cafea. Apoi s-a aşezat la calculator şi a scris. Şi a tot scris. Abia după miezul nopţii, când s-a deschis uşa, a revenit la realitate.

— Salut! a spus Esther întâmpinându-l cu o atitudine în expectativă.

— Salut! i-a răspuns şi s-a dus către femeia pe care o iubea şi a sărutat-o.

— Bună! a răspuns ea domol şi l-a mângâiat pe obraz. Ţie chiar ţi-a fost dor de mine.

Poliţia nu a ascuns faptul că interpretase dispariţia lui Ryan Bloomberg ca fiind o sinucidere. Nu doar pentru că toate circumstanţele indicau asta, ci şi pentru că prietenii apropiaţi ai lui Ryan,

precum şi membrii familiei au relatat că nu mai fusese el însuşi după ce Esther l-a părăsit, şi că exprimase de mai multe ori gânduri suicidare. Teoria conform căreia şi-ar fi provocat singur sfârşitul a fost susţinută şi de faptul că recent îşi cumpărase un pistol marca Heckler & Koch şi că el a ales să se sinucidă în apropierea locului în care Esther locuia împreună cu noul ei iubit, Odd Rimmen.

Esther fusese la Londra chiar în duminica aceea şi nu venise acasă până noaptea târziu. Dar Odd Rimmen fusese acasă şi putea să relateze poliţiei că văzuse un Peugeot parcat în faţa casei sale şi că i se păruse că zăreşte un bărbat stând în maşină, dar a presupus că respectivul aştepta pe cineva. Conform spuselor poliţiştilor, asta s-a potrivit şi cu traseul pe care poliţia îl reconstituise de pe telefon, care indica unde fusese Ryan Bloomberg şi când. Din semnalele pe care le primeau staţiile locale de benzină de pe telefonul lui, poliţiştii au putut urmări modul în care se deplasase Ryan/telefonul mobil, din Paris înspre vest, devreme în zori de zi, şi au observat că a staţionat în preajma casei lui Rimmen câteva ore, pentru ca ulterior semnalul să fie detectat în preajma stâncii Vellet.

Poliţia a desfăşurat operaţiuni scurte şi intense de căutări şi nimeni nu a fost uimit – dat fiind curenţii puternici ai mării – că nu s-a descoperit niciun cadavru.

După o oarecare ezitare, Esther s-a hotărât să nu participe la înmormântarea lui la Londra, deoarece asta i-ar fi supărat pe mulţi dintre prietenii şi rudele lui Ryan, care erau de părere că ea era vinovată de moartea lui. Le-a comunicat celor din familia Bloomberg că preferă să viziteze mormântul lui Ryan într-o altă zi, ulterioară înmormântării.

Lui Odd Rimmen i-a revenit pofta de a scrie. Şi iubea cu înflăcărare, de asemenea.

— Haide să sărbătorim această zi minunată cu un pahar de vin, spunea el în timp ce soarele se

îndrepta spre un apus roşu, portocaliu şi cu tente purpurii.

A coborât în pivniţă şi a adus una dintre sticlele cu vin de mere. Atunci s-a întâmplat să se ducă înspre cuptorul cu lemne care era ascuns în cel mai întunecat cotlon, a deschis uşiţa, a băgat mâna şi a simţit oţelul rece al pistolului Heckler & Koch, şi şi-a trecut buricele degetelor pe cifrele de pe manşonul armei.

— Sunt gravidă, i-a spus Esther.

Odd stătea în dreptul ferestrei cu un măr în mână şi se uita înspre Golful Biscaya, unde se zărea un cer negru-cenuşiu, iar valurile înspumate şi albe indicau faptul că se apropie o nouă furtună de iarnă.

Odd a lăsat jos stiloul. Se apucase de scris încă de dimineaţă, deoarece depăşise termenul cu câteva săptămâni, dar cel mai important lucru era că scria din nou. Şi că scria bine. Al naibii de bine, de fapt.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură, a zis ea şi şi-a dus mâna în dreptul abdomenului de parcă ar fi simţit deja bebeluşul cum se dezvoltă. Da, sunt sigură.

— Dar asta este… apoi s-a oprit încercând să găsească cuvântul potrivit.

Şi, dintr-odată, blocajul scriitorului i-a revenit. El ştia că doar un singur cuvânt este cel corect. Situaţiile de genul acesta sunt ca şuruburile, au doar o singură piuliţă cu care se potrivesc, trebuia doar să cauţi în sertar până când dai de ea. În ultimele săptămâni cuvintele curseseră ca un şuvoi, îi veniseră în minte fără ca el să trebuiască să le caute, dar acum, din senin, mintea i s-a înnegurat total. *Fantastic,* acesta era cuvântul? Să faci copii era ceva banal. Majoritatea cuplurilor reuşeau să facă copii. *Frumos?* Asta ar suna într-adevăr lipsit de valoare, ironic şi, drept urmare, o dublă minciună. În decursul celor nouă luni cât locuiseră împreună, el îi explicase că munca era totul, că nimic nu putea să îi stea în cale, nici măcar ea, femeia pe care o

iubea mai presus de oricine (sau mai bine spus: mai presus de orice altă femeie). *O catastrofă?* Nu. Odd ştia că Esther îşi doreşte copii, chiar dacă ea nu i-o spusese răspicat, îi dăduse de înţeles că nu avea să-şi petreacă toată viaţa alături de el, şi că la un moment dat va trebui să găsească un bărbat care doreşte să facă un copil cu ea. Acum se pare că izbutise asta fără să fie nevoie de vreun alt bărbat şi ea era o femeie independentă, care s-ar putea descurca foarte bine singură. *Inoportun?* Poate era mai bun, dar oricum, nu *o catastrofă.*

— Dar asta este… a bălmăjit el.

O bănuia că a făcut-o intenţionat? Sau că a întrerupt anticoncepţionalele pentru a-l pune pe el la încercare? Şi în cazul acesta: a funcţionat? Ba bine că nu! A naibii să fie de treabă! Odd Rimmen simţea, spre propria lui uimire, că a devenit, dacă nu fericit, cel puţin mulţumit. Un copil!

— Asta este… cum? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Odd părea să fi depăşit termenul-limită şi în acest caz. S-a ridicat şi s-a dus la fereastră lângă ea. A îmbrăţişat-o uitându-se înspre grădină. La marele măr care, după doisprezece ani de pauză, brusc începuse să dea rod din nou. Când a venit toamna, au cules merele mari şi roşii şi le-au depozitat în pivniţă, iar Esther l-a întrebat cum de mărul a dat roade din nou. I-a răspuns că probabil rădăcinile lui au dat peste o sursă de hrană mai bogată decât de obicei. Odd a citit pe chipul ei că urma să-l întrebe la ce se referă, şi sincer nici n-ar fi ştiut cum să-i răspundă la o astfel de întrebare. Dar, din fericire, ea a lăsat discuţia aşa.

— Un miracol! i-a răspuns Odd Rimmen. Eşti gravidă. Vom avea un copil. Este absolut miraculos.

Ştirea despre refuzul lui Odd Rimmen de a participa la cel mai vestit talk-show din lume a circulat o vreme, dar, din câte observa Odd Rimmen, nu avusese acelaşi efect ca articolul din

revistă referitor la ecranizarea romanului. Odd Rimmen, Pustnicul, devenise parcă o poveste deja răsuflată şi fumată, iar acest nou refuz nu era cu nimic senzaţional.

Odd şi-a dat seama de asta pentru că începuse să urmărească din nou reţelele de socializare şi ştirile. Îşi spusese în sinea lui că, în calitate de tată, trebuia să iasă din izolarea aceasta autoimpusă, *să se reconecteze cu lumea,* după cum i-a spus lui Esther.

A însoţit-o pe Esther la Londra, unde fusese invitată – şi ea acceptase invitaţia – să participe la un proiect în care urmau să creeze o serie de interviuri cu cele mai răsunătoare voci ale literaturii, filmului şi muzicii. Au locuit într-un apartament înghesuit şi lui Odd i-a fost dor de Franţa.

În fiecare zi, după ce Esther se ducea la muncă, el se aşeza la laptop şi citea pe internet toate articolele despre el. La început a fost şocat să vadă cât de mare este interesul cititorilor sau de cât de mult timp liber aveau unii. Aceştia nu analizau doar ceea ce scrisese el în cărţi, ci căutau şi ştiri despre unde şi cu cine a fost văzut (Odd estima că în jur de nouăzeci la sută din articole erau scorneli), despre copii ascunşi, cu mame ale căror identităţi erau ţinute în secret, drogurile pe care le consuma, orientarea lui sexuală şi cine erau *de fapt* personajele lui. Trebuia să recunoască în sinea lui că aceste născociri îi făceau plăcere. Da, inclusiv cele în care era făcut albie de porci sau etichetat drept arogant, un artist dornic de afirmare, dar rupt de realitate. Îl făceau să se simtă… care era cuvântul acela? Viu? Nu. Relevant? Poate. Văzut? Da, acesta era cuvântul. A trebuit să recunoască cât de banal şi uşor deprimant era faptul că el era atât de nesofisticat. Că tânjea atât de tare după ceea ce el dispreţuia la alţi autori: acel strigăt enervant şi insistent, ca de copil, care zice „uită-te la mine, uită-te la mine!”, când nu aveai ce să vezi la el decât egocentrism.

Dar aceste reflecţii, sau mai bine zis introspecţii, nu îl împiedicau, evident, să continue să cerceteze.

Îşi zicea în sinea lui că era important să ştie unde se poziţionează în spaţiul public atunci când avea să lanseze noul roman. Acest roman nu era doar cea mai bună carte a lui de până acum – asta ştia şi el demult –, ci era capodopera lui, fapt pe care îl înţelesese de puţin timp. Unicul roman pe care îl scrisese şi care avea să dăinuie peste generaţii, drept un volum cu valoare eternă. Problema era evidentă că tocmai pentru că era o capodoperă, era şi solicitantă. El a depus o muncă fantastică, şi cititorul trebuia să depună o muncă pe măsura cărţii. A nu se înţelege că autorul Odd Rimmen era orb şi surd la faptul că marea literatură putea fi epuizantă – doar şi el fusese cât pe ce să abandoneze *Ulise* a lui James Joyce şi *Infinite Jest* a lui David Foster Wallace. Întrucât cel de-al doilea autor devenise preferatul său, ştia că trebuia să facă acelaşi lucru: să-şi urmeze ţinta fără să se abată nici măcar un pic. O operă de artă – ca să poată deveni operă de artă – trebuie, de asemenea, să fie prezentată în contextul potrivit. Doar Dumnezeu ştie cât de multe capodopere din lume s-au irosit, au fost date uitării, nu, nici măcar date uitării, pentru că nici măcar nu au fost descoperite, şi care au dispărut sub mormanul sutelor, ba nu, miilor de cărţi publicate în fiecare zi pe întreg mapamondul. Deci, pentru a-şi forma o impresie despre contextul în care apărea cartea sa, Odd Rimmen a început să parcurgă în ordine cronologică tot ce se scrisese pe reţelele de socializare în ultimii câţiva ani. A observat că numărul de tweeturi, referirile la numele lui şi articolele de ziar intraseră într-un declin în ultimul an, şi că aceia care mai scriau acum despre el erau aceiaşi vechi autori. Unii dintre ei păreau să fie şi destul de încărunţiţi.

Mai erau patru luni până la apariţia cărţii (şi cinci până la naşterea copilului) şi într-o şedinţă de la editura de pe Vauxhall Bridge Road, Odd Rimmen discuta despre lansarea cărţii cu Sophie şi proaspăta

ei colegă (Jane-sau-ceva, Odd nu-şi amintea complet numele ei de familie).

— Vestea proastă este că este o carte dificil de lansat pe piaţă – i-a spus Jane, de parcă ar fi fost un subiect deja discutat.

Apoi şi-a îndreptat ochelarii supradimensionaţi, şi indubitabil la modă, şi a zâmbit larg, arătându-şi gingiile.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Odd sperând că vocea sa nu o să dezvăluie cât era de nervos.

— În primul rând, este aproape imposibil să descrii în două-trei propoziţii despre ce este vorba. În al doilea rând, este dificil să găseşti un anumit public-ţintă, în afara celui foarte interesat de literatură şi a cititorilor tăi mai vechi. Ceea ce ar fi cam acelaşi lucru. În afară de asta…

A făcut o pauză şi un schimb de priviri cu Sophie.

— Ar fi vorba de o nişă destul de mică şi exclusivistă.

Jane a tras aer adânc în piept şi Odd Rimmen a înţeles că mai era şi o a treia problemă.

— În al treilea rând, este un roman foarte întunecat şi gol.

— Gol? a răbufnit Odd Rimmen, care era de acord că romanul era întunecat.

— Distopic, a intervenit Sophie.

— Şi aproape fără personaje, i-a zis Jane. În orice caz, fără personaje cu care cititorii să se poată identifica.

Odd Rimmen era convins că cele două complotaseră şi căzuseră de acord dinainte. Aprecia totuşi că Sophie şi Jane nu s-au plâns că din noul său roman, *Nimic,* lipsesc scenele de sex cu care de altfel se remarcase. Odd a ridicat din umeri.

— Romanul este cum este. *Take it or leave it.* Îl acceptaţi aşa cum este, sau deloc.

— Ei bine, noi suntem aici ca să încercăm să găsim o modalitate de a-i face pe ei să îl accepte, a încercat să-l consoleze Sophie.

Odd a simţit din nou acel ton plin de subînţelesuri pe care-l folosea.

— Vestea bună este că te avem pe tine. Tu eşti cel care prezintă interes pentru presă. Întrebarea este dacă vrei să-ţi ajuţi cartea să fie bine primită.

— Nu ţi-a explicat Sophie deja asta? a întrebat Odd Rimmen. Şi că ajut cartea lipsind de la evenimentele publice? Aceasta este imaginea mea – atât cât valorează ea –, a şuierat el cu tot dispreţul de care era în stare. Departamentul de marketing nu va distruge asta şi nu va rata punctul forte al autorului, nu-i aşa?

— Tăcerea poate să funcţioneze, a spus Jane, dar funcţionează doar o perioadă scurtă, iar apoi devine plictisitoare şi contraproductivă. Gândeşte-te astfel: tăcerea a fost sădită, iar acum trebuie să culegem roadele. Toate ziarele şi revistele se vor îngrămădi să obţină primul interviu în exclusivitate cu bărbatul care a încetat să mai vorbească.

Odd Rimmen gusta cuvintele rostite de ea. Era ceva ce suna destul de bizar, ca o contradicţie ascunsă.

— Dacă tot trebuie să mă prostituez, de ce să o fac în exclusivitate? a contrat-o el. De ce să nu fie nebunie totală şi să acord interviuri tuturor?

— Atunci spaţiile acordate vor fi mai mici, a rostit Sophie pe un ton domol.

Ea şi Jane vorbiseră cu siguranţă înainte.

— Şi de ce nu facem un talk-show? a insistat el.

— Cu toţii ne dorim asta, dar este foarte, foarte greu să-l obţinem, cu atât mai mult cu cât nu eşti nici star de cinema, nici sportiv celebru şi nici o celebritate din vreun reality-show.

— Dar cu Stephen Colbert cum rămâne? a spus Odd sperând ca vocea să nu-i trădeze disperarea.

— Asta a fost atunci, i-a răspuns Sophie. Uşa se deschide, apoi se închide, aşa merg lucrurile în lumea asta.

Odd Rimmen s-a îndreptat puţin în scaun, şi-a înălţat bărbia şi a privit-o pe Sophie în ochi.

— Sper că îţi dai seama că întreb doar de curiozitate, şi nu pentru că mi-aş dori într-adevăr să

joc rolul unui clovn în mass-media. Cartea grăieşte pentru sine.

— Nu se poate să şi primeşti, să ţi se şi bage în traistă, i-a spus Jane. Nu poţi să fii atât un etalon pentru hipsteri, dar şi să fii citit de mase. Înainte să stabilim bugetul acestei cărţi, trebuie să ştim ce este mai important pentru tine.

Odd Rimmen şi-a întors capul încet înspre ea, de parcă s-ar fi împotrivit ideii.

— Încă ceva, a spus Jane-cum-o-cheamă. *Nimic* este un titlu prost. Nimeni nu vrea să cumpere o carte despre nimic. Mai este timp să-l schimbăm. Departamentul de marketing a propus *Singurătate.* Este tot sumbru, dar în orice caz, este ceva cu care cititorul se poate identifica.

Odd Rimmen s-a uitat din nou la Sophie. Expresia de pe chipul ei zicea şi că îi dă dreptate, dar şi că Jane are dreptate.

— Cartea îşi păstrează titlul, a decis Odd Rimmen şi s-a ridicat de pe scaun.

Vocea îi tremura din cauza furiei suprimate, ceea ce îl enerva şi mai tare, şi asta l-a determinat să strige ca să ascundă tremurul vocii:

— Şi acest titlu transmite cu cât de mult vreau să particip la acest circ mediatic comercializat în draci. Să-i ia dracu'! Şi să-i ia…

Nu şi-a mai terminat propoziţia, ci a ieşit în viteză din sala de şedinţe, a coborât pe scări – dacă ar fi aşteptat liftul, atunci ar fi stricat ieşirea din scenă –, apoi a trecut pe lângă recepţie şi a ieşit pe strada Vauxhall Bridge Road, unde evident ploua. Afurisita de editură! Afurisitul ăsta de oraş de căcat, şi viaţa asta de căcat!

A traversat pe verde la semafor.

Viaţă de căcat?

Urma să-i fie publicat cel mai bun roman pe care l-a scris vreodată, urma să devină tată, avea o femeie care îl iubea (probabil că nu şi-a exprimat sentimentele cu aceeaşi ardoare cu care o făcuse în prima parte a relaţiei lor, dar toată lumea ştie cât de puternice sunt schimbările emoţionale şi ce efect

pot avea hormonii unei femei asupra poftei lor sexuale), şi el făcea ceea ce i-ar fi plăcut oricui: exprima ceva ce lui i se pare important şi era ascultat, văzut – citit, ce naiba!

Cu alte cuvinte, exact ceea ce voiau să-i ia. Voiau să-i ia singurul lucru pe care-l avea în viaţa asta. Deoarece chiar era singurul lucru. Se putea preface că şi restul conta pentru el. Esther, copilul, viaţa lor, într-o oarecare măsură, chiar contau, evident, dar asta nu era de ajuns. Nu, într-adevăr, nu era de ajuns. El trebuia să aibă totul! „Şi cu pâinea unsă, şi cu slănina-n pod”, în cantităţi imense, trebuia să ucidă această viaţă pe care o avea acum!

Odd Rimmen s-a oprit brusc. A aşteptat la semafor până s-a făcut roşu, iar maşinile din ambele sensuri îşi ambalau motoarele, ca nişte animale de pradă gata de atac.

Atunci i-a trecut prin minte că totul s-ar putea opri brusc aici, în modul acesta. N-ar fi fost un final rău pentru o povestire. Mari povestitori care au trăit înaintea lui au ales acest final. David Foster Wallace, Édouard Levé, Ernest Hemingway. Virginia Woolf, Richard Brautigan, Sylvia Plath. Lista continua şi era lungă. Şi grăitoare. Moartea vinde. Gore Vidal a numit asta „o mişcare inteligentă în carieră” atunci când prietenul lui scriitor, Truman Capote, a murit, dar sinuciderea vinde şi mai bine. Cine ar mai descărca muzica lui Nick Drake şi a lui Kurt Cobain dacă ei nu s-ar fi sinucis? Şi el oare nu s-a mai gândit la asta şi înainte? Oare nu-i trecuse ideea prin minte atunci când Ryan Bloomberg l-a rugat fie să-l împuşte pe el, fie să se sinucidă? Măcar de-ar fi terminat de scris cartea…

Odd Rimmen a păşit pe carosabil.

A apucat să audă strigătul unei persoane care fusese lângă el pe trotuar, dar apoi vocea a fost acoperită de zgomotul motoarelor. A văzut şirul de maşini care se îndreptau spre el. Atunci s-a gândit că nu aici, nu aşa trebuie să moară el, într-un banal

accident de maşină, care putea fi descris drept un eveniment nefericit.

Amigdala sa a decis că este momentul să fugă, şi a ajuns pe trotuarul de vizavi, fix înainte ca maşinile să treacă în viteză pe lângă el. Nu s-a oprit, a continuat să alerge, să se strecoare printre trecători sau să se izbească de ei pe străzile aglomerate ale Londrei. Oamenii îi aruncau cuvinte jignitoare în engleză, iar el le întorcea înjurături în franceză, sunau mai bine. A traversat străzi şi a trecut peste poduri, a străbătut pieţe şi a urcat trepte. După o oră de alergat, când a închis uşa micuţului apartament înghesuit şi plin de umezeală, hainele lui, inclusiv geaca, erau fleaşcă de transpiraţie.

S-a aşezat la masa din bucătărie, înarmat cu pix şi foaie şi a scris un bilet de adio.

Nu a durat decât câteva minute. A notat un discurs pe care şi-l spusese de mai multe ori în minte, şi nu mai avea nevoie de răgaz pentru gândire şi nici pentru redactare. În afară de asta, a simţit că i-a revenit brusc creativitatea. Cea pe care o pierduse atunci când Esther a intrat în viaţa lui, pe care a redobândise după ce îl ucisese pe Ryan şi pe care o pierduse parţial din nou atunci când ea rămăsese gravidă. Şi ce l-a frapat atunci când a lăsat scrisoarea de adio pe blatul din bucătărie a fost probabil că scrisese pentru prima dată ceva absolut perfect.

Odd Rimmen şi-a împachetat o geantă mică şi a luat un taxi până la St. Pancras, de unde avea din oră în oră un tren rapid până la Paris.

Casa întunecată şi tăcută îl aştepta.

A intrat şi a încuiat uşa.

Era linişte ca într-o biserică.

A urcat la etaj, s-a dezbrăcat şi a făcut un duş. S-a gândit la moartea lui Ryan şi apoi s-a dus la WC. Nu voia să fie găsit cu pantalonii plini de excremente. S-a îmbrăcat în cel mai bun costum pe

care-l avea, acelaşi pe care îl purtase în seara aceea la Teatrul Charles Dickens.

A coborât în pivniţă. Mirosea a mere şi a rămas în mijlocul încăperii, în timp ce becul pâlpâia, de parcă nu s-ar fi putut hotărî dacă se aprinde sau nu.

După ce s-a făcut lumină, Odd s-a dus la cuptor, a deschis uşiţa şi a scos pistolul.

Văzuse în filme, citise despre asta în cărţi. Da, chiar el recitase gândurile lui Hamlet legate de sinucidere *(a fi sau a nu fi)* atunci când, în calitate de student, avusese o foarte nefericită sesiune de recitări. Ezitările, îndoiala, monologul interior care te rod pe dinăuntru. Dar Odd Rimmen nu mai simţea niciun pic de îndoială, toate drumurile sale, într-un mod sau altul, duceau în acest punct. Acesta era singurul final corect. Atât de corect, încât nici măcar nu era trist, dimpotrivă, constituia triumful povestitorului. *Put your gun where your pen is*[23]. Apoi puteau şi alţi aşa-zişi autori să stea acolo pe o scenă scăldată în privirile adulatoare ale publicului, în timp ce se mint pe ei înşişi, precum şi pe cei prezenţi.

Odd Rimmen a tras piedica pistolului şi l-a dus la tâmplă.

Putea să vadă deja titlurile ziarelor.

Şi după aceea: locul său în manualele de literatură. Nu, *Nimic.* Locul ocupat de romanul lui.

Aşa!

A închis ochii şi a apăsat cu arătătorul pe trăgaci.

— Odd Rimmen!

Era vocea lui Esther.

Nu o auzise venind acasă, dar acum îi striga numele de undeva din depărtare, poate de sus, din sufragerie. Şi în mod ciudat, îl striga pe numele lui complet, de parcă ar fi vrut ca el să facă un pas în faţă şi să se prezinte în *întregime.*

Odd a tras. Bubuitura a răsunat surd, ca şi cum ar fi fost produsă de un foc de exploziv, de parcă simţurile ar fi dilatat timpul, aşa cum văzuse el în

filmele cu secvenţe în ralanti, când se poate auzi cum praful de puşcă ia foc şi arde, iar zgomotul creşte în intensitate până când devine un ropot de aplauze în crescendo.

Odd Rimmen a deschis ochii. În orice caz, aşa crezuse el. Indiferent ce crezuse, acum vedea.

Lumina.

Du-te înspre lumină. Cuvintele lui Sophie. Sfatul pe care i l-a dat redactorul său, de care asculta şi în care şi-a pus încrederea toată viaţa lui de scriitor.

Deci a pornit spre lumină. A fost orbit. Nu a văzut pe nimeni în spatele luminii, a auzit doar ropote de aplauze crescând în intensitate.

A făcut o mică reverenţă şi s-a aşezat pe scaun, lângă Esther Abbot, jurnalista care deborda de energie şi care, în ciuda înfăţişării ei dure, cu trăsături aproape masculine, avea totuşi o blândeţe în privire, pe care el o observase încă de la garderobă, cu câteva minute în urmă.

— Haideţi să trecem direct la subiect, domnule Rimmen, a spus Esther Abbot. Am în mâini volumul *Dealul,* despre care urmează să discutăm. Dar mai întâi de toate, credeţi că veţi mai scrie vreodată o carte atât de bună?

Odd Rimmen a mijit ochii înspre sală. Putea întrezări câteva feţe în primele rânduri. Acestea se uitau la el, unele zâmbind pe jumătate, de parcă s-ar fi pregătit, ştiind că avea să zică ceva amuzant sau genial. El ştia că indiferent ce ar spune, va fi interpretat în cel mai bun sens cu putinţă. Era ca şi cum ar cânta la un instrument care pe jumătate cântă singur, iar el nu trebuie decât să prindă acordurile şi să deschidă gura.

— Dumneavoastră sunteţi cei care decideţi ce este bun şi ce nu, a rostit el. Tot ce pot eu să fac este să scriu.

În sală s-a lăsat tăcerea, de parcă spectatorii s-ar fi concentrat să absoarbă semnificaţia profundă a cuvintelor. Dumnezeule!

— Şi într-adevăr scrieţi, Odd Dreamin', a spus Esther Abbot, răsfoind foile pe care le ţinea în mâini. Visaţi tot timpul?

Odd Rimmen a încuviinţat.

— Absolut tot timpul. În fiecare minut liber. Mi-am imaginat ceva chiar înainte să intru pe scenă.

— Ei bine, şi acum visaţi?

Râsetele publicului s-au stins şi oamenii au ascultat într-o tăcere plină de încordare când Odd Rimmen s-a întors înspre ei şi i-a privit. A zâmbit trist. A aşteptat. Aceste secunde lipsite de însufleţire, dar în acelaşi timp pline de viaţă…

— Acum sper că nu.

Râsetele eliberatoare au răsunat în toată sala. Odd Rimmen încerca să nu zâmbească prea larg. Dar era cert că e greu să fii indiferent când primeşti iubire necondiţionată injectată direct în inimă.

CERCELUL

— Au!

M-am uitat în oglindă.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta! a spus doamna cea grasă de pe scaunul din spate şi a ridicat mâna ţinând un obiect micuţ între degetul arătător şi degetul mare.

— Ce este asta? am întrebat eu şi mi-am aţintit din nou privirea la drum.

— Nu vezi ce este? Este un cercel. M-am aşezat pe el.

— Scuze, probabil că l-a pierdut un pasager.

— Înţeleg asta, dar cum a fost posibil?

— Poftim?

— Un cercel nu cade pur şi simplu din ureche când te ridici şi te aşezi pe scaun.

— Nu ştiu, i-am spus şi am încetinit pe măsură ce ne apropiam de lumina roşie a semaforului de la următoarea intersecţie. Sunteţi prima mea clientă de azi, tocmai am preluat maşina.

Stăteam în tăcere amândoi şi mi-am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Doamna cerceta cercelul. Probabil că fusese ascuns în spaţiul dintre scaune şi a ieşit la suprafaţă atunci când fundul ei mare a tasat pernele de ambele părţi.

M-am uitat la cercel şi mi-a venit o idee. Am încercat să scap de ea la fel de rapid, pentru că în mod cert trebuie să fi existat o mie de alte replici precum acel cercel simplu cu perlă.

Doamna şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine în oglindă.

— Este veritabil, mi-a spus ea şi mi-a întins cercelul. Ar trebui să încerci să-i găseşti proprietarul.

Am ridicat cercelul înspre lumina cenuşie a zorilor. Toarta era din aur. La naiba! Am răsucit cercelul pe toate părţile, dar nu avea niciun nume de producător gravat pe el. Mi-am zis să nu mă grăbesc

să trag concluzii, un cercel cu perlă nu este decât un cercel cu perlă.

— Este verde, a spus doamna.

Palle, proprietarul taxiului, condusese maşina pe timpul nopţii. Aşa că am aşteptat până la ora zece şi am stat în staţie, lângă chioşcul de lângă scări, înainte de a-l suna. În urmă cu douăzeci de ani, Palle a venit aici din divizia a doua de fotbal a Groenlandei ca să ridice echipa noastră de la nivelul diviziei a treia. Şi dacă nu a reuşit să facă asta, a izbutit totuşi – conform propriilor afirmaţii – să nu ierte cele mai multe tipe disponibile, cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi treizeci de ani.

— Cred că putem afirma liniştiţi că eu am fost jucătorul care a marcat de cele mai multe ori, a spus el mai demult, când am fost la cârciumă împreună, şi şi-a mângâiat frumoasa mustaţă blondă cu degetul mare şi degetul arătător.

Este posibil, pentru că eu nu eram decât un puştan când el juca în echipă şi ştiu doar că s-a căsătorit cu una dintre tipele acelea disponibile. Era fiica şefului Uniunii Taximetriştilor şi după ce Palle a renunţat la rolul lui de jucător de fotbal, a primit autorizaţia de a înfiinţa o firmă de taximetrie fără să trebuiască să aştepte la fel de mult ca alţii. Eu eram angajatul lui Palle şi aşteptam de cinci ani şi tot nu am văzut urmă de autorizaţie pentru a-mi face propria firmă de taximetrie.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Palle pe tonul ameninţător pe care-l folosea ori de câte ori îl sunam în timpul orelor mele de condus.

Era îngrozit ca nu cumva să-i lovesc maşina sau îşi făcea griji că s-a defectat ceva la ea. Ştiam că, dacă s-ar fi întâmplat aşa, avea să pună totul în cârca mea, chiar dacă altcineva mi-ar fi lovit maşina şi chiar dacă Mercedesul s-ar fi defectat din cauza pieselor prea uzate, deoarece el era prea zgârcit ca să-l ducă la service în mod regulat.

— A sunat cineva ca să întrebe de un cercel?

— De un cercel?
— Era pe bancheta din spate, căzut între cele două scaune.
— OK, te anunţ dacă aud ceva.
— Mă întrebam dacă…
— Ce?
Tonul lui Palle mi s-a părut nerăbdător, de parcă l-aş fi adus cu picioarele pe pământ. El condusese taxiul pe tura de noapte şi aceasta se încheia de obicei pe la ora două, cu alte cuvinte, la o oră după ce se închideau cele două pub-uri din zonă. După aceea rămânea doar un taxi pe tura de noapte, care era asigurată de fiecare maşină, prin rotaţie.
— A fost Wenche în taxiul nostru ieri?
Ştiam că lui Palle nu-i plăcea să zic „taxiul nostru” când, în realitate, maşina era doar a lui, dar uneori îmi mai scăpa expresia asta fără voia mea.
— Este cercelul ei? l-am auzit pe Palle suspinând.
— La asta mă gândesc şi eu. Seamănă.
— De ce nu o suni pe ea în loc să mă trezeşti pe mine?
— Mda.
— Mda?
— Un cercel nu cade pur şi simplu din ureche când te ridici de pe un scaun sau când te aşezi.
— Nu?
— Aşa se zice. A fost ea ieri în maşina asta?
— Lasă-mă să mă gândesc.
L-am auzit clar cum îşi aprinde o ţigară, apoi mi-a spus:
— Nu în maşina mea, dar cred că am văzut-o în taxi în faţa Fritt Fall pe la ora unu. Pot să mă interesez.
— Nu mă gândesc ce taxi a luat Wenche, ci mă întreb cui îi aparţine cercelul.
— Nu te pot ajuta cu asta, îmi pare rău.
— Tu ai condus maşina.
— Şi ce? Dacă cercelul era între scaunele din spate, e posibil să fi fost acolo zile în şir. Şi de unde naiba să ştiu eu numele fiecărui pasager pe care-l

duc cu maşina? Dacă acest cercel valorează ceva atunci proprietarul va suna să-l recupereze. Ai pus lichid de frână? Ieri a fost cât pe ce să intru cu maşina direct în mare când am intrat în tură.

— Am să fac asta când nu mai e aşa agitaţie, i-am spus.

Era tipic pentru jigodia de Palle să mă trimită pe mine la service-ul auto în loc să meargă el. Deoarece închiriam taxiul de la el, nu eram plătit la oră, ci doar cu patruzeci la sută din ceea ce încasam în timpul zilei.

— Să nu uiţi de cursa de la ora două la spital.

— Da, da, i-am răspuns şi am închis.

Am studiat încă o dată cercelul. Speram din toată inima să mă fi înşelat.

Portiera din spate s-a deschis şi am simţit curentul de aer proaspăt înainte să aud vocea persoanei. S-ar crede că un şofer de taxi se obişnuieşte cu miasma râncedă şi în acelaşi timp greţos de dulceagă pe care o expiră un pasager după ce a primit ajutorul social, amestecată cu mirosul de băutură dimineaţa, după vreo petrecere acasă la vreunul dintre alţi indivizi care trăiesc din ajutor social. Dar este fix pe dos. Acel miros se înrăutăţeşte de la un an la altul, şi chiar acum mă face să mi se întoarcă stomacul pe dos. Nişte sticle zdrăngăne în plasa de la Vinmonopol şi vocea sună răguşită şi autoritară:

— Nergardveien 12. Şi calc-o!

Am răsucit cheia. Beculeţul de avertizare de la lichidul de frână se aprinsese de mai bine de o săptămână şi trebuia într-adevăr să apeşi puţin mai tare pedala de frână, dar evident că Palle a exagerat când a afirmat că a fost cât pe ce să aterizeze în mare, chiar dacă drumul scurt de la garajul lui până la cheiuri era abrupt şi periculos pe timp de iarnă. Şi da, atunci când eram sătul până în gât de faptul că Palle îmi dădea mie turele de zi din timpul weekendului şi turele de noapte în zilele săptămânii, în timp ce el lua turele în care era posibil să câştigi câte ceva, atunci când parcam taxiul în faţa

garajului său în nopţile de iarnă şi luam maşina mea spre casă, mi se întâmpla să mai rostesc o rugăciune în gând ca el să alunece pe gheaţă şi apoi să apuc şi eu o licenţă de taximetrist.

— Ar fi de preferat să nu fumaţi în maşină.

— Ah, tacă-ţi fleanca! a lătrat el de pe bancheta din spate. Cine plăteşte, tu sau eu?

Eu plătesc, mi-am zis în gând. Eu sunt cel care lucrează pentru patruzeci la sută din câştigurile adunate, din care se scad patruzeci la sută taxe, ca să ai tu bani să poţi bea până nu mai ştii de tine, şi singurul lucru pe care-l mai pot spera este să te îmbeţi cât de repede posibil.

— Ce ai spus? a tunat iar vocea din spate.

— Să nu fumaţi! i-am spus şi i-am arătat semnul de fumat interzis de pe bordul maşinii. Amenda este de cinci sute de coroane.

— Relaxează-te, băiete!

Fumul de ţigară se strecura printre scaune până la mine.

— Plătesc cash, a continuat.

Am coborât geamurile în faţă şi în spate, gândindu-mă că cele cinci sute de coroane nu sunt înregistrate de aparatul de taxat şi ar putea să intre direct şi întregi în buzunarul meu. În plus, Palle fuma atât de mult, încât nu avea să simtă mirosul. În acelaşi timp ştiam că aveam să fiu băiat bun şi să renunţ la cele cinci sute şi nu aveam să văd nicio firfirică. Palle susţinea că se ocupa el de spălatul maşinii pe interior, deşi amândoi ştiam că niciodată nu făcea asta, şi că atunci când maşina devenea atât de împuţită, o duceam eu la curăţat deoarece nu mai puteam să suport mirosul.

Taximetrul arăta 195 când ne-am oprit la Nergardveien.

Beţivanul mi-a întins o bancnotă de două sute de coroane.

— Păstrează restul, mi-a spus ieşind din maşină.

— Hei! am strigat după el. Îmi datorezi 695.

— Pe bon scrie 195!

— Ai fumat în maşina mea.

— Serios? Nu-mi aduc aminte. Îmi aduc aminte doar de nenorocitul de curent în care m-ai ţinut.

— Ai fumat!

— Dovedeşte-o!

A trântit portiera din spate şi a luat-o în sus spre intrarea în bloc, acompaniat de zdrăngănitul vesel şi sfidător al sticlelor.

M-am uitat la ceas. Îmi rămăseseră şase ore din această tură de lucru care se anunţa să fie una împuţită. Apoi trebuia să merg la cină acasă la socri. Nu îmi dau seama ce mă nelinişte a mai mult. Am scos cercelul şi m-am uitat din nou la el. Nu era decât un ac care ieşea din perla rotundă şi cenuşie, ca un balon prins cu o sfoară. Şi gândul mi-a zburat la vremea în care eram prea mic să mai particip la procesiunea de 17 mai[24], dar eu şi bunicul meu mergeam să vedem oamenii defilând şi atunci el mi-a cumpărat un balon. O secundă de neatenţie doar şi am scăpat firul, iar balonul s-a înălţat mult deasupra mea şi apoi evident că am plâns în hohote. Bunicul m-a lăsat să plâng până m-am liniştit, iar apoi mi-a explicat de ce nu avea să-mi cumpere un alt balon.

— Aşa o să înveţi că atunci când eşti norocos şi primeşti ceva ce ţi-ai dorit, când ţi se dă o şansă, trebuie să o ţii bine pentru că nu există multe şanse în viaţa asta.

Poate că a avut dreptate. Când eu şi Wenche am format un cuplu m-am simţit de parcă aş fi primit un balon pe care mi l-am dorit şi pe care nu mi-l permiteam, dar totuşi mi s-a oferit acest cadou. O şansă. Şi de aceea, ţineam cu putere de ea. Nu îi dădeam drumul nici măcar o secundă. Poate că ţineam de această relaţie cu prea multă forţă? Uneori mi se pare că simt smucitura acelei sfori în mâna mea. Cerceii au fost un cadou de Crăciun, puţin cam scump în comparaţie cu chiloţii marca Bjørn Borg pe care mi i-a făcut ea mie cadou. Dar oare acest cercel era din perechea pe care i-am dăruit-o eu? Semăna, ba chiar aş zice că era identic modelul, dar nici acest cercel şi nici cei cumpăraţi

de mine nu aveau vreun semn particular. Wenche a venit acasă ieri-noapte după ce eu am adormit, petrecuse prin baruri puţin mai mult decât îşi propusese iniţial, cu două prietene, două tinere mame care tocmai scăpaseră de copii pentru o seară.

Am profitat de ocazie ca să-i demonstrez că se poate să ai o viaţă, chiar dacă ai copii, dar Wenche a suspinat şi m-a rugat să n-o mai bat la cap pentru că nu era pregătită pentru asta. Nu a precizat însă dacă nu era pregătită pentru copii sau pentru discuţie, dar ideea se subînţelegea cumva din vorbele ei. Din câte mi-am dat seama, Wenche avea nevoie de spaţiu ca să respire, mai mult decât majoritatea oamenilor. Da, mi-am dat seama de asta. Şi îmi doream evident să-i acord spaţiul necesar, dar nu prea reuşeam. Nu mă puteam abţine să nu ţin balonul acela.

Un cercel nu cade pur şi simplu în timp ce te ridici de pe scaun sau te aşezi.

Sigur s-a suit pe bancheta din spate a taxiului şi s-a mozolit cu vreun individ, în timp ce Palle conducea maşina. Trebuie să fi fost destul de beată şi excitată, doar ştia că el era şeful meu. Dar ea nu se gândise, din cauza băuturii. Ca atunci când am făcut noi sex pentru prima dată, când amândoi eram beţi într-o noapte şi ea a insistat să o facem pe terenul de fotbal, sprijiniţi de una dintre porţi. De abia ulterior aveam să aflu că avusese o relaţie nu tocmai stabilă cu portarul, iar el tocmai îi dăduse papucii.

I-am tastat numele pe telefon, m-am holbat o vreme la el, apoi am lăsat telefonul pe consola dintre scaunele maşinii şi am pornit radioul.

Am parcat maşina în faţa garajului lui Palle la ora cinci. Până la ora cinci şi jumătate am făcut duş, mi-am schimbat hainele şi am aşteptat-o pe hol pe Wenche, care stătea în baie şi se farda, în timp ce vorbea la telefon.

— Da, da! zicea ea enervată pe când ieşea şi după ce a dat cu ochii de mine. Dacă mă stresezi, mă faci să întârzii şi mai mult.

Eu nu-i spusesem niciun cuvânt şi ştiam că nu trebuie decât să tac. Trebuia să tac şi să ţin bine de sfoara balonului.

— Ce stai şi te uiţi aşa? a izbucnit ea în timp ce se străduia să se încalţe cu bocancii ei negri şi lungi.

— Cum adică aşa?

— Cu braţele încrucişate.

Mi-am lăsat braţele pe lângă corp.

— Şi nu te uita la ceas, m-a apostrofat ea.

— Nu mă uit…

— Nu te gândi la asta! Am spus că ajungem când ajungem. Doamne ce mă poţi călca pe nervi!

Am ieşit şi m-am urcat în maşină. Ea a venit în urma mea, şi-a verificat rujul în oglindă şi am mers o vreme în linişte.

— Cu cine ai vorbit aşa de mult la telefon? am întrebat-o eu.

— Cu mama, a spus Wenche şi şi-a trecut degetul arătător pe sub buza inferioară.

— Atât de mult, cu cinci minute înainte să vă reîntâlniţi?

— Este interzis sau ce?

— Mai vine şi altcineva la ei azi?

— Altcineva cine?

— Altcineva în afară de noi. Văd că te-ai machiat frumos.

— Doar nu strică să arăţi bine la un prânz în familie. Ai fi putut şi tu să-ţi iei sacoul negru, în loc să arăţi de parcă ai merge în excursie la cabană.

— Şi tatăl tău va purta puloverul acela tricotat, deci şi eu mi-am luat unul la fel.

— El este mai în vârstă decât tine, aşa că n-ar strica să-i arăţi puţin respect.

— Respect, da, am comentat eu.

— Ce ai?

Am clătinat din cap. M-am ţinut tare de sfoară.

— Sunt frumoşi cerceii, i-am spus eu fără să-mi iau ochii de la drum.

— Mulţumesc, a spus ea, pe un ton surprins şi cu coada ochiului am observat că-si duce mâna din reflex la o ureche.

— Dar de ce nu îi porţi pe cei pe care ţi i-am dat de Crăciun? am întrebat eu.
— Pe aceia îi port tot timpul.
— Şi de ce nu-i porţi şi acum?
— Nu mă mai bate la cap.
Am văzut că a rămas cu mâna pe cercel. Avea nişte cercei de argint.
— Pe ăştia i-am primit de la mama, deci probabil o să-i facă plăcere să vadă că-i port. E bine aşa?
— Evident, i-am răspuns. Doar am întrebat.
Am suspinat, am clătinat din cap şi n-a mai fost nevoie să reiau subiectul. Ştiam că o calc pe nervi.

— Am auzit că urmează să primeşti autorizaţia pentru taximetrie, a spus tatăl lui Wenche în timp ce înfigea furculiţa uriaşă pentru servitul cărnii într-una dintre feliile uscate de coaste de vită şi o aşeza pe farfuria lui. Eu încă nu gustasem carnea, dar ştiam că era uscată, pentru că mereu serveau coaste de vită când eram acolo şi carnea era tot timpul uscată. Uneori îmi imaginam că era un test şi aşteptau ziua în care aveam să azvârl farfuria de perete şi să încep să urlu că nu mai puteam să suport mizeria asta, nici pe ei şi nici pe fata lor. Şi parcă îi vedeam cum suspină uşuraţi.
— Da, i-am spus eu. Brorson va prelua licenţa când unchiul lui se va pensiona vara aceasta şi atunci eu voi fi următorul pe listă.
— Şi cât timp crezi că va dura asta?
— Depinde când renunţă cineva la licenţa lui.
— Înţeleg asta. Eu întreb când se va întâmpla asta.
— Păi, Ruud este cel mai în vârstă. Are cincizeci şi cinci de ani acum.
— Dar el mai poate să conducă minimum zece ani de acum înainte.
— Da, am spus eu şi am luat o gură de apă, ştiind că voi avea nevoie să-mi ud gâtlejul, pentru că mă aştepta o rundă grea de mestecat carne.

— Tocmai citeam că în Norvegia avem cele mai scumpe servicii de taximetrie, a spus socrul meu. Poate că nu-i de mirare treaba asta, ţinând cont că avem cel mai disfuncţional mod de administrare a acestui serviciu de taxi. Cu politicienii ăştia idioţi care-i lasă pe hoţomani să-i jefuiască pe oamenii care nu au alt mijloc de transport şi care, în oricare altă ţară, ar beneficia de servicii de taximetrie decente ca preţ.

— Probabil vă referiţi la Oslo. Şi nu uitaţi, costurile de funcţionare sunt foarte mari în această ţară.

— Există mai multe ţări care sunt mai scumpe decât Norvegia, a spus el. Şi taxiurile din Oslo nu doar că sunt cele mai scumpe din lume, ci efectiv sunt într-o altă divizie. Scria în articol că în Oslo, cinci kilometri pe timpul zilei costă cu douăzeci la sută mai mult decât în Luxemburg, care este pe locul trei în lume. Chiar aşa e, voi sunteţi deasupra tuturor când vine vorba de preţ. Ştiai că în Kiev – care nu e tocmai cel mai scump oraş din lume – cu preţul pe care-l plăteşti în Oslo pentru un taxi, poţi lua nu doar două taxiuri. Nici trei. Nici cinci. Nici zece. Ci douăzeci! Aş putea să transport o clasă întreagă de copii la Kiev, pentru că preţul ar fi echivalent cu o cursă în Norvegia în care transporţi un singur amărât de individ de aici până la gară.

— La Oslo, nu aici, i-am spus eu fâstâcindu-mă pe scaun şi simţind prin buzunarul de la pantaloni cum mă înţeapă cercelul în pulpă.

— Asta mă miră şi pe mine, a spus tatăl lui Wenche ştergându-se pe buzele subţiri cu un şerveţel, în timp ce soacră-mea îi turna apă în pahar. Mă miră că un şofer de taxi de aici, din provincie, chiar dacă lucrează pe cont propriu, nu poate să câştige un salariu decent.

— Mda, mie îmi spuneţi?

— Bun, hai să ţi-o spun pe a dreaptă. La Oslo se emit atât de multe licenţe, încât trebuie să crească preţul pentru posesorii de taxiuri, astfel încât ei să-şi păstreze nivelul ridicat de trai pe care îl au, ceea ce

înseamnă că acolo există mai puţini clienţi şi că trebuie să mărească preţurile şi mai mult, pentru ca, la final, tot cei care nu au alternative de transport trebuie să fie jupuiţi, ca să susţină toţi şoferii de taxi care stau degeaba în parcare, scărpinându-se în fund şi plângându-se de cei care beneficiază de banii de ajutor social. Când, în realitate, ei sunt cei care beneficiază de ajutor social, doar că pasagerii sunt cei care-i plătesc. Şi când se va introduce Uber, branşa asta va fi rapid zguduită legat de câştigurile lor exagerate, iar sindicatul taximetriştilor şi membrii lui susţinuţi din taxele contribuabililor se vor înfuria şi-şi vor cere drepturile, întrucât deţin monopolul, să fie plătiţi ca să stea în parcare. Şi atunci singurul care are de câştigat este producătorul Mercedes, care-şi poate vinde maşinile care vor deveni inutile.

Vocea lui nu a crescut în volum, doar în intensitate, şi eu eram conştient că Wenche mă priveşte oarecum amuzată. Savura momentele astea în care tatăl ei îmi explica mie care-i mersul lumii. Chiar îmi spusese în faţă că tatăl ei, prin cuvinte şi fapte, îmi arăta mie cum trebuie să se comporte un bărbat, şi că eu trebuia să iau aceste discursuri drept învăţăminte preţioase.

— În orice caz, aşa plănuiesc să fac şi eu.

— Ce anume?

— Să aştept să primesc licenţa şi să-mi cumpăr un Mercedes de care nu mai este nevoie.

Am râs scurt, dar nimeni de la masă nu a schiţat niciun zâmbet.

— Amund este fix ca taximetriştii din Oslo, înţelegeţi? a spus Wenche. Lui îi place să aştepte la coadă, sperând că o să se întâmple ceva bun mai devreme sau mai târziu. Nu este un om de acţiune aşa ca alţii.

Mama ei a intervenit şi a schimbat subiectul, nu-mi amintesc care a fost acela, dar îmi aduc aminte că doar stăteam şi mestecam şi rumegam carnea aia de vită care părea să fi avut parte la rândul ei de o

soartă necruţătoare. Şi mă întrebam oare ce a vrut Wenche să spună prin cuvintele „aşa ca alţii”.

— Poţi să mă laşi la bar, a spus Wenche în drum spre casă.

— Acum? Este ora nouă.

— Mă aşteaptă fetele acolo. Am convenit să ne dregem cu o bere în seara asta.

— Nu zici rău. Poate că şi eu ar trebui să…

— Ideea e să evadăm de acasă, de la copii şi soţi, câteva ore.

— Aş putea să stau la o altă masă.

— Amund!

Nu strânge pumnul pe sfoară atât de tare, m-am gândit eu. Să nu faci crampe la mână, pentru că atunci îţi vor amorţi degetele şi nu vei mai simţi sfoara.

M-am dus acasă şi am încuiat uşa, apoi am urcat până la dormitor şi am început să scotocesc prin sertarul în care Wenche îşi ţinea zorzoanele. Am deschis cutiuţele de bijuterii şi am văzut inele şi lănţişoare de aur, unul dintre ele părea să fie nou şi nici nu-mi aminteam să-l mai fi văzut. Apoi am ajuns la cercei. Prima dată am dat peste o cutie goală în care probabil că fuseseră cerceii de argint pe care şi-i pusese în seara asta. Apoi am găsit o pereche deosebită de cercei cu perle, cu un inel albastru care părea să înconjoare perla cenuşie asemenea liniei ecuatorului. Îi primise de la tatăl ei la împlinirea vârstei de douăzeci de ani şi îi denumise cerceii-Saturn. Dar n-am găsit cerceii pe care i-i făcusem eu cadou şi nici cutia în care fuseseră. Am căutat şi în celelalte sertare. În dulapurile cu haine, în trusa de toaletă, în buzunarele gecilor şi pantalonilor ei. Nimic. Oare ce să însemne asta?

M-am dus în bucătărie, am luat o bere din frigider şi m-am aşezat la masă. Nu găsisem nicio dovadă şi nu puteam să fiu sigur, dar ştiam totuşi că nu era nicio altă cale acum. Trebuia să mă adun şi să-mi

limpezesc gândurile haotice pe care nu le-am dus până la capăt, dar pe care le-am înlăturat şi le-am lăsat deoparte până când găsesc cutia cu celălalt cercel. Până când sunt sigur.

În primul rând, bănuiam că Wenche a avut o escapadă pe bancheta din spate a maşinii. Ceea ce mă enerva era că Palle negase că o adusese pe Wenche cu maşina ieri noapte. De ce să mă fi minţit oare? Întrebarea mea nu avea decât două răspunsuri posibile. Fie nu voia să ducă vorba, poate chiar ea îl rugase să nu-mi spună nimic, fie însuşi Palle se aflase pe bancheta din spate împreună cu ea. Şi când mă gândeam la asta nu mă puteam opri doar la atât, ci parcă vedeam în faţa ochilor fundul îngust al lui Palle mişcându-se ritmic deasupra lui Wenche, care îi striga numele aşa cum obişnuia să-mi strige mie numele pe terenul de fotbal şi a continuat apoi să mi-l strige până când ne-am căsătorit. Imaginea asta îmi făcea greaţă. Efectiv. Wenche era cel mai bun, dar şi cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat, dar – şi asta era mai important – fusese unicul lucru care mi se întâmplase în viaţă. Nu că aş fi fost virgin când am cunoscut-o, dar tipele pe care le aveau ceilalţi erau banale. Wenche a fost singura femeie care m-a făcut să-mi recreez imaginea de sine mult mai puternică, doar prin faptul că m-a lăsat să i-o trag. Apoi, odată cu trecerea timpului, după ce şi-a dat seama că şi-ar fi putut găsi un tip mai bun decât mine, a început evident să-mi lezeze imaginea de sine din nou. Dar niciodată nu m-a făcut să decad mai jos decât fusesem înainte să ne cuplăm. Wenche era şi rămânea balonul meu cu heliu pentru toată viaţa. Atâta timp cât ţineam strâns de sfoară, deveneam şi eu mai uşor şi puteam să plutesc fără dificultate.

Aşa cum arăta situaţia, aveam două posibilităţi. Să o confrunt, cu dovada şi faptele expuse direct. Sau să tac şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. În prima situaţie, riscam pierderea ei şi a jobului meu, în cazul în care Palle era cel care i-o trăgea.

În a doua, riscam să-mi pierd stima de sine.

Cu toate acestea, preferam opţiunea a doua.

Legat de prima opţiune, confruntarea, exista posibilitatea ca ea să vină cu o explicaţie complet diferită despre cum îi căzuse cercelul între scaune. O explicaţie care m-ar putea convinge pe mine însumi că era credibilă. O explicaţie prin care aş izbuti să-mi scot din minte pentru totdeauna fundul tăbăcit, dar şi ferm, al fostului jucător de fotbal, Palle. Şi poate că faptul că o confruntam i-ar fi demonstrat şi ei că eu eram dispus să risc totul, că doream să o fac să înţeleagă, la naiba, că eu nu sunt doar un tip care aşteaptă să i se servească totul pe tavă, ci că puteam să am iniţiativă şi să-mi croiesc propria soartă. Şi că blestematele alea de legi de taximetrie nu sunt vina mea.

Da, eram nevoit să o confrunt pe tema asta.

Am deschis o bere şi am aşteptat. Transpiram şi aşteptam.

În bufetul din bucătărie era atârnată pe perete o fotografie cu noi doi şi gaşca noastră de prieteni. Fusese făcută în urmă cu opt ani, la nuntă, şi noi toţi arătam atât de tineri, mult mai tineri decât după cei opt ani care au trecut. Măi drace, da' ce mândru eram pe atunci! Şi fericit. Da, cred că pot s-o spun cinstit: fericit. Pe atunci eram încă la vârsta în care crezi că tot ce ţi se întâmplă e bun, că începe ceva, nu că se termină. Era straniu să mă gândesc că acea zi, că acele luni şi poate întreg acel an au însemnat toată fericirea pe care mi-a rezervat-o viaţa. Habar nu aveam pe atunci că sunt în culmea fericirii, deci nu mi-am rezervat timp să mă bucur de ce mi se întâmplă, ci am continuat să sper că trebuie să cuceresc noi culmi ale fericirii. Am văzut poza aceea pe perete de câteva sute de ori, dar în noaptea aceasta m-a făcut să plâng. Da, m-a făcut să plâng şi am plâns.

M-am uitat la ceas. Unsprezece. Am mai desfăcut o bere. Băutura îmi mai amorţea durerea, dar nu foarte tare.

Eram pe punctul de a deschide a patra bere când a sunat telefonul.

Am fost rapid ca fulgerul. Wenche trebuia să fie.

— Îmi cer scuze că sun atât de târziu, a spus o voce de femeie. Numele meu este Eirin Hansen. Sunteţi cumva Amund Stenseth, şofer de taxi?

— Da?

— Am primit numărul de la Palle Ibsen. Am înţeles că aţi găsit un cercel pe care l-am pierdut în taxiul lui ieri seară.

— Ce fel de…

— Un cercel obişnuit cu perlă, a spus Eirin Hansen.

Dacă s-ar fi aflat în bucătărie acum, aş fi îmbrăţişat-o. Jubilarea mea interioară a fost atât de mare, încât mă temeam că poate chiar m-a auzit.

— Este la mine, da, i-am răspuns eu.

— Ah, ce uşurare! Am primit setul cadou de la mama mea.

— Atunci e şi mai bine că s-a găsit, i-am zis eu, surprins că eu şi Eirin Hansen, o femeie complet necunoscută mie, puteam să împărtăşim atât de multă bucurie şi uşurare prin intermediul unui apel telefonic.

— Este extraordinar, nu-i aşa, cum o zi în care primeşti veşti proaste – dar care se dovedesc nefondate – se poate transforma într-o zi mult mai bună decât înainte să primeşti veştile respective, am spus eu.

— Nu m-am gândit la asta, dar ai perfectă dreptate, a zis ea râzând.

Ştiu că era din cauza euforiei, dar m-am gândit că râsul lui Eirin Hansen era atât de cristalin, încât mi s-a părut a fi un om foarte bun. Şi mi s-a părut a fi şi o femeie foarte frumoasă.

— Când şi unde să… aduc acest cercel?

O clipă chiar mi-a stat pe limbă să-i sugerez să mă duc la ea imediat, dar apoi m-am redresat şi mi-am redobândit raţiunea.

— Sunt cu taxiul mâine în timpul zilei, i-am spus. Sunaţi-mă şi vă anunţ eu când sunt la staţia de lângă chioşcul cu scări sau, în orice caz, nu voi fi departe de acel punct de reper.

— Foarte bine! Mulţumesc, Amund!

— Nu este nicio problemă, Eirin!

Am închis. Şi cu fericirea fierbând în continuare în mine, am golit şi restul sticlei de bere.

Wenche s-a suit în pat de-abia după miezul nopţii. Şi-a dat seama foarte bine că nu dorm, cu toate acestea a rămas tăcută şi s-a mişcat cu atenţie. Am auzit cum s-a întins în pat, în spatele meu, şi o auzeam cum parcă îşi ţine respiraţia, de parcă ar fi vrut să o audă pe a mea. Apoi am adormit.

A doua zi m-am trezit foarte plin de energie şi bine dispus.

— Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat Wenche la micul dejun.

— Nimic, i-am spus eu zâmbind. Mai ai cerceii de la mine?

— Nu mă mai bate la cap cu ei! a răbufnit ea. I-am împrumutat lui Torill. I-a plăcut cum îmi veneau mie şi a vrut să-i împrumute pentru petrecerea de la firmă. Urmează să ies în oraş şi să mă întâlnesc cu ea diseară. Atunci o să mi-i dea înapoi, OK?

— Este foarte bine că şi altora le place cum îţi stă cu ei, i-am zis.

M-a privit ciudat în timp ce eu îmi terminam de băut cafeaua. Apoi am ieşit din casă în pas vioi, aproape dansând.

Mă simţeam ca un adolescent la prima sa întâlnire. Eram şi fericit, dar mă şi temeam.

Am parcat la casa lui Palle, m-am suit în taxi şi am coborât încet panta, şi am simţit că pedala de frână mergea şi mai prost decât înainte. Am sunat la service-ul auto şi am întrebat dacă Todd s-ar putea ocupa de asta mâine.

— Da, desigur, dar avem mai mult timp la dispoziţie dacă vii azi, a spus Todd.

N-am răspuns.

— Înţeleg, a zâmbit Todd. Palle este pe tură mâine şi te-ai săturat să fii tu cel care-şi petrece ziua

la service şi nu el.

— Mulţumesc, i-am spus.

La ora zece mi-a sunat telefonul.

M-am uitat la display şi am văzut că este Eirin.

— Bună! am spus scurt.

— Bună! mi-a răspuns ea, de parcă nu era nevoie să se mai prezinte şi că eu i-am recunoscut numărul.

Mi s-a părut oare că simt o urmă de încordare în vocea ei? Sau de nelinişte? Poate că nu. Poate că doar eu îmi doream ca vocea ei să sune astfel.

Am convenit să ne întâlnim în staţie la zece şi jumătate. Am dat un ocol scurt, apoi am parcat şi le-am făcut cu mâna lui Gelbert şi Axelson, care au trecut pe lângă mine în taxiurile lor. Cât timp am aşteptat, am încercat să nu mă gândesc la nimic, deoarece toate iluziile şi aşteptările care îşi făcuseră loc în inima mea erau inutile, după cum aveam să-mi dau seama în scurt timp.

S-a deschis portiera din spate şi am simţit parfumul ei înainte să-i aud vocea. Mirosul îmbietor al câmpiilor înflorite în iunie. Mirosul merilor în luna august. Vântul care bate din vest în octombrie. Da, ştiu că exagerez, dar am făcut atunci aceste asocieri în mintea mea.

— Bună din nou!

Mi s-a părut că respiră greu, de parcă ar fi venit în grabă. Era poate puţin mai în vârstă decât îmi imaginasem. Vocea îi era mai tânără decât înfăţişarea, ca să zic aşa. Poate că şi ea a gândit la fel despre mine, că eram mai atrăgător la telefon. Habar n-am. Dar Eirin a fost o femeie frumoasă odinioară, nu mă îndoiesc. Bună de tăvăleală, m-am gândit eu. Da, chiar aşa, mi-a trecut prin minte expresia asta a lui Palle. Bună de tăvăleală. Oare voiam să mă tăvălesc cu ea? Da, voiam.

— Mulţumesc că ai avut grijă de cercel, Amund.

A trecut direct la subiect fără ocolişuri. De parcă ar fi vrut să termine odată toată treaba asta. Nu ştiu dacă din cauza stânjenelii ei, a emoţiilor sau din cauză că o supărasem eu.

— Poftim cercelul, i-am spus eu şi i l-am întins. Sper că este cel pe care-l cauţi.

Ea a răsucit cercelul într-o parte şi-n alta.

— Da, ăsta e, a spus ea domol. Ai găsit cercelul pe care-l caut.

— Bine atunci. Este un model destul de neobişnuit şi n-ar fi fost uşor să-i găseşti pereche care să se potrivească cu cel care a rămas singur.

— Da, e adevărat.

A încuviinţat încet în timp ce se uita la cercel, de parcă n-ar fi avut curaj să mă privească în ochi. De parcă avea să se întâmple ceva nedorit.

Eu nu am spus nimic, am simţit pulsul în jugulară atât de tare încât, dacă încercam să vorbesc, s-ar fi observat tremurul din vocea mea şi asta m-ar fi dat de gol.

— Da, mulţumesc încă o dată, a spus Eirin şi a căutat pe bâjbâite mânerul portierei.

Şi ea, ca şi mine, a fost puţin cuprinsă de panică. Evident. Stătuse pe bancheta din spate, purta verighetă pe deget. Era fardată, dar lumina dimineţii era necruţătoare. Era cu cel puţin cinci, dacă nu cu zece ani mai mare decât mine. Dar era bună de tăvăleală. Cu siguranţă a fost bună de tăvăleală pe vremea în care eu nu eram decât un puşti.

— Îl cunoşti pe Palle? am întrebat eu cu voce calmă.

A ezitat să răspundă.

— Aşa şi aşa.

Nu mi-a trebuit mai mult de atât. Un cercel nu cade pur şi simplu când de aşezi sau te ridici de pe un scaun. M-am uitat în oglinda laterală şi am văzut un găinaţ pe ea, apoi mi-am dat seama că trebuie să o fixez rapid cu un şurub.

— Se pare că am primit o comandă, i-am spus eu.

— Ah, da, a spus ea. Mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere.

A coborât din maşină şi am petrecut-o cu privirea în timp ce străbătea piaţeta.

Ea nu ştia asta, nimeni nu ştia asta, dar eu tocmai îmi scosesem piciorul din închisoare. Acum eram în

afara închisorii, am inspirat adânc aerul neobişnuit de tare, simţind izul proaspăt şi înfricoşător al libertăţii. Acum nu trebuia decât să continui, să profit de şansă şi să nu mă las pradă vechilor obiceiuri, iar ulterior să mă trezesc din nou închis între patru pereţi. Trebuia să izbutesc să rămân liber. Şi prin ceea ce urma să fac, aveam să-mi dovedesc mie însumi asta.

Până la ora cinci, am avut o zi excelentă. Primisem inclusiv bacşiş, ceea ce rar se întâmpla înainte. Oare era din cauza bunei mele dispoziţii, a noii mele dispoziţii aş putea spune?

Am parcat taxiul în garajul lui Palle. Avea uneltele atârnate pe perete şi mi-a luat douăzeci de minute ca să-mi fac treaba.

M-am suit în propria maşină, am sunat-o pe Wenche şi i-am spus că am cumpărat o sticlă de vin alb pentru cină, din soiul acela preferat de ea.

— Dar ce este cu tine? m-a întrebat ea din nou, dar fără urma de irascibilitate pe care o manifestase în cursul micului dejun.

Mi s-a părut că era mai degrabă curioasă. Da, acum că eram un om nou, puteam să încep să devin un om nou şi pentru ea.

Am fredonat cât timp am condus cu o mână. Învârteam de volan.

Îmi plăcea să conduc. Mi-am băgat mâna în buzunar în timp ce mă gândeam la lichidul de frână pe care l-am golit acolo în garaj. M-am gândit la ce era între Palle şi Eirin. M-am gândit la cât de veche este povestea dintre ei. O relaţie destul de îndelungată şi de încâlcită, încât să o roage să intervină atunci când a înţeles că eu aveam să fac legătura între cercel, el şi Wenche. Probabil că Palle a sunat-o pe Wenche fix după ce l-am sunat şi l-am întrebat despre cercel. Şi ea a ascuns rapid cutiuţa în care rămăsese un singur cercel. Dar a fost genială ideea aceea că a împrumutat cerceii unei prietene. Urma să iasă în oraş diseară, da, dar nu ca să se întâlnească cu Torill sau alte prietene, ci ca să se vadă cu Palle, care, conform planului, avea să-i dea

cercelul pe care eu i-l dădusem lui Eirin. Dar Wenche nu avea niciodată să mai primească cercelul de la Palle. Nu pentru că Palle ar fi observat cum arătau cerceii lui Wenche în timp ce îşi făceau de cap pe bancheta din spate. Nu, el cu siguranţă nu avea cum să-şi dea seama că acel cercel pe care i-l adusese Eirin avea un inel îngust în jurul perlei, asemenea unui ecuator albastru.

Dar Wenche nu avea să mai primească niciodată nici cercelul-Saturn şi nici pe cel pe care-l pierduse aseară cu Palle în maşină. Şi ea nu avea niciodată să priceapă că amândoi au fost traşi pe sfoară. Deoarece Palle nu va mai fi printre noi, cum s-ar zice, începând din această seară. Iar apoi ea va trebui să se mulţumească cu ceea ce are. Cu mine. Dar eu cred că mă va iubi cu timpul. Noul eu. Cel care este pe punctul de a prelua licenţa de taximetrie după decesul subit al lui Palle Ibsen. Mi-am zâmbit mie însumi în oglindă, conducând maşina cu mâna liberă în buzunar, acolo unde ţineam cercelul cu perlă pe care i-l dăruisem mai demult lui Wenche. Îl ţineam cu delicateţe, dar în acelaşi timp ferm. Aşa trebuie să ţii firul unui balon.

JO NESBØ

CRIME

O reală încântare pentru fanii genului polițist, de la un adevărat maestru al suspansului

Faimos pentru caracterizările abile, suspansul care-ți dă fiori și întorsăturile de situație șocante, Jo Nesbø își duce cititorii într-un periplu printre minți pervertite și inimi răzbunătoare.

Un polițist care poate să adulmece gelozia este pe urmele unui bărbat bănuit că și-a ucis fratele geamăn; un tată îndurerat trebuie să hotărască dacă răzbunarea își are locul într-o nouă ordine mondială, după ce o pandemie a adus societatea în pragul prăbușirii; un gunoier mahmur încearcă să pună cap la cap ce s-a petrecut în noaptea precedentă; un asasin plătit intră într-un joc periculos pentru supraviețuire cu cel mai mare adversar; și o conexiune electrică spontană între pasagerii unui zbor spre Londra poate da naștere unor povești de dragoste sau unor lucruri sinistre.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1414-6

TREI

Recomandat de:

Magic FM

always great music

{1} Strangers On A Train, în original *(N. red.)*.

{2} Haină purtată de femei în unele tradiții islamice, care acoperă întregul corp, inclusiv chipul *(N. red.)*.

{3} Cântăreț și compozitor american *(N. red.)*.

{4} Bună ziua, în limba greacă *(N. red.)*.

{5} Fotografie de grup cu doamnă, Ed. Polirom, 2010 *(N. red.)*.

{6} Personificarea geloziei și invidiei, în mitologia greacă *(N. red.)*.

{7} „That I understand doesn't mean I care" (în engleză) *(N. t.)*.

{8} Personajul principal din seria de animație „Familia Simpson" *(N. red.)*.

{9} Cu ce vă pot servi, domnule?, în lb. engleză *(N. t.)*.

{10} Foarte multă dragoste *(N. red.)*.

{11} Lasă, uită de asta! (lb. engl.) *(N. red.)*.

{12} Where Eagles Dare, în lb. engleză *(N. red.)*.

{13} Traseu de anvergură, de dificultate maximă potrivit normelor internaționale de clasificare *(N. red.)*.

{14} „Onsight" înseamnă că un cățărător escaladează un versant fără a avea cunoștințe despre acel traseu în prealabil. Acel traseu este escaladat pentru prima dată și nu este prevăzut cu pitoane sau spituri ca mijloace de siguranță *(N. t.)*.

{15} Drumul pe care nu l-am urmat, din lb. engleză (N. t.).

{16} YSK sau Yrkessjåførkompetanse înseamnă un permis de conducere special necesar pentru a conduce mașini de transport persoane, transport marfă și altele *(N. t.)*.

{17} În Norvegia există două limbi oficiale: nynorsk (sau norvegiana nouă) și bokmål. Între cele două limbi există diferențe în ceea ce privește lexicul, morfologia și pronunția *(N. t.)*.

{18} Visătorul, din lb. engl. *(N. t.)*.

{19} Go cold turkey – expresie care înseamnă a te opri dintr-un obicei, de regulă nesănătos *(N. t.)*.

{20} Film care se numește în română *La hotarul dintre viață și moarte* *(N. red.)*.

{21} Film denumit în română „Nu există țară pentru bătrâni" *(N. red.)*.

Sau „amorsare", în traducere din lb. engleză *(N. t.)*.

{23} Pune-ți arma acolo unde-ți stă și stiloul – traducere din engleză *(N. red.)*.

{24} Ziua Națională a Norvegiei *(N. red.)*.

CUPRINS

Table of Contents